

မိုးလင်းသောကလေး

မယ်ခိုင်

နင်းပွင့်ခိုင်ယာရီ

(အားလုံး၏အားလုံးအားလုံးအားလုံး)

BURMESE
CLASSIC
COM

မယ်ခင်

BURMESE
CLASSIC

နှင်းပွင့်ခိုင်ယာရီ

ဝိုးစုန်းကြူးလေးကို

သိပ်ချစ်ပေမယ့်

မီးတောက်ကြီးကိုမုန်းတယ်. . .

လေပြည်ညှင်းလေးကို

သိပ်ချစ်ပေမယ့်

မုန်တိုင်းကြီးကိုမုန်းတယ်. . .

မိုးစက်လေးတွေကို

သိပ်ချစ်ပေမယ့်

ရေလွှိုင်းကြီးကိုမုန်းတယ်. . .

လောကကြီးကို

သိပ်ချစ်ပေမယ့်လည်း

ဘဝကြီးကိုမုန်းနေမိပါတယ်. . . ။

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

စိမ်းလန်းကျယ်ဝန်းလှသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကြီးကျယ်
ခန်းနားတဲ့ အဝါရောင်ရှိသော ရှေးဆန်ဆန်အိမ်လုံးကြီးက ကြီးစိုးမင်းမူ
နေလျက်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်
နေရသလို တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အော်ဟစ်သံတွေပျံ့နှံ့ ဆူညံနေ
ရပါသည်။ သို့သော် ထိုဆူညံချိန်က မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းရယ်ပါ။
ကျန်အချိန်များမှာ ထိုအိမ်ကြီး၌ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေရ၏။

ထိုအိမ်ကြီးဆီက တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်မောသံတွေကြားရတတ်

သလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရန်ဖြစ်သံတွေဆူညံနေရသည်။ သို့သော် အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက် ကြာနီကန်နားမှာ တိတ်တဆိတ်ကြိတ်ငိုကြွေးမှုကိုတော့ မည်သူမှမကြားနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုသို့ ဆူညံသံ၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ခြင်း၊ ရယ်မောခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ခြင်းစတဲ့ ရသစုံတို့ ပျော်မွေ့ရာထိုင်ရှေးဆန်ဆန်အိမ်ဝါကြီးကို 'ဥတုသုံးလီ' ဟု ကင်းပွန်းတပ်ထား၏။ ထိုမြို့လေးတွင် ဥတုသုံးလီဆိုပါက မသိသူမရှိရလေအောင်ပင် နာမည်ကြီးလှ၏။

ထိုအိမ်ကြီး၏ဂုဏ်ရှိန်ကြောင့်လား၊ ခြံကျယ်ကြီးများကို မတန်တဆပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အိမ်ကြီး၏အရှင်သခင် ဦးမိုးနှောင်းကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးမိုးနှောင်း၏သမီးပျိုသုံးယောက်ကြောင့်လားဆိုတာ မည်သူမျှမသိနိုင်ပေမယ့် ထိုအိမ်ကြီးက နာမည်ကြီးလှမှန်းတော့ ခဏတဖြုတ်ရောက်လာတဲ့ညည်သည်များပင် အံ့မခန်းသိရှိသွားကြရတာပါ။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ ဖခင်ဦးမိုးနှောင်း၊ မိခင်ဒေါ်သီဂီယံနှင့်အတူ သမီးကြီး ဂိမ္မာန်နွေလေး၊ အလတ်မ ဝဿန်မိုးစွေနှင့် သမီးငယ်လေး ဟောမာန်နှင်းဖွေးတို့နှင့်အတူ ခြံစောင့်လူပုလေး၊ ထမင်းချက် ဒေါ်လေးမြနှင့်အတူ ဒရိုင်ဘာရိုးမောင်၊ ခွေးကလေးပေါ်ပိတို့ အတူနေကြ၏။

ဦးမိုးနှောင်းက မနက်ကစ၍ အပြင်သွားသည်မှာ ညနေဘက်မှပြန်လာတတ်၏။ သူကတော့ ခြံကံစွ၊ ပွဲရံကံစွတွေနဲ့ လုံးပမ်းနေသူမို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အားလပ်ချိန်ပင်မရှိသလို မကြာခဏဆိုသလို ခရီးတိုလေးများ သွားလာတတ်သေး၏။ ထိုအချိန်များမှာ လွတ်လပ်ရေးရရှိသွားသူကတော့ ဒေါ်သီဂီယံပါပဲ။

ဒေါ်သီဂီယံက ဦးမိုးနှောင်းမရှိချိန်များမှာ ဖဲဝိုင်းက ခွာခဲ့သည်ဟူ၍မရှိပါ။

ဦးမိုးနှောင်းက မနက်ပိုင်းထွက်သွားချိန်ဆို ဒေါ်သီဂီယံက အိမ်မှာ ဖိဖိစီးစီးနေပုံနှင့်အနေပြကာ တစ်နေ့ကုန်အပြင်ထွက်ပြီး ဦးမိုးနှောင်းပြန်လာခါနီးအချိန်မှာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်က အစဉ်အလာကြီးတစ်ခုပင်။

ဒေါ်သီဂီယံနည်းတူ ဂိမ္မာန်နွေလေး၊ ဝဿန်မိုးစွေတို့ကလည်း အပြင်မှာသာ အနေပျော်သူများသာဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာအမြဲကျန်ရစ်ရသူမှာ ဟောမာန်နှင်းဖွေးနှင့် လူပုလေး၊ ဒေါ်လေးမြတို့သာဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် လူပုလေး၊ ဒေါ်လေးမြနှင့် ပေါ်ပိတို့၏အခင်ဆုံးသခင်မမှာ ဟောမာန်နှင်းဖွေးသာဖြစ်တော့၏။ ဂိမ္မာန်နွေလေးနှင့် ဝဿန်

မိုးရွေတို့မှာ ပညာတတ်ဘွဲ့ရများဖြစ်ကြပေမယ့် ဟေမာန်နှင့်ဖွေးမှာမူ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကိုပင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အောင်မြင်ထားရသူဖြစ် ပါသည်။

ဝိဇ္ဇာနိဇ္ဇေလနှင့် ဝဿန်မိုးရွေတို့ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းကလို ပဲ သူမလည်း ပျော်ရွှင်ချင်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် သူမက ဆယ်တန်းအောင် ရခြင်းကိုပင် ဝမ်းနည်းခဲ့ရဖူးပါ၏။

သူမဝမ်းနည်းရချိန်တိုင်း သူမကိုအဖော်ပြုစောင့်ရှောက်သူက တော့ သူမ၏တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းလေး ပေါ်ပီပါပဲ။

“ဟေမာန်နှင့်ဖွေး...”

အသံဝါကြီးက အိမ်တစ်ခွင်လုံးဟိန်း၍ ညံ့ထွက်လာပါသည်။

ထိုသို့အော်သံတွေက မနက်ခင်းတိုင်း ကြီးစိုးနေကျမို့ သိပ် တော့မထူးဆန်းတော့ပါ။

“ဟေမာန်နှင့်ဖွေး...”

ထပ်ပြီးအော်သံနှင့်အတူ လှေကားပေါ် တဘုန်းဘုန်းပြေးတက် သွားသံက တစ်ဆက်တည်းထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

“ရှင်... မမကြီး”

“ရှင်က နောက်မှရှင်၊ လူအရင်လာစမ်း!”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခန်းဝကိုရောက်နေပါပြီ မမကြီး”

“ဖွင့်ဝင်ခဲ့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်...”

ဟုဆိုသံနှင့်အတူ ပွင့်သွားသောတံခါးနောက်ကွယ်မှ မျက်ဝန်း ဝိုင်းဝိုင်းလေးက အပြစ်ကင်းစင်စွာထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမကြီး”

“ဒီမှာ အကျိုးစစ်လာဆွဲပေးစမ်း... သေချာလည်းဆွဲဦးနော်၊ အကျိုးစညှပ်ပါနေမှ မင်းသေမယ်”

ဟုထုံးစံအတိုင်း မရိုးနိုင်စွာ မာန်မဲလိုက်ပြန်သည်။

“ဟိတ်! ငါ ဒီနေ့လှသလား”

ဟု ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးကိုဖြူးပြဲကြည့်ကာ ဆိုလာ၍ သူမက လည်း ထုံးစံအတိုင်းပင်...

“အရမ်းလှပါတယ်”

“မဆိုးဘူး၊ မင်းအမြင်ရှိတယ်။ ဒီအကျိုးနဲ့နှုတ်ခမ်းနီက ဘာ အရောင်လိုက်ဖက်မယ်လို့ထင်သလဲ”

“အကျိုးက လိမ္မော်ရောင်သမ်းတော့ လိမ္မော်ခြောက်ရောင်လေး ဆိုးကြည့်ပါလား”

“အင်းဟုတ်တယ်၊ အဲဒါလေးဆိုးရမယ်။ ဒီနေ့ ငါက ဝဿန်ထက် ပိုလှနေမှဖြစ်မှာ”

“ရှင်!”

“နိုင်ငံခြားမှာအနေများလာတဲ့လူက ဘယ်လိုပုံမျိုးကို ပိုနှစ်သက်မယ်လို့ထင်သလဲ”

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး...”

“ရှင်၊ မမလေး”

“ရှင်မလာနဲ့၊ လူလာခဲ့”

ဟုအမိန့်သံ၏နောက်ကွယ်မှာတော့ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသောသူမကြောင့် ဂိမ္ဗာန်နွေလေမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပွစိပွစိနှင့်ကျန်ရစ်ရပါတော့သည်။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

“အခန်းဝမှာပါ မမလေး”

“အဲဒီမှာ မတ်တတ်ကြီးသေတော့မှာလား”

“ဟုတ်... အဲ... မဟုတ်”

ဟုဆိုကာ တံခါးဖွင့်ဝင်ရပြန်ပါသည်။

ဇွတ်ဝင်သွားပြန်ရင်လည်း မပြောမဆိုနဲ့ဝင်လာတယ်ဆိုပြီး

ခေါင်းခေါက်ခံရဦးမယ်။ အမိန့်ကျမှ ဝင်ပြန်တော့လည်း ဆဲဆိုခံရသေးတော့ သူမမှာ ဘယ်လိုလုပ်မှလွတ်လမ်းရှိမှာတဲ့လဲ။ အခန်းထဲရောက်တော့ အရောင်တူချိတ်ဝမ်းဆက်တွေကို ခုတင်ပေါ်မှာ အပုံလိုက်ကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ရှင်၊ မမလေး”

“သနပ်ခါးကို ပျစ်ပျစ်လေးသွေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်...”

“နေဦး၊ မိုးလေဝသအခြေအနေကို အရင်ကြည့်လိုက်ဦး”

လိုက်ကာစလေးပင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ရမှာလေးတောင် အဲဒီလောက်ကြီးပျင်းနေရသလား မမလေးဝဿန်မိုးစွေရယ်ဟုပြောချင်လှပါသော်လည်း အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်သူတစ်ဦးမို့ ဦးလေးညွတ်၊ ခါးလေးကိုင်းကာ လိုက်ကာစလေးကိုပင့်ရပြန်ပါသည်။

“အင်း... ဒီနေ့ နေရောင်သိပ်မရှိဘူး မမလေး”

“ဘယ်လိုမရှိတာလဲ”

“မိုးအုံ့နေတယ်၊ လေနည်းနည်းသောက်တယ်၊ အင်း... မိုးရေခဲရွာရင်ရွာနိုင်သေးတယ်”

“အင်း... ဒီလိုရာသီဥတုဆိုရင်တော့ လိမ္မော်ရောင်ဝတ်မှနဲ့

တူတယ်”

“လိမ္မော်ရောင်?”

“အင်းလေ၊ လိမ္မော်ရောင်၊ ငါက အသားဖြူဖြူနဲ့ဆိုတော့ လိမ္မော်ရောင်လေးဝတ်မှ ဝင်းသွားမယ်။ လျှာမရှည်ပါနဲ့၊ မြန်မြန်သွေးပါ။ သနပ်ခါးရနံ့လေးသင်းနေမှ အဖြူမတွေကြားမှာ အနေကြာလာတဲ့ နှလုံး ခုန်သံက လန်းသွားမယ်... ဟား... ဟား... ဟား... ဒါမှ သူရင် ထဲမှာ ဝဿန်ရယ်... ဝဿန်မိုးရွာရယ်ဆိုပြီး တသီသီဖြစ်သွားမယ်၊ ပိုင်တယ်မဟုတ်လား... ဟား... ဟား... အဲဒါ မကြီးကိုအလဲ ထိုးအပိုင်ကြံမယ်မြှုပ်ကွက်ပဲ”

ထိုအသံတွေကို သူမက သနပ်ခါးသွေးရင်း ကြားနေရပါသည်။ သူမ နားမလည်ပါ။ ဒီနေ့မှ ဘာကြောင့် မကြီးနှင့်မမလေးက အပြိုင် ကျဲချင်နေတာလဲ။ မကြီးကလည်း ညစာစားပွဲတွေတက်တဲ့ ဂါဝန် ရှည်ကြီးနှင့်၊ မမလေးကလည်း မဝတ်စဖူး ချိတ်အဆင်အမျိုးမျိုးကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်လျက်။

မကြီးနဲ့မမလေးရဲ့ကြည့်နူးပြီးများကို သူမသဘောကျပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့နည်းနည်းပဲအဆုတ်ရလို့ပါ။ သို့သော် ထိုသို့ စိတ်ချမ်းသာခြင်းက တာရှည်မခံလိုက်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သနပ်ခါးမှုန်မှုန်၊ လိမ္မော်ရောင် ချိတ် ဝမ်းဆက်နှင့် တံခါးရွက်ကိုဖွင့်ကာ အခန်းပြင်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်သော မမလေးကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်! နင်”

“ဟင်! နင်က ဘာကြောင့် အဲလိုကြီးဝတ်ရတာလဲ”

နှစ်ယောက်သား ရန်စောင်ပြီးချိန်မှာတော့...

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

“ရှင်”

“နင်ဘာကြောင့်မပြောရတာလဲ”

“ရှင်”

“နင့်မျက်လုံးက ကန်းနေသလား၊ မကြီး လိမ္မော်ရောင်ဝတ် ထားတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဒါ နင်သက်သက်လုပ်တာမဟုတ်လား”

“မ... မဟုတ်”

“ဘာမှလျှာမရှည်နဲ့... ‘ခွပ်’... အမြဲတမ်းအခွန်ရှည်တယ်။ နင်သတိထားနော်။ ဒီနေ့ ငါမင်္ဂလာယူချိန်မို့ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ သေမယ်၊ ငါပြန်လာလို့ အခန်းထဲမှာ ငါ့စိတ်ကြိုက် မရှင်းထူသေးရင် တော့ နှစ်ပူပေါင်းပြီး နင်အထောင်းခံရမယ်သာဟုတ်တော့နဲ့...”

ဟု မာန်မဲကာသွားလိုက်သော မမလေးပြီးပြန်တော့လည်း ရင်
အေးရမယ်မထင်လေနှင့်။

“ညည်းဟာ ဘာညာဏ်မှကိုမထွက်ဘူး။ ဝဿန်လိုဝတ်ဖို့ ငါ
ကိုအကြံပေးရမှာ အခုတော့ ဝဿန်က ဦးသွားပြီ။ ဒီပွဲမှာ ဝဿန်သာ
အနိုင်ရသွားလို့တော့ ညည်းသေပြီသာမှတ်. . . ဟွန်း”

ဘားတွေလည်း သူမနားမလည်ပါ။

မမလေးခေါက်သွားလို့ ပူခနဲနာကျင်သွားရတဲ့နဖူးပြင်ကိုသာ
လက်ဖြင့်ဖွဖွစမ်းကာ ဒီနေ့ အိမ်မှာဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလဲ မမေးရဲ
ဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရပါသည်။

မမကြီးနှင့်မမလေးဆင်းသွားရာ လေ့ကားတိုင်း သူမက ငူငူ
လေးဆင်းခဲ့ချိန်မှာတော့. . .

“ကျက်သရေမရ. . . မင်္ဂလာမရှိ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု ငေါက်ငေါက်ကြီးပြောကာ သူမကိုကျော်ဆင်းသွားသော
ဒေါ်သီရိယံကြောင့် သူမက သွက်သွက်လက်လက်ကလေး ဆင်းလာခဲ့ရာ
ကော်ဖီခိုင်းမှာထိုင်နေခဲ့သောဖေဖေကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဖေဖေက သူမကိုမြင်ပေးမယ့်လည်း သတင်းစာဖတ်မပျက်ပင်။

မမကြီး၊ မမလေးနှင့်မမေမကတော့ ဖေဖေဘေးမှာ အသီးသီးနေရာယူ

ထားကြလျက်။

သူမက စားပွဲပေါ်မှာမှောက်ထားသောခွက်များကိုလှန်ကာ
ကရားထဲမှကော်ဖီကို ခွက်ထဲသို့ငှဲကာ ချပေးလိုက်သည်တွင် ဖေဖေက
ဖတ်နေသောသတင်းစာကိုဘေးချကာ . . .

“သမီးကော၊ထိုင်လေ”

“ဟာ၊ ဖေဖေကလည်း သူ ခါတိုင်းလည်း ကော်ဖီသောက်တဲ့
လူမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်သားပဲ ဖေဖေကလည်း သူက ငါးပိရည်နဲ့ ထမင်းကြမ်း
ပဲစားတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲ့၊ အဲဒါမျိုးတွေ သိပ်နံတာ။ သီရိ အနံ့မခံ
နိုင်ဘူး”

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုး သူ့အဆိုကိုပယ်ချလာပြန်၍ ဦးမိုး
နောင်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ထိုသားအမိသုံးယောက်ကို
မှင်တေတေလေးကြည့်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

“ထိုင်ပါ၊ သမီးလည်း ဒီမိသားစုဝင်ပဲ။ အတူတူ မနက်စာစား
ကြတာပေါ့”

“သမီး စားပြီးပါပြီဖေဖေ”

“ထိုင်ပါသမီး၊ ဖေဖေပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်”

ဟုမရဲတရဲဆိုကာ ထိုသားအမိသုံးယောက်ကို မရဲတရဲအကဲခတ်ပြီး ဝဿနိဇ္ဇဘေးခုံလေးမှာ ဖခင်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် ဖေဖေမရှိချိန်မှာ မာန်မဲဆူဆဲလေဦးမလားဟု ရင်တမမနှင့်။ သားအမိသုံးယောက်ကတော့ သူမဝင်ထိုင်နေခြင်းကို သိပ်ကျေနပ်ပုံတော့မပေါ်။

“မိသားစုဝင်တွေအားလုံး သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ။ ဒီနေ့ ဖေဖေတို့အိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်လိမ့်မယ်။ သူ့ကိုကောင်းကောင်းကြိုဆိုကြရလိမ့်မယ်။ သူက ဖေဖေမိတ်ဆွေဦးကောင်းသန့်ရဲ့ ဒုတိယသားပဲ။ သူက မိန်းကလေးတွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ဆိုလိုရင်းကို ပြောရရင်တော့ သမီးတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ဖေဖေတို့လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားကြတယ်။ သူက အလုပ်များတဲ့လူ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် သူ့စိတ်တွေ မတည် မငြိမ်ဖြစ်နေရလို့ အနားယူရင်း လာမှာဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုကောင်းကောင်း ဧည့်ခံကြပါ”

“ဦးကောင်းဆက်ဆိုတာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုတာလား”

“ဖေဖေသမီးတွေကို လူတော်လူကောင်းတွေနဲ့ပဲ ပူးစာဆုံစေချင်တယ်။ အခုသုံးယောက်လုံးက အရွယ်ရောက်နေပြီမို့ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း လူတော်လူကောင်းတွေကို ဖေဖေက လက်မလွှတ်ချင်ဘူး။ ‘ရိုဘင်’တို့ ‘ဒွန်းကီ’တို့ဆိုတာ မျိုးရိုးအဆင့် အတန်းကအစ အစဉ်အဆက် ကျက်သရေနဲ့တင့်တယ်လာခဲ့ကြတာ။ အဲတော့ ဖေဖေသမီးတွေကို ဖေဖေတိုက်တွန်းပြောဆိုချင်တယ်”

“ရိုဘင်... ဒွန်းကီ... ဟုတ်လားဖေဖေ”

“ရိုဘင်ဆိုတာက သားအကြီးကောင်ပါ။ ဖေဖေတွေ့ဖူးတယ်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး သိက္ခာရှိတယ်။ အလုပ်ကလွဲရင် ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး။ သူက ဒီမြန်မာပြည်မှာပဲ အနေများတယ်။ ဗမာနာမည်က ဇာမဏီတဲ့။ ဒွန်းကီဆိုတာ အငယ်ကောင်ပါ။ သူက နိုင်ငံခြားမှာပဲ သူ့အမေနဲ့အနေများသူမို့ ဖေဖေမတွေ့ဖူးဘူး။ သူက ဒီပလိုမာတွေ တစ်သိကြီးရထားသူလို့သိရပါတယ်”

“အားပါးပါး... အားကျချင်စရာကြီးပဲ”

“ဖေဖေ၊ အခု ဒီကိုဘယ်သူလာမှာလဲဟင်”

“ဒွန်းကီဆိုတော့ အငယ်ကောင်ပေါ့”

“သူ... ဗမာနာမည်မရှိဘူးလားဟင်”

“ပျံ့လွှားတဲ့၊ သမီးတို့မှတ်ထားပါ... သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နဲ့ပျော်ပျော်နေတတ်သူမို့ သူ့ကိုစိတ်ရှုပ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်”

ပြီးပြီးပြီးနဲ့ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်ကြတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီးပင်။

ထိုအပြုံးများကြောင့် သူမရင်ထဲကို သတိတစ်ခုတိုးဝင်လာခဲ့ ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို သတိနှင့်ဆက်ဆံရမည်ဆိုတာကိုပေါ့။

ဖေဖေက ဒီလောက်အရေးအရာယူပြောဆိုသတိပေးနေမှတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့အရှိန်ကို သူမက လူကိုမမြင်ဖူးရသေးခင်မှာပင် ရှိန်းနေ ခဲ့ပါသည်။

ထိုမနက်စာတိုင်းတွင် သူမကသာ သိမ်ငယ်စွာ မျက်လွှာချငြိမ် သက်နေခဲ့ပေမယ့် ထိုသားအမိသုံးယောက်ကတော့ ခွန်းကီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စကားဖောင်ဖွဲ့ရင်း စားနေလိုက်ကြပုံမှာ သူမနှင့်ဆန့် ကျင်ဘက်မြင်ကွင်းကြီးပင်။

“ဖေဖေ၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားကြိုရင် သမီးတို့ရောလိုက်ရ မလား”

“ဆန္ဒရှိရင်တော့ လိုက်ခဲ့လေ”

“ရှိတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့... အရမ်းရှိတယ်”

“ကိုခွန်းကီက... လေယာဉ်နဲ့လာမှာရော သေချာရဲ့လား”

“လေယာဉ်နဲ့ပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဟာ၊ မေမေကလည်း လေယာဉ်နဲ့ပဲပေါ့။ နိုင်ငံခြားမှာ နေ လာတာ ဒီလောက်ကြာမှတော့”

“ညည်းတို့ ဣန္ဒြေရရနေနော်၊ မျက်နှာက အပိုးမကျိုးဘူး”

ဟုမာန်မဲလိုက်ပေမယ့် ဂရုဏာနှင့်မှန်း သိသာလွန်းကြပါသည်။

မနက်စာတိုင်းလေး ပြီးဆုံးသွားချိန်မှာတော့ အားလုံးလေယာဉ် ကွင်းသွားဖို့ပြင်ဆင်နေသည်တွင် သူမက အားလုံးစားထားသောပန်းကန် များကို ဆေးရသည်။

မိသားစုတွေအားလုံး သိုက်သိုက်ငန်းငန်းနှင့်ထွက်ကြချိန်တွင် သူမလည်း ထိုအဖွဲ့ထဲပါချင်မိ၍ တစ်ရိပ်တစ်စောင်းအကဲခတ်မိပါသည်။

ဒါကိုသိသွားတဲ့ ဦးမိုးနောင်က...

“သမီးလည်းလိုက်ခဲ့လေ၊ မိသားစုတွေအားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်ပေါ့”

ဟုခေါ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ ကြည်နူးခြင်းများက ထွက် ပျံ့သွားရပါသည်။ သူမ လိုက်ချင်ပါ၏။ သူမဘဝမှာ အယ်တုန်းကမှ

မိသားစုခွဲအတူ အပြင်မလိုက်ခဲ့ဖူးတာကိုး။

သို့သော် ဒေါ်သီဂီယံမျက်နှာကို မရဲတရဲအကဲခတ်လိုက်ပြီး ဆန္ဒကိုသွေဖယ်၍ ဟန်ဆောင်ပြီးလေးနှင့်...

“သမီး မလိုက်တော့ပါဘူးပေဖေ”

ဟု သူမက နိနိုသေသေလေးပြောလိုက်သည်တွင် သူမရဲ့ဖေ ဖေက ဟန်ဆောင်ပြီးမှပင် ဘာကြောင့်လဲ၊ လိုက်ခဲ့ရမယ်ဆိုသောအမိန့် နှင့်ပင် ဘယ်တုန်းကမှလည်း မပြောခဲ့ဖူးသလို အခုလည်း ပြောမသွားခဲ့ပါ။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းရပေမယ့် ပြစ်မြဲအစဉ်မို့ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီ။

ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် တပျော်တပါးကြီးထွက်သွားသော ထိုကားကလေး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ လုပ်နေကျအတိုင်း ခြံတံခါးကိုစွဲကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ပြင်နေစဉ်မှာ...

“သမီးတို့ပေဖေက သမီးကိုချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေးမြ”

“သမီးနားချင်ရင်နားလေ၊ ဒေါ်လေးမြ အိမ်အလုပ်တွေအား လုံးပြီးအောင် လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်၊ သမီးလည်း အလုပ်မခိုင်း ပွင်းတတ်နေပြီ”

“သမီး ဇာတ်လမ်းကွဲကြည့်ချင်ကြည့်လေ”

“ရပါတယ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အချိန်ပိုမှပဲ ကြည့်တော့မယ်”

“အဲဒါဆို သမီးက အောက်ထပ်မှာပဲ လုပ်လိုက်။ အပေါ်ထပ် တစ်ခုလုံး ဒေါ်လေးမြလုပ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်...”

ဟုသာ တစ်လုံးတည်း တိုတိုရှုရှင်ဆိုကာ တဘက်ပါးကလေး ယူပြီး ခမ်းနားလှတဲ့စန္ဒရာကြီးကို ပြောင်ဝင်းအောင် စတိုက်နေသော သူမကြောင့် ဒေါ်လေးမြမှာ လှေကားအတိုင်း တက်လာဖြစ်တော့သည်။ သမီးချင်းတူပါလျက်နဲ့ အခွင့်အရေးရပ်ချင်းမတူညီလှတဲ့ ဒီမိသားစုကို ဒေါ်လေးမြ သက်ပြင်းအခါခါချခဲ့မိတာက အကြိမ်ကြိမ်။

ငါ့မ္ဘာနဲ့လေတို့ ဝံသန်မိုးရွေတို့ထက် ရုပ်ဆင်းရှုပကာအများ ကြီးသာလွန်တဲ့ ဟေမာန်နှင့်မွေးလေးကို ဒေါ်သီဂီယံက လိုတာထက် ပို၍နှိုင်းလွန်းလှပါသည်။

ဟေမာန်နှင့်မွေးလေးမှာ ဦးမိုးနှောင်းရဲ့သမီးတစ်ယောက်ဖြစ် ပေမယ့်လည်း ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ အစစအရာရာအနှိမ်ခံထားရသူမို့ အိမ်တွင်းပုန်းလေးဖြစ်နေရ၍ အချို့အချို့တွေက ဦးမိုးနှောင်းမှာ အမေ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကြပါသည်။

ထင်မှတ်ရင်လည်း ထင်မှတ်စရာပဲကိုး။ ပါတီတို့လို ပွဲနေမျိုး
ဟွေဆိုရင် အိမ်ဖော်နှင့်မခြား နောက်ဖေးချောင်မှာ ငြိမ်ကုပ်နေရတဲ့
သူမ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများက နံ့ချာလွန်းလှပါသည်။

ထိုမိသားစု၏ဆက်ဆံရေးကို နားမလည်မိပေမယ့်လည်း ရင်ထဲ
သိနေ၍ ဟေမာန်လေးကို သနားမိရုံ ဂရုဏာသက်မိရုံမလွဲ၍ သူမတို့လို
အိမ်ဖော်အဆင့်လောက်နှင့် ဘာဝင်စွက်ဖက်ခွင့်ရှိလို့လဲ။

အချိန်ပြည့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးသာ လုပ်နေတတ်တဲ့သူမလေးက
သိပ်ကိုရိုးသားပြီး နှလုံးသားလှသူမို့ မိသားစုဝင်များအားလုံးထက်
သူမကိုပို၍သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပါ၏။

“ဟိ! ဟိ! ဟိ!”

အိမ်ရှေ့မှကားဟွန်းသံကြောင့် ဖုန်သုတ်နေသောသူမမှာ ဆတ်
ခနဲရပ်လာရပါ၏။

စိတ်ထဲတွင်တော့ လူသွားကြိုတာက မြန်လိုက်တာဟု ထင်
မိသား။ သို့သော် မြင်လိုက်ရသောအပြာရောင်ရောင်ကားလုံးလုံးလေးကြောင့်
တံခါးကိုဖွင့်သေးပါတဲ့...

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

ဆိုသောအမေးစကားက ကျားရိုင်းတစ်ကောင်လိုဖြစ်နေသော

သူ့စိတ်ကို ညှို့ယူသိမ်းသွင်းလိုက်သယောင်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်ယဉ်စစလေး
နှင့်သူမကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့သည်က မလှုပ်မယှက်ပင်။

သူမက မေးလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့်လည်း ကားထဲမှခေါင်းလေး
ပြကြည့်ပြီးမှပင် မဖြေနိုင်ဘဲ၊ ကားထဲမှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် သူမမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပါသည်။

မကြီးတို့မမလေးတို့ရဲ့မိတ်ဆွေလား။

ဒါဆိုရင်တော့ ဧည့်ကြိုမကောင်းတဲ့သူမရဲ့ဆက်ဆံရေးကြောင့်
ကောင်းကောင်းအထောင်းဆံ့ဦးမှာသေချာပါသည်။

အကယ်၍ သူမက ဘုမသိဘမသိဘဲ တံခါးကိုအရမ်းဖွတ်ဖွင့်
ပေးလိုက်ပြန်လျှင်လည်း နမော်နမဲ့နိုင်လှတယ်ဆိုပြီး မေမေက ကောင်း
ကောင်းဆူပေလိမ့်ဦးမည်။ အခန့်မသင့်ရင် ခေါင်းကိုပင် ပူထူနေအောင်
အခေါက်ခံရနိုင်သေးတာမို့ သူမ အရမ်းကြီးမဖွင့်ရဲပြန်ပါ။

သို့သော် သိပ်လှပသောကားပုံစံကြောင့်တော့ မကောင်းသော
သူမဟုတ်လောက်ဘူးဟုတော့ ခန့်မှန်းမိသား။

“ဟိ! ဟိ! ဟိ!”

ဒုတိယဟွန်းသံရှည်ကြီးမှာတော့ သူမက လန့်ဖုတ်ကာ တံခါး
ရွက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီးချိန်ထိ ဖွင့်ရမဖွင့်ရဆိုတာ ဝေခွဲမရသေး။

“ဒီမြို့မှာ ဥတုသုံးလီက ဘယ်နှအိမ်ရှိတာလဲ”

ဟုပင် ခေါင်းပြုကြည့်ကာ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသောသူမ
ကို အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

“တစ်... တစ်... တစ်အိမ်တည်းပါရှင်”

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒါဆို တံခါးဖွင့်လေ”

“ရှင်... ရှင်... ရှင်က မကြီးရဲ့မိတ်ဆွေလား”

ထိုအခါမှာတော့ သူမိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍
ဆင်းလိုက်ပါတော့သည်။

သူမမျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသွားရပါတော့သည်။ အမှန်ကိုဝန်
ခံရလျှင် သူမရဲ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ထိကြည့်ကောင်းတဲ့ယောက်ျားလေးမျိုး
ကို အပြင်မှာ အရှင်ငယ်လတ်တွေပူးတာ ဒါပထမဆုံးမို့ပါ။

“ကိုယ့်ပုံစံက မကြီးဆိုတာမျိုးရဲ့မိတ်ဆွေပုံပေါက်နေလိမ့်ဘူး”

အိမ်သားတွေ ဘယ်သွားကြသလဲ”

“လေယာဉ်ကွင်းကိုပါရှင်”

“ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”

“ညှော်သည်သွားကြီးတာပါ”

“မင်းက အခုမှအယုပ်ဝင်တဲ့လူသင်တယ်”

“ရှင်!”

“မနေ့ကတည်းက အလုပ်သမားဆိုရင် ဒီအိမ်ကို ညှော်သည်
ရောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနှင့်ပြီးလောက်ပေါ့”

“ညှော်သည်?”

“ကဲ... ကိုယ်က ဒီမှာအိမ်ရှင်တွေပြန်လာချိန်ထိ ရပ်နေရ
မှာလား။ ဂုန်ကုန်ကနေ ဒီအထိကားမောင်းလာတာ ညောင်းနေပြီ”

“ရှင်!”

“အိမ်ရှင်တွေပြန်လာချိန်ထိ ငါဒီပုံအတိုင်း ရပ်နေရရင်တော့
မင်းအလုပ်ပြုတ်ခံရမှာ လုံးဝသေချာတယ်”

“ရှင်... ရှင်က ဒွန်းကီလား”

“အိမ်ကမာဗ်ကတော့ ရံဖန်ရံခါမှာ ပျံလွှားလေလို့ခေါ်တယ်”

“ရှင်!”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ပြာပြာသလဲကြီးပင် တံခါးခွက်ကို
ခိုခိုကျိုးကျွီးလေးဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ သူက သက်
တောင့်သက်သာနှင့် ကားကို ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်ပါတော့
သည်။

ဒယ်ဒီပြောခဲ့သလိုပင် ထိုခြံကျယ်ကြီးမှာ ရေကောင်းလေသန့်

၂၈ * မာ်ဒုင်

ပြီး သာယာလွန်းလှ၏။

သူက ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကားနားသို့
အပြေးတစ်ပိုင်းလာနေသောသူမကို... .

“ကားထဲမှာ အိတ်ပါလာတယ်၊ အဲဒါသယ်ခဲ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဟုဆိုကာ သူမက အိတ်သုံးလုံးကို မနိုင်မနင်းဆွဲထုတ်နေပေမယ့် သူကတော့ ထိုအိမ်ကြီးနှင့် နှစ်တွေ့အများကြီးရင်းနှီးခဲ့သည့်ပမာအိမ်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်နယ် ကားသော့ကို လက်ညှိုးထိပ်မှာလှည့်ကာ ဦးဆောင်ဝင်သွားသောကြောင့် သူမမှာ အိတ်တွေနှင့် မနိုင်မနင်းကြီး သူ့နောက်မှဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဒီမှာနားပါဦးရှင်၊ မကြာခင် သူတို့ပြန်လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီအိတ်တွေကို ရှင်နေရမယ့်အခန်းမှာ နေရာချပြီးရင် ရှင်အနားယူလို့ ရမှာပါ”

“ Thank you ပါ . . . Thank you . . . ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က
တစ်ပါးလူရဲ့အစီအစဉ်ကို သိပ်နာခံလေ့မရှိဘူး။ အခု ကိုယ် သိပ်ပင်
ပန်းနေပြီ”

“အမှန်က ရှင်ကိုယ်ရှင် ဒွန်းကီဆိုတာ မိတ်ဆက်လို့ပါ။ ရှင်

ကို အိမ်ထဲခေါ်ဝင်ဖို့တောင် မဝံ့မရဲပါ။”

“မင်းစကားကို ကိုယ်စိတ်တိုချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘာဝကျ
နေတဲ့အတွက် ကိုယ်သည်းခံလိုက်ပါမယ်။ ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် သူတို့ပြန်
မလာမချင်း ဒီမှာပဲရှိနေမယ်။ သံသယတွေကို ကိုယ်မုန်းတယ်”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားတဲ့ထို
မိန်းကလေးကြောင့် သူက ဆိုဖာခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

တစ်ညလုံးကားမောင်းလာရ၍ ကျောရိုးတစ်လျှောက် အိုခဲထုံ
ကျင်နေခဲ့ပါပြီ။

ခေါင်းထဲမှာလည်း မိုင်ပြေနှင့်မို့ ရေခိုးချိုးကာ အနားယူပစ်
ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေရပေမယ့် မျက်နှာကြည်ကြည်လေးနဲ့ အိမ်ရှင်တွေ
ကို ရွံ့နေရှာတဲ့သူမပုံကြောင့် သူ ဇွတ်မလုပ်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒယ်ဒီနှင့်ဦးမိုးနှောင်းက သိပ်ခင်ကြသည်ဟု မာမိဆိုဖူးပါသည်။

တစ်နေ့နေ့တော့ သားနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက်
ထဲမှတစ်ယောက်ကို လက်ဆက်ပေးပြီး အမျိုးတော်ကြရန်ပင် ပြောရန်
ခွဲဖူးသည်ထိ ခင်မင်ကြသည်ဟုဆိုပါသည်။

အခု သူ့ကို ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာ ဒယ်ဒီက ထစ်ချက်ခုတ်နှစ်

ချက်ပြတ်မှန်းသိပေမယ့် သူလည်းမငြင်းမိပါ။

မြန်မာပြည်မှာနေချိန်တွင် မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေဆန့်ချင်တာက သူ့ဆန္ဒအမှန်ပင်။

ရိုဘင်လိုတော့ သူ့ဘဝကို ကွန်ပျူတာတွေ၊ ငွေကြေးတွေ၊ စာရင်းအင်းတွေကြားမှာ လျှောင်ပိတ်မခံနိုင်ပါ။

“ဦး...”

ကားထိုးဆိုက်သံကြောင့် အတွေ့စများပြတ်တောက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ တောက်ပသစ်လွင်နေကြသော လူလေးယောက်ကို ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ဦးမိုးနှောင်းဆိုသူကို ဓာတ်ပုံထဲမှာမြင်ဖူးထားပြီပဲ တွေ့တွေ့ချင်းပင် ထရပ်ကာ နှုတ်ဆက်ဟန်ပြုလိုက်၏။

“ဓာတ်ပုံထဲကထက် အပြင်မှာပိုမိုတယ် ဒွန်းကီ”

“Thank you... အနီကယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။

“အနီကယ်က မင်းကို လေယာဉ်နဲ့လာမယ်ထင်နေတာ၊ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားတွေ့လိုက်တော့မှ”

“အစောကတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ စိတ်ပြောင်းသွား

လို့ပါ”

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ အနီကယ်ရဲ့အမျိုးသမီး ဒေါ်သီဂီယံတဲ့။ ဒါက သမီးကြီး ဂိမ္မာန်နွေလေ၊ ဒါက သမီးလတ် ဝဿန်မိုးစွေ”

ဟု စကားကိုလေထဲ၌မော့လိုက်ပြီး ကျွန်းလှေကားကြီးကိုတည့်တည့်ကြည့်ကာ...

“ဟိုမှာက သမီးငယ် ဟေမာန်နှင်းစွေ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမချောပြီး ထိုကျွန်းလှေကားကြီးသို့ လှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးဝိုင်းသွားရ၏။

“သူက...”

“အနီကယ်ရဲ့သမီးငယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ဦးမိုးနှောင်းဝင်ထောက်လာချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်စူးအားနာသွားရပါသည်။ အံ့လည်းအံ့သြသွားရပါသည်။

သူ့အရှေ့မှာရှိနေကြတဲ့ မျက်နှာချိုချိုနှင့်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ထိုလှေကားပေါ်မှာ အခုချိန်ထိရပ်နေသေးသော ထိုမိန်းကလေး၏ အရောင်အဝါက သိပ်ကိုခြားနားလွန်း၍ပါ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အားနာပေမယ့် ကျွန်တော်ခနီးပူမိလာလို့ နားချင်ပြီအနီကယ်”

“ဪ... အင်း... သမီးငယ်က ဒွန်းကံကိုညှိမခံဘူး
လား”

“သူက ကျွန်တော့်ကိုတောင်မယုံလို့”

“အားနာစရာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု ဦးမိုးနှောင်းက ဖာဖာထေးထေးလေးပြောလိုက်ပေမယ့်
အိုကျသွားသော ထိုညအိပ်ခန်းမအိပ်ရက်လုံးစူးစူးများများ ကျွန်းလှေကားကြီး
ဆီသို့ အပြစ်ကြီးစွာ ကျရောက်သွားရပါသည်။

သူနားမလည်ပါ။ ထိုမိသားစုရဲ့ဆက်ဆံရေးကိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့
မိန်းမလှလေးတွေအားလုံးက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှတာတော့ သေချာ
လှပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာသိနေသည်။ သူ့ဖျော်ရွှင်ရဦးမည်ဆိုတာကိုပေါ့။

* * *

အခန်း (၂)

တစ်ညလောက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်စက်ပြီးနောက် ညောင်း
ညာကိုက်ခဲခြင်း၊ လေးပင်မူးဝေခြင်းတို့က ယူပစ်သလိုပျောက်ကင်းသွား
ရ၏။

ကျေးငှက်တွန်သံက ကျွတ်စိကျွတ်စိနှင့် ခေါင်းရင်းဘက်မှန်
တံခါးဆီမှတိုးဝင်လာသဖြင့် မှန်တံခါးချပ်ကိုဖွင့်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုငေး
မောမိလိုက်သည်တွင် လတ်ဆတ်သောလေထုရနံ့သင်းသင်းက နှလုံးသား
ထဲထိ တိုးဝင်လာရပါသည်။

ထိုလေထုရနံ့ထဲတွင် မွှေးပျံ့ခြင်းတစ်မျိုးကို နှစ်လိုဖွယ်ရှုရှိုက်

လိုက်မိသည်နှင့် ထိုရနံ့လာရာဘက်သို့ ဝေ့ဝဲရှာဖွေမိလိုက်၏။

မှန်ပါသည်။

အခုလိုက်အပြိုင်ဖူးပွင့်နေကြသော စံပယ်ပန်းရုံကြီးပါပဲ။ ထိုစံပယ်ပန်းရုံကြီးထက် သူ့ကိုဆွဲဆောင်နေတာကတော့ ပန်းများသခင် နှင်းဖြူဘုရင်မလေးမို့ စိတ်၏စေညွှန်းရာအတိုင်း ခြေထောက်က လှမ်း ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

“အချိန်အများကြီးကုန်မှာပဲနော်”

ဟူသောအသံကို ရုတ်တရက်ကြီးကြားလိုက်ရ၍ ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ်ရှိနေသောသူမမှာ လန့်ဖျပ်သွားရသည်မှာ ကျော့ကုန်းလေးပင် တုန်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဘာတွေ အဲဒီလောက်တောင် တွေးနေလို့လဲ”

“အစောကြီးရှိသေးတာပဲ”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ဒါပုံမှန်ချိန်ပဲ”

“ရှင် မနက်စာစားတော့မလား”

“ကိုယ် မနက်တိုင်း မောနင်းအိတ်စာစိုက်စိရှိတယ်”

“ရှင် ကော်ဖီနှစ်သက်ပါတယ်နော်”

“ကိုယ်က ရှိဘင်လို သိပ်ချေးမထူတတ်ဘူး”

“ရှိဘင်? ”

“ကိုယ့်အစ်ကိုလေ၊ အမေတို့တဲ့၊ အမေတို့ဆိုတော့ ပျံလွှားထက် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ် မင်းကိုပန်းခူးကုပေးရမလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်မလုပ်နေကျပါ”

“ဆောရီးပါ”

“ရှင်! ”

“ကိုယ် မင်းကို အိမ်အကူလို့ကင်သွားမိတယ်”

“ကျွန်မ ထူးပြီးဝမ်းမနည်းပါဘူး။ လာသမျှလူတိုင်းက ဒီလို ထင်နေကျပါ”

“မင်းက ဦးမိုးနှောင်းရဲ့သမီးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုနေတာလဲ”

“ကျွန်မက မကြီးတို့မလေးတို့လို တက္ကသိုလ်ကဘွဲ့မရဘူး”

“ဘွဲ့? ”

“တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတော့အောင်ပါတယ်။ ဆက်မနေဖြစ်တော့ တာပါ။ မေမေကတော့ နေခိုင်းတယ်။ ကျွန်မဘာသာ မနေတော့တာ”

“မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က မနေခိုင်းတော့လို့ပေါ့”

“ရှင်! ”

“မင်းမျက်လုံးနဲ့ဖုံးကွယ်နေတဲ့စကားသံက ရင်ထဲက ဆန္ဒကို

ညွှန်ပြနေတယ်။ ကိုယ်က စိတ္တဗေဒကိုတော်တော်ကျွမ်းကျင်တယ်။ မင်း
မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကိုယ်အခုပဲသွားတော့မှာပါ”

ဟုဆိုကာ ခူးထားသောစံပယ်ပန်းများကို ခြင်းခုံးလေးထဲထည့်
ပြီး ထထွက်သွားသောခွန်းကံကြောင့် သူမမှာ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကျန်
ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

“ငါကတောင် သူ့ကိုတာမှလည်းမပြောရသေးဘဲနဲ့။ အင်း၊ သူက
ထူးဆန်းတယ် မနက်လည်း အစောကြီးထတယ်။ သူ့များအိမ်ကိုလည်း
သူ့အိမ်လိုနေတယ်။ မပြောဘဲနဲ့လည်း သူ့များကိုသိတယ်။ ထူးဆန်းတယ်”

ဟု သူမ ပွစိပွစိလေးသုံးသပ်မိတုန်း...

“ဟေမာန်နှင်းဗွေး...”

“ဘုရားရေ! မမကြီး ဒီနေ့အစောကြီးနီးနေပါလား”

ဟုလည်းရေရွတ်ကာ စံပယ်ပန်းကုံးလေးကိုမကာ ပြေးထွက်
ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟေမာန်နှင်းဗွေး”

“ရှင်၊ မမကြီး”

“မရှင်နဲ့၊ လူအရင်လာ”

ဟုသောစကားသံအဆုံးမှာတော့ သူမက ချက်ချင်းပင် တံခါး

ရှက်ကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ အင်္ကျီချွတ်တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော မမကြီး
ကို အမြင်မသင့်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲ့... ကောင်မ၊ အရမ်းစွတ်ဝင်လာရသလားဟဲ့”

ဟုဆိုကာ ချွတ်ပြီးလက်စအင်္ကျီနှင့် သူမမျက်နှာတည့်တည့်
ပစ်ပေါက်လာပြန်၏။

ညဝတ်အိပ်အင်္ကျီမို့ ချွေးနံ့ရှိသောကိုယ်ခန္ဓာမို့ ပြင်းရှုရှုနံ့ဆိုး
ကိုရှုရှုလိုက်ရပေမယ့် ဘာရနံ့မှမရလိုက်သလို မှင်တေတေနဲ့နေလိုက်
ရပါသည်။

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ မမကြီး”

“မင်း၊ စောစောက ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ”

“ရှင်!”

“ပြောလိုက်ရင် ပြူးကြောင်ကြောင် ပေစောင်းစောင်းနဲ့ လိုရင်း
ကိုမရဘူး။ ငါခေါက်ထည့်လိုက်ရ၊ နာတော့မယ်။ လာစမ်း! ငါ့ကို ဒီ
ခြေအိတ်လာစွပ်ပေးစမ်း၊ မြန်မြန်နော်”

ဟုဆိုကာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချပစ်ပြန်သဖြင့် သူမက ကြမ်းပြင်ပေါ်
ထိုင်ကာ ခုတင်အောက်ပုံချထားသော ခြေအိတ်ကိုကောက်ကာ အပေး
လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အသားမဟုတ်တိုင်း ဖြည်းဖြည်းလုပ်။ အဲ၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ငါ သူ့ကိုမခိုလိုက်ပဲနေမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါက ဝသန်ထက် တစ်ကွက်ကြောသွားပြီ။ စိန်ယာအတိုင်း သွားရမှာပေါ့။ ကျော်ချင်လို့ဘယ်ရမလဲ။ မင်းလည်းသတိထားနော်။ ဒွန်းကံက မင်းအတွက်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်!”

“သူနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါ... မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မူယာမာယာများပြီး မြူဆွယ်မယ်မကြုံနဲ့၊ တွေ့သွားမယ် ဘာမှတ်သလဲ။ မင်းလို စုတ်ပြတ်နဲ့ချာပြီး ပညာမတတ်ဘာမတတ်ကို ဟိုက အရေးလုပ်စကား ပြောခဲ့ရင်လည်း သနားလို့ပဲ။ လူတစ်ယောက်သနားတာကိုခံချင်ရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်း သူတောင်းစားဆိုတာ ပြရာရောက်တာပေါ့၊ စဉ်းစားပေါ့၊ မင်းဟာ သူတောင်းစားအဆင့်လား၊ အိမ်အကူအဆင့်လားဆိုတာ။ မင်းလိုအဆင့်မျိုးကို ဟိုက တွဲခဲ့ရင်တောင် အပျင်းပြေပဲ။ ဟိုက ဘွဲ့တွေ အများကြီးရထားတာ၊ မင်းဟာ ဘယ်လိုမှ ပွဲလယ်မတင့်နိုင်ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဝေးဝေးနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ ဘွတ်ဖိနပ်အပြာလေးကို ကြွကြွလေးစီးပြီး ထွက်

သွားသောမကြီးကြောင့် သူမမှာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် မှတ်တက်စွာကျန်နေရစ်ရပါသည်။

မကြီးပြောသလိုပဲ သူမက သူတောင်းစားအဆင့်၊ အိမ်အကူအဆင့်ပဲတဲ့လား။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် မကြီးရယ်။ ဒွန်းကံနဲ့ ကျွန်မက မတန်မှန်းသိပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးမနိမ့်ချပါနဲ့တော့ရှင်။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ နားလည်ပါပြီ။

ဝေ့ဝေ့တက်လာခဲ့သောမျက်ရည်မှန်လေးများကို မှတ်ခတ်ဖယ်ရှားရင်း လျှော်စရာအဝတ်အစားများကို ခြင်းထဲကောက်ထည့်ကာ ဖုန်ဖရဲစောင်များကို စနစ်တကျသပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြန်ခေါက်ထားပြီး အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ကိုရွှေဧည့်သည်အခန်းရှေ့မှဖြတ်အလျှောက်၌ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရဦးမည်ကို သတိရပြီး ထင်လာခဲ့သည်တွင် အိပ်ရာလေးနည်းနည်းတွန့်နေရုံတစ်ပါး ဟုတ်သန်ပြန်နေ၍ ညအိပ်ဝတ်ထားဟန်ရှိသောအင်္ကျီကျော့ကို ခြင်းထဲထည့်ပြီး ထွက်ဟန်ပြင်တော့ တံခါးပွင့်လာသည်နှင့်တန်းတိုး၏။

“အခန်းရှင်းပေးဖို့ပါ”

“ဪ၊ ဒီအလုပ်တွေလုပ်နေကျလား”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ထွက်မည်အပြုတွင်...

“ဝသန်မိုးရွှေကို မတွေ့ပါလား”

“မမလေးက ကိုးနာရီဝန်းကျင်မှနီးတာပါ”

“မင်းက စောစောနီးလို့နဲ့တူတယ်၊ မျက်နှာက လန်းဆန်းနေတယ်”

“ရှင်!”

“မင်းတို့မြို့လေးက သိပ်မကျယ်ဘူးနော်၊ လမ်းမှားနေလို့ ဒီနေ့တော့ စောစောပဲပြန်လာဖြစ်တယ်၊ လမ်းတွေက ဆင်ဆင်တူတာကိုး”

“မမကြီးနဲ့မတွေ့ဘူးလား”

“အင်း၊ တွေ့တော့တွေ့သားပဲ၊ သူက မနက်ခင်းတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကျလား”

“ရှင်!”

အင်းလို့ဖြေရမှာလား... ဟင့်အင်းလို့ဖြေရမှာလား ဝေခွဲမရဖြစ်သွားပေမယ့် သူကတော့ သူမရဲ့အဖြေစကားကို စိတ်ဝင်စားတော့ပုံမရဘဲ သူ၏အဝတ်အိတ်များကို ဟိုမှဒီသို့ရွှေ့နေ၍ သူမ ဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာဖြစ်ခဲ့၏။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

“ရှင်၊ မမလေး”

တံခါးရှက်ကိုမှီလျက်ရပ်ကြည့်နေသောမမလေးကြောင့် သူမရင်ထဲထိတ်သွားရပြန်ပါသည်။

“မင်း အရှက်သိက္ခာနည်းလှချည်လား”

“ရှင်!”

“ယာကျားမျိုးရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်စရာလားဟဲ့”

“ဟို၊ အခန်းရှင်းပေး”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ သနားစရာမျက်နှာပေးလေးကို ဗန်းပြပြီး ငါတို့ထက်သာအောင် သူဌေးသားကို အပြတ်ချိုင့်မလို့မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ”

“မ... မ... မဟုတ်”

“တော်စမ်း! ကလိကမာအသံမျိုးတွေမကြားချင်ဘူး၊ ငါ မင်းကိုသတိပေးထားမယ် ဟေမာန်နှင်းဖွေး၊ ဒွန်းကီဟာ မင်းအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလိုဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း မှန်ထဲထောင်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ဒီလိုအဆင့်မျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမရှက်တတ်တာ အံ့သြလို့မဆုံးဘူး၊ သွားစမ်း! သွားစမ်း! ငါ့အရှေ့မှာ မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနဲ့ လာလုပ်မနေနဲ့၊ ဒေါသအလိပ်လိုက်

ကိုးတယ်။ ဟေ့... နေဦး၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ လျှော်စရာယူသွားဦး”

ဟု အမိန့်သံက ထပ်၍ထွက်လာသဖြင့် ကျချင်မိသောမျက်စိ
စလေးများကို ကြိတ်မှိတ်သိမ်းဆည်းကာ ခုတင်ပေါ်နှင့် ကြမ်းခင်းပေါ်
တို့မှအဝတ်စားတို့ကို ကောက်ဆွဲလိုက်သည်တွင် အဖုံးပိတ်မထားသေး
သော လက်သည်းနီဘူးကို အဝတ်များလေးက ဖိုက်ခတ်မိသွားကာ...

“ဒေါက်!”

ခနဲ ကြမ်းခင်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည်တွင် တစ်ကြိမ်လေးသာ
ဝတ်ရသေးသော လိမ္မော်ရောင်ချိတ်ဝမ်းဆက်လေးမှာ ဆိုးဆေးဘူး
ကြောင့် ရဲရဲနီသွားရပါတော့သည်။

“အယ်...”

ငယ်ထိပ်ပေါ်မြွေပေါက်တာထက်ဆိုးပြီဟု ပြင်းပြစွာစိုးရိမ်မိ
တုန်း...

“ဟင်! ဒါ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟူသောအာမေဇိုတ်သံနှင့် ပြစ်တင်ပြောဆိုသံက တစ်ဆက်
တည်းထွက်ပေါ်လာရပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးက ကျွတ်၍မှန်တော့မယောင်
ပင် သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူမဟု လက်တွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေရသလို

ရင်ထဲမှာလည်း တလုပ်လုပ်နှင့် ထိတ်လန့်နေရပါသည်။

“ဒီအင်္ကျီတစ်ထည်ဟာ မင်းရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထက် မကဘူး တန်
တယ်ဟဲ့။ ဟမ်း...”

“ခွပ်! ခွပ်!”

အားပြင်းသောလက်သံနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်အခေါက်ခံလိုက်ရ၍
ခေါင်းပင်ချာချာလည်ချင်သွားပါ၏။

“မင်းရဲ့စိတ်ကို ငါမသိဘူးမှတ်နေသလား။ ဒီအင်္ကျီနဲ့ ငါလှနေ
လို့ မင်းဒါတွေမဝတ်ရလို့ မရှုမိလို့လုပ်တာမဟုတ်လား ဟမ်း...”

“မဟုတ်ပါဘူး မမလေး”

“မင်းကိုသတိပေးလိုက်လို့ မကျေနပ်လို့ ငါ့အင်္ကျီကို ဒီလိုလုပ်
တာ”

“မမလေး... မ... မဟုတ်”

“ဘာမှမပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး။ အဲလိုအသံတွေ နားမထောင်
ချင်ဘူး။ ရတယ်... ငါ့အကြောင်းသိစေရမယ်”

ဆိုပြီး အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲဒေါသတကြီးထွက်သွားကာ အောက်
ထပ်သို့ တဘုန်းဘုန်းဆင်းပြေးသွားပြီး ချောင်ကျကျမှာရှိသော သူမ
အခန်းထဲသို့ ဇွတ်ဝင်သွားကာ ကျွန်းသေတ္တာငယ်လေးထဲမှာ စီရင်ရုံနေ

ခဲ့သော အဝတ်ပါးချပ်ချပ်များကို တစ်ကြိုးတည်းပွေ့လာပြီး အိမ်ရှေ့
မျက်နှာစာကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင်ပုံကာ ဆီနှင့်ပက်ပစ်ပါတော့သည်။

“မမလေး... မလုပ်ပါနဲ့မမလေးရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီအင်္ကျီ
လေးက ကျွန်မသိပ်တန်ဖိုးထားရလို့ပါ။ မလုပ်ပါနဲ့မမလေးရယ်၊ ကျွန်မမှာ
ဒါပဲရှိလို့ပါ။ မမလေးရဲ့အင်္ကျီကိုပြောင်စင်အောင် လျှော်ပေးပါ့မယ်။ မလုပ်
ပါနဲ့မမလေးရယ်။ ကျွန်မမှားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲလိုချေးချွတ်ဆေးနဲ့လျှော်ထားတဲ့အင်္ကျီကို မင်းလိုအဆင့်
မျိုးပဲထုတ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့
ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မမလေးရယ်”

“နောက်ကျသွားပြီ ဟေမာနီနှင့်ဗွေး”

ဟူသော အေးစက်ပြတ်သားလှတဲ့အသံအဆုံးမှာတော့ မီးစ
တိုလေးမှာ ဗြုန်းဆို ဆီလောင်းထားသောအဝတ်ပုံထဲ ကျရောက်သွားရ
တော့၏။

သူမမှာ တကယ်မလုပ်ဘဲ ချောက်လှန်ရုံသာ ထင်မှတ်ထားခဲ့၍
တဒဂ် မှတ်တက်သွားရပေမယ့် မမလေးကတော့ အေးစက်တဲ့အပြုံးတွေနှင့်
ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“လူပုလေး... လူပုလေး... အီးဟီး... ဟီး... လုပ်ပါ
ဦး... လုပ်ပေးကြပါဦး... အီးဟီး... ဟီး”

အော်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်
ထပ်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးပုံကြီးဘေးမှာ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေ
သောသူမလေးကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာတွေ့လိုက်ရပါ၏။

သူဘာမှတွေ့တွေ့ထူးထူးစဉ်းစားချင့်ချိန်မနေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်
မှပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လုပ်ပါဦး... ကယ်ပါဦး... ကျွန်မအင်္ကျီတွေ မီးလောင်
ကုန်ပြီ။ လုပ်ပေးကြပါဦး၊ မီးငြိမ်းပေးပါဦး”

မျက်ရည်အရွှဲသားနှင့် အကူအညီတောင်းနေသောသူမကြောင့်
သူက မြင်ကွင်းထဲ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသောရေပိုက်လိုင်းကို ဆွဲဖြုတ်ကာ
ဖျန်းပစ်တော့၏။

အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့်လောင်နေသော မီးပုံလေးမှာ တစ်
ခဏအတွင်း ငြိမ်ကျသွားရပါတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ သူမက ထိုမဲတူးနေသောအပုံလေးကြား တစ်ခုခု
ကို အဆောတလျင်ရှာဖွေလိုက်ပြီး တစ်စွန်းတစ်စွမ်းကျွမ်းထားသော

ဝတ်စုံလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေးကောက်လာကာ ရင်ခွင်ထဲတင်းနေ
အောင်ဖွက်ထားလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်တာပါ”

ဟုသာ သူ့ကိုမျက်ရည်စလက်ကျန်တို့နှင့် စွဲနစ်နေအောင်ကြည့်
ပြီး လေးလေးနက်နက်ကြီးပြောကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသောကြောင့် သူ့မှာ
ရေပိုက်ကိုင်ရင်းတန်းလန်းပင် မှင်တက်၍နေရပါတော့သည်။

သူမကို ဘယ်သူက ဒီလိုဖြစ်စေခဲ့သလဲဆိုတာ သူမသိပါ။

သူမက ဒါလေးအတွက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် နာ
ကျင်ခံစားနေရသလဲဆိုတာလည်း သူ့နားမလည်ပါ။

သူ့အတတ်သိနေတာတစ်ခုက သူမဟာ ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး
ငိုကြွေးနေလိမ့်မည်ဆိုတာပါပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူမရဲ့မျက်ရည်
မူနစ်လေးတွေက သူ့နှလုံးသားကို နာကျင်ခံစားစေရပါသည်။ သူ မဖြစ်
စဖူးမျက်လွှာကိုချကာ သက်ပြင်းမောပင် ချမိလိုက်ပါသေးရဲ့။

* * *

အခန်း (၃)

“ဒီနေ့ မင်းပန်းတွေအများကြီးရပြီပဲ”

ဟုဆိုကာ စံပယ်တစ်ပွင့်ကိုခူးကာ ခုံးကလေးထဲပစ်ထည့်လိုက်
တော့ အနောက်သို့ သိသိသာသာကြီးဆုတ်သွားတဲ့သူမကြောင့် နည်း
နည်းတော့ အံ့သြသွားရပါသည်။

သို့သော် သူက သူမကိုအကြည်ရှင်ဆုံးပြုံးပြကာ စံပယ်ပွင့်ကို
ခူးကာ ခုံးထဲပြန်ခူးထည့်လိုက်၏။

“မင်းနာမည်က ဟေမာန်နင်းဖွေးနော်”

“ဟုတ်”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အစ်မနှစ်ယောက်လို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မနေရတာလဲ”

“ရှင် ဒီနေ့လေ့ကျင့်ခန်းမလုပ်ဘူးလား”

“မင်း ကိုယ့်ကိုသေချာမကြည့်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ရှင်!”

“မင်း ကိုယ့်ကိုကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်နဖူးမှာ စို့ရွှံနေတဲ့ ချွေးကိုတော့ အနည်းဆုံးတွေ့မှာပဲ”

ထိုအခါကျတော့မှ သူမက မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ သူ့ကိုဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်ဖြစ်သွား၏။

ဝါညက်ညက်ကလေးနှင့် ဝင်းထိန်နေသောအသားအရည်ပေါ်မှာ တွဲခိုနေတဲ့ချွေးစက်ကလေးများကို နီးကပ်စွာတွေ့မြင်လိုက်ရ၍ အပျိုရိုင်းလေး၏ရင်ခွန်သံများက တဒိန်းဒိန်းနှင့် ထိန်းချုပ်မနိုင်ချင်တော့ သူမကတော့ သူမကိုမဟုတ်ဘဲ စံပယ်ပွင့်လေးများကိုပြုံးပြ၍နေခဲ့ပါသည်။

သူမမှာ ထိုအပြုံးများကို ငေးခနဲဖြစ်သွားခဲ့ရပေမယ့် ရုတ်တရက်ကြီး သူမထံရောက်ရှိလာသော သူ့အကြည့်များကြောင့် ပျာပျာသလဲပင် အကြည့်ကိုချက်ချင်းလွှဲပစ်ရပေမယ့် မလုံတလုံပင်။

“ဒီပန်းတွေကိုခူးပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်!”

“ပန်တာလားလို့ ကိုယ်ချောင်းကြည့်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ရက်မှမပန်ဘူး”

“ဘုရား... ဘုရားလျူတာ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းလှတာနေမှာပေါ့”

“ရှင်!”

“မင်းအကျီက အကြီးကြီးပဲ”

ဟုဆိုကာ ပွယောင်းယောင်းအကျီကြီးကိုကြည့်လာ၍ သူမမှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားရာ နောက်သို့ပင် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားမိ၏။

“မင်းက အဲလိုပွပွကြီးတွေပဲ ဝတ်တတ်တာလား”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေပါဘဲ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့ကိုပြုံးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“အရောင်က မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့။ အခုမိန်းကလေးတွေက တောက်တောက်ပပတွေပဲဝတ်တတ်တာ၊ အဲဒါမှ အားလုံးထဲ ထင်းလင်းနေတာလေ။ ပြီးတော့ ကျပ်ကျပ်ကလေးတွေ ပိုလှအောင်လို့။ အွန်းလှကြပါတယ်။ ဒီခိုင်းတစ်မျိုးစီပေါ့။ မင်းရော မလှချင်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“မင်း ဒီစကားလုံးကိုတော့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောတတ်သားပဲ”

“မလှချင်ပါဘူး။ မလှချင်ဘူး”

“မင်းက သိပ်ညာတာပဲ။ ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ ဟန်လုပ်ချင်တယ်။ ဒီမြို့မှာ ဈေးဝယ်တဲ့နေရာတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ရှင်!”

“အင်း... မင်းက ဒါတွေသိပ်သိပုံမရပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ခူးထားပြီးသောစံပယ်ပန်းများကို ခြင်းခုံးလေးထဲ ထည့်ကာ ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို သူမမှာ တွေးဆဆလေးနဲ့ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူဟာသူ ပြောချင်ရာတွေပြောနေတတ်သောသူကို သူမခင်မင်မိပါသည်။ သူမဘဝမှာ သူမကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြင်ကြင်နာနာပြောဆို ဆက်ဆံတတ်သည်ဟူ၍ လူပုလေး ဒေါ်လေးမြ ဦးစိုးမောင်မှလွဲ၍ သူမပထမဆုံးမို့ သူမပျော်ရွှင်ရပါသည်။

“သမီး”

“ရှင်. ဒေါ်လေးမြ”

“ဘာတွေဝိုင်နေတာလဲ”

“ဒွန်းကီက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်နော်။ သမီးကိုလည်း စကားတွေအများကြီးပြောတယ်”

“သူငယ်ချင်းပေါ့”

“သူငယ်ချင်း... ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒွန်းကီက သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့”

ဟုဆိုကာ တွေးဆဆလေးဖြစ်နေသောသူမကို ဒေါ်လေးမြက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ...

“အကျိုးက သိပ်ကြီးနေတယ်၊ သမီးအခန်းထဲမှာ ဒေါ်လေးမြ ငယ်ငယ်ကဝတ်ခဲ့တဲ့အင်္ကျီတွေကို ကောင်းတာလေးတွေရွေးပြီး ခုတင်ပေါ် တင်ထားခဲ့တယ်။ ဒါတွေကကျတော့ အကြီးကြီးတွေ သမီးရယ်။ သမီးနဲ့မိသားစုအခြားလူတစ်ယောက်သာဝတ်ရင် သိပ်ကိုရုပ်ဆိုးနေပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေးမြ။ နောက်ဆို ဖေဖေ မုန့်ဖိုးပေးတော့မှ ဒေါ်လေးမြကို ဝတ်စုံဝယ်ပြီး ကန်တော့ပါဦးမယ်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးသာဝတ်ပါ... သမီးလည်း လှချင်မှာပေါ့”

“ဒွန်းကီလည်း သမီးကိုအဲ့လိုပဲမေးတယ်”

“ဒွန်းကီကို ကောင်းကောင်းပြောဆိုပါသမီးရယ်။ သူက

ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်”

“မမကြီးတို့က ဒွန်းကီနဲ့စကားပြောရင် ဆူတယ်”

“သူတို့က ဘယ်လိုပဲနေနေ အမြဲဆူနေကြတာပဲ။ သမီးစိတ်ချမ်းသာသလိုသာနေပေါ့”

“သမီး ဒွန်းကီနဲ့ပြောရတာပျော်တယ်”

“ကဲ၊ သမီးသွားတော့ ရေခဲချို၊ ဘုရားပန်းလဲပြီး အင်္ကျီအသစ်လေးတွေဝတ်၊ သနပ်ခါးလူ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ ပုတ်သင်ညိုမလေးတစ်ဦးနယ် ဘာကိုမှစောဒကမတက်ဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်မြဲအစဉ်လို ဘုရားပန်းလဲ၊ ရေခဲချို၊ သနပ်ခါးလူကာ ဒေါ်လေးမြပေးထားသော စိမ်းဖန်ရောင်ဝမ်းဆက်လေးကိုဝတ်လိုက်မိတော့ သူမ ပြုံးမိသွားပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမကိုယ်သူမ သိပ်လှသွားသည်ဟု ထင်မှတ်မိသွားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သစ်လွင်နေသောသူမပုံလေးကို မှန်သေးလေးထဲမှ ယိမ်းမဝနိုင်ဖြစ်နေစဉ် ဒေါ်ကော်မိသောက်ချိန်ပဲဟူသောအတွေးစက ပေါ်လာခဲ့၍ မှန်ဝိုင်းလေးကို ခုတင်ပေါ်မြန်မြန်တင်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

“အယ်... သိပ်လှတာပဲ”

“ဒေါ်လေးမြငယ်ငယ်တုန်းက သမီးနဲ့ပုံတူတယ်ထင်တယ်”

“အင်း၊ သမီးလိုပိန်ပိန်ပါးပါးလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလိုတော့မလှပါဘူး။ သမီးက အသားအရေလှတော့ ဒီအရောင်လေးနဲ့သိပ်ဟပ်တာကွယ့်။ ဒေါ်လေးမြဖြင့် ကိုယ့်အင်္ကျီလေးနဲ့ သူများလှနေတော့ သိပ်ပျော်မိတာပဲ”

ဟု ပြုံးပြုံးကြီးပြောနေသေး၏။

“ရော... ရော... ဒီကရားလေးမသွား၊ မကြာခင် သူတို့ဆင်းလာကြလိမ့်မယ်”

“သမီးတို့ရော ဒီနေ့ဘာစားကြမလဲ”

“သမီး မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ဆိုလို့ ဒေါ်လေးမြ ဈေးကဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ဟား... ပျော်စရာကြီးပဲ။ ဒီနေ့တော့ ကံကောင်းတဲ့နေ့ပဲ”

ဟုဆိုကာ ကော်ဖီကရားကိုမကာ ပြုံးရွှင်ရွှင်ကြီး မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည်တွင် မထင်မှတ်ပါဘဲ ဒွန်းကီကို အခန်းဝမှာတွေ့လိုက်ရ၏။

သူမ ချောက်ချားသွားရပါသည်။ သူမတို့ပြောနေတဲ့စကားတွေ

ကို ဒွန်းကီများကြားသွားလေပြီလား။ ဒွန်းကီက သူမကို ခေါင်းကနေ ခြေဖျားထိကြည့်ကာ...

“သူများအကျိုးဆိုပေမယ့် မထင်ရပါဘူး။ ဒီဇိုင်းနဲ့ အစအနေ အယားအရတော့ ခန့်မှန်းလို့ရသားပဲ။ မနက်ကဝတ်ထားတာလည်း သူ များဟာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်...”

“ဝါသနာလား”

“ရှင်!”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဝတ်စုံကတော့ မင်းအကျိုးလို့ထင်ရပါတယ်”

“ရှင် ကော်ဖီသောက်ပါလား”

ဟုသာ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောကာ သွေဖယ်သည့်သဘောနှင့် သူ ကိုဖြတ်ကျော်လာခဲ့မိ၏။

သူရောသူမပါ အတူစားသောက်ခန်းထဲဝင်သွားကြတော့ လူစုံ နေသောစားပွဲဝိုင်းက မျက်လုံးများစွာတို့ သူနှင့်သူမထံ စုပြုံရောက်ရှိ လာရပါသည်။

မီးဖိုခန်းဘက်မှ သူမနှင့်အတူပါလာခဲ့သောသူကို မတွေးဆ ဘတ်ခြင်းတို့က ထိုအကြည့်ထဲ၌ များစွာပျော်ဝင်နေရ၏။

ထို့ထက်စူးရှတဲ့အကြည့်စူးစူးများက စိမ်းဖန်ရောင်လေးလွင် နေသော သူမကိုယ်ပေါ်မှဝတ်စုံပဲဖြစ်တော့သည်။

သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကရားထဲမှကော်ဖီကို ခွက်တွေ ထဲသို့ အစဉ်အလာမပျက်ငှဲ့ပေးခဲ့ပေမယ့် အစဉ်အလာပျက်သွားသူမှာ ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါတော့သည်။

“ကျွန်တော့်နာခေါင်းထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးရနံ့တွေ သင်းနေတယ်”

ဟု ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှသာ သောက်သေးသောသူက ဆိုလာ ပါသည်။

“ဒွန်းကီ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်လို့လား”

“အပြောင်းအလဲပေါ့”

“သိကီ၊ လေးမြကိုသွားပြောလိုက်ပါ။ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးပါလို့”

“အို... ကိုကလည်း လေးမြက ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးသယ် နေရတာနဲ့ ဒီနံနက်စာမိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပေါ့ပါးတဲ့ ဟေမာန်နှင်းဖွေးကိုပဲ လွှတ်လိုက်ရောပေါ့”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက ပျာပျာသလဲပင်...

“ဝယ်စရာမလိုပါဘူး။ အိမ်မှာရှိနေပါတယ်။ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေး ပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုခန်းထဲ လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော မုန့်ဟင်းခါးခွက်ကလေးက ဒွန်းကီ ရှေ့မှောက်ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ဒွန်းကီက သူမကိုပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ...

“Thank you... ဟေမာန်နင်းဗွေး”

“ဒွန်းကီ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတဲ့မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို ဂိဗ္ဗာန်ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒီတစ်ပန်းကန်ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေပြီ”

“ဂိဗ္ဗာန်တို့က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ အများကြီးတာဝန်ကျေချင်ပါတယ်။ မြို့အနှံ့ လည်ကူမယ်လေ”

“ကိုယ်တို့ မနက်တိုင်း... Exercise လုပ်နေတာလေ။ နဲ့ သလောက်ရှိနေပြီ”

“သမီးကြီးနဲ့ ဒွန်းကီ ရင်းနှီးသွားကြတာကိုး။ အန်ကယ် ဝမ်းသာပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေကမေးတယ်၊ ဒွန်းကီနဲ့ ဂိဗ္ဗာန်ကို နောက်ခင်းတိုင်းတွေ့နေကျမို့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးတဲ့။ ဂိဗ္ဗာန်လည်း ညနေခင်းဘက် ဦးလိုက်ဘယ်။ ဒွန်းကီ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်အတွက် အပမ်းမကြီးပါဘူး”

ဟု သူက ရိုးရိုးလေးပြောကာ မုန့်ဟင်းခါးသာ ဆက်စားနေခဲ့ပေမယ့် ဝသန်မိုးစွေကတော့ စိမ်းဖန်ရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် သူမဘေးမှာရပ်နေခဲ့သော ဟေမာန်နင်းဗွေး၏အင်္ကျီစကို မသိမသာဆွဲကာ အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါ၏။

သူမမှာ မအူမလည်နှင့်လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ရယ်ပါ။

“ဒီအင်္ကျီက ဘယ်သူဆီက ခိုးလာတာလဲ”

“မခိုးပါဘူး မမလေး”

“မခိုးရင် ဈေးဖိုးတွေထဲက ဖြောင်ထားတာပေါ့။ ဘတ်ငွေနဲ့ ဝယ်တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမလေး၊ ဒေါ်လေးမြ... ”

“တော်စမ်း! ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ အပြင်စာတွေကို ဘတ်သူ့ရှင်ပြုချက်မှမရဘဲ ဝယ်စားနေကျလား ဟမ်း... စည်းကမ်းကို မရှိဘူး။ ပင် ဆိုက်ပေးတာ ဈေးဖိုးပဲ။ မုန့်ဖိုးမပါဘူး”

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲမှ နှစ်ရာထဲပါ မမလေးရယ်

ဒီတစ်ကြိမ်လေးဝယ်ပေးခဲ့ဖူးတာပါပဲဟု အကြိမ်ကြိမ်ရှေ့တင်နေမိပါ၏။

“မင်းရင်ထဲမှာ ဘာအကြံအစည်တွေရှိနေတာလဲ”

“ရှင်!”

“မင်းကို မကြီးက ဘယ်လောက်လာဘ်ထိုးထားလို့ ဒီကိစ္စကို ငါမသိရတာလဲ”

“ရှင်!”

“နောက်ဆို မင်းမှတ်ထားပါ။ မမကြီးနဲ့ဒွန်းကီ ဘာတွေလုပ်တယ်၊ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာစောင့်ကြည့်ထား။ ထူးဆန်းနေလို့ ငါမသိလိုက်ရရင်တော့ အဲဒီနေ့ မင်းသေပြီသာမှတ်။ ဟွန့်... အသုံးကိုမကျဘူး။ ငါ့လောက်မှမလှတဲ့မမကြီးကို လုံးဝအသားမပေးနိုင်ဘူး။ မင်းလည်းမှတ်ထားပါ။ အဲလိုပုံစံမျိုး နောက်မဝတ်နဲ့။ အိမ်အလုပ်လုပ်တာ အိမ်အလုပ်နဲ့တန်တဲ့အကျိုးကိုဝတ်။ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုသစ်လွင်လွင်နဲ့ တွေ့လို့တော့ သေမယ်။ အေး... မင်းဝတ်စရာမရှိရင်တော့ ငါ့ရဲ့ရေလဲ လိုချင်တော့ထဲက နှစ်ထည်ယူလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမလေး”

သူမ အမှန်တကယ်ပင် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ မမလေးက နည်းနည်းဆိုးတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲဒီလိုလေး ပေးကမ်း

စွန့်ကြဲတတ်သေးလို့ပါ။

ဒါ သူမအကျိုးတွေကို မီးပုံရိုးလိုက်မိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ပေးတာနေမှာပဲဟုတွေးမိကာ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

သူမက မဆိုင်းမခံပင် မမလေးပေးသောလုံချည်နှစ်ထည်ကို ယူကာ သူမအခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ်ပေါ်မှ စိမ်းဖန့်ရောင်ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့်ချက်ချင်း“လဲဝတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့် ဒေါ်လေးမြကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်! သမီး... ဘာဖြစ်လို့လဲဝတ်လိုက်ရတာလဲ။ သမီးနဲ့ လှနေတဲ့ဟာကို”

“ဒါ မမလေးပေးခဲ့တာ ဒေါ်လေးမြရဲ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရကြီးပြောနေရာတွဲသူမကို ဒေါ်လေးမြက ပိုင်ပြစွာကြည့်ကာ...

“ဒေါ်လေးမြရဲ့ဝတ်စုံကို မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်တာပေါ့။ အဲဒါက ပွဲနေ့တွေဘာတွေဆို ဝတ်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

သူမရင်ထဲ နှမ်းလျသွားရပါသည်။ သမီးချင်းတူပါ့မို့ကိုက်ကယ်နှင့် သိပ်ကိုက်ပြားခြားနားလွန်းလှသောအခွင့်အရေးကြောင့် သူမရင်

ထဲ နာကျင်နေရပါသည်။

ဟေမာန်နှင်းဖွေးလေးမှာတော့ သူမလို အိမ်အကူတစ်ယောက် ကပေးတဲ့ဝတ်စုံကိုပင် ပွဲနေဝတ်ရန် သိမ်းဆည်းထားသောအချိန်မှာ ကျန် နှစ်ယောက်ကတော့ ကောင်းပေ့ဆိုသောဝတ်စုံများကို စိတ်ကြိုက်ရှာဝယ် ကာ တစ်နေ့တစ်မျိုးမရှိရလေအောင် ဝတ်သင်နေကြခြင်းက ဘုရားဖန် ဆင်းပေးခဲ့တဲ့ကံကြမ္မာတဲ့လား။

“ဒေါ်လေးမြ မီးဖိုခန်းမှာလုပ်လေ။ ဒါတွေ သမီးလုပ်လိုက် မယ်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

“လုပ်ပါ။ ဒါ သမီးလုပ်နေကျပါ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်လေးမြရဲ့လက်ထဲမှတံမြက်စည်းကို အတင်းဆွဲ လုပ်ပြီး သူမကပဲ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလိုက်ပါသည်။

တံမြက်စည်းလုပ်ပြီးတော့ မှန်ချပ်တွေကို ပြောင်စင်သွားအောင် အဝတ်ပါးပါးနှင့် ဖုန်သုတ်နေစဉ်မှာ သူမနားရောက်ရှိလာသော ကိုယ် ခန္ဓာရနံ့သင်းသင်းကြောင့်...

“ဟင်! ရှင်အပြင်မသွားသေးဘူးလား”

“အခုလိုကျတော့လည်း တိတ်ဆိတ်နေတာပဲနော် အနီကယ်

ထွက်ပြီး အန်တီထွက်၊ မကြာခင်မှာ ဂိမ္မာန်နွေလေ၊ ဝဿန်မိုးစေ့၊ မင်းရော မသွားဘူးလား”

“မမကြီးနဲ့ မမလေးက သူငယ်ချင်းရှိတယ်”

“မင်းကရော...”

“ကျွန်မက သူငယ်ချင်း အင်း... ရှိတယ်”

“အများကြီးလား”

“ဟင့်အင်း... တစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ယောက်တည်း”

“အင်း... ရှင်လေ”

“ဘာ!”

“ရှင်ပဲလေ”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းများက ကွေးညွတ်၍လာခဲ့ရပါ တော့သည်။

“မင်းကို ခင်တယ်ပြောမိလို့လား”

“မခင်ဘူးလား”

“နည်းနည်းလေးပဲခင်တယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“စောစောကအကျီက ပိုင်ရှင်ပြန်သိမ်းသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း... အပိုင်ပေးတာပါ”

“ဘာကြောင့်မဝတ်တော့တာလဲ”

“ညစ်ပေသွားမှာပေါ့”

“ကြိုက်လား”

“အင်း၊ ကြိုက်တယ်”

“မင်း အပြင်မသွားချင်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“အပြင် ကိုယ်နဲ့အဖော်လုပ်ပေးလေ၊ သူငယ်ချင်း”

“လုပ်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“သူငယ်ချင်းခဲ၊ ကိုယ်ကူမှာပေါ့”

“ရှင်!”

“ကိုယ့်ကားက သိပ်စီးကောင်းတာ၊ ကိုယ်တောင်နှစ်သက်လွန်း

လို့ ဒီအထိ အပါသယ်ခဲ့တာ”

“တကယ်...”

“မယုံရင် လိုက်စီးကြည့်ပေါ့”

ဟုပြောလည်းပြောကာ အကျီလက်ကိုပင့်တင်ပြီး သူမလက်

ထဲမှ ပဝါနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကိုဆွဲယူပြီး မှန်များကို သူမနည်းတူ ပြောင်
စင်အောင်သုတ်တော့၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ထိုမှန်ချပ်ကြီးက ကြည်စင်သွားရပါ
တော့သည်။

“မြန်လိုက်တာ”

“မင်းက အရပ်လည်းပုတယ်၊ လက်လည်း သေးတယ်”

ဟုပင် သူမကိုကရုမစိုက်သလိုဆိုကာ ဖုန်စုပ်စက်ပင်ယူကာ
ကြမ်းပြင်တွေကို တိုက်ချွတ်လိုက်သေး၏။

“ရှင်က သိပ်တော်တာပဲ”

“ဒါတွေ ကိုယ်လုပ်နေကျပါ”

“ရှင်က သူဌေးသားဆို”

“အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတာဝန်ယူရတယ်
လေ။ ကိုယ့်အကျီတောင် ကိုယ့်ဘာသာလျှော်ဝတ်တယ်”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် ရှင်အခန်းကို အများကြီးမရှင်းရတာကိုး”

“မင်းက နေ့တိုင်း အိမ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်တာလား”

“ရှင်ရော ဒီမှာအကြာကြီးလာနေတာ မလုပ်မရှိဘူးလား”

“ကိုယ်က မင်းအမြင်မှာ အလကားလူကြီးဖြစ်နေလို့လား”

“အဲလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“အမျိုးသမီးတွေက ရိုဘင်ကိုသိပ်ကြိုက်ကြတယ်။ ရိုဘင်က အမြဲအလုပ်များနေတယ်”

“ရှင်က ရိုဘင်ကိုတော့ သိပ်ခင်တာပဲနော်”

“ရိုဘင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုသိပ်ခင်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့က ညီအစ်ကိုတွေလေ။ သူ ဒီကိုလိုက်လာလိမ့်မယ်”

“ရှင်!”

“သူ့ရဲ့မဟေသီလောင်းက ဒီမှာရှိနေတာကိုး”

“ရှင်!”

“ရိုဘင်ရဲ့အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလေ။ ရိုဘင်က အခုဆို နှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်ရှိပြီ။ သူ့အသက်ငါးဆယ်ဆိုရင် သူ့သားက အသက် နှစ်ဆယ်ရှိရမယ်လေ။ ကိုယ်စိုးရိမ်တယ်... ရိုဘင်ငြင်းပယ်မှာကိုပေါ့။ ရိုဘင်ရဲ့နှလုံးသားက သိပ်မာကျောတာ”

“ရှင်က ကူညီပေါ့။ ကျွန်မလည်း ကူညီမယ်လေ”

“promise . . .”

“အင်း... ”

“အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မင်းကို ကိုယ်လက်ဆောင်ဝယ်ပေး

မယ်”

“လက်ဆောင်?”

“အင်း... လက်ဆောင်ဆိုတာ သိမ်းဆည်းထားဖို့ထက် အသုံးတည့်တာမျိုးဆို သိပ်အဆင်ပြေနိုင်တယ်။ ကဲ၊ ပြီးပြီ၊ မင်းအပြင်လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရဲ့လား။ ကိုယ် အခုပဲဆင်းလာခဲ့မယ်၊ မင်းစောင့်နေနော်”

ဟုဆိုကာ သူတက်သွားတော့...

“လိုက်သွားလိုက်ပါသမီးရယ်။ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ စဉ်းစားတာက မကောင်းဘူး။ လူဆိုတာ ရံဖန်ရံခါပျော်ရသေးတယ်”

ဟူသောအားပေးစကားကြောင့် သူမမှာ ဘာကိုမှ လေးနက်စွာမစဉ်းစားဖြစ်တော့ဘဲ လိုက်ပါလာရပါသည်။

သူမ မှန်ကန်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ထိုနေ့က သူမ သိပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

ဒွန်းကီက ပွင့်လင်းပြီး ခင်ဖို့ကောင်းသည်ဟုလည်း လုံးဝလက်ခံသွားရ၏။

ဒွန်းကီက သူမအတွက် ဝတ်စုံတွေအများကြီးဝယ်ပေးသလို သူမ မစားဖူးတာတွေရော အများကြီးဝယ်ပေးပါ၏။

သူမ ဒွန်းကီကိုသိပ်ခင်မင်မိသွားပါသည်။

နှစ်များစွာတို့တည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့သူပမာ တစ်ခဏလေးခွဲ
သံယောဇဉ်နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဖြစ်မိသွား၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုနေ့
က သူမဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့မို့ပါပဲ။

သို့သော်...

* * *

အခန်း (၄)

“သိပ်ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့လေ”

ဒန်းပေါ်မှာထိုင်ကာ လမင်းကြီးကိုငေးမျှော်နေခဲ့သောသူမက
အသံကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးမှန်းထလာသူတစ်ဦးနယ် လန့်သွားရပါသည်။

“မမလေး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“မင်း၊ ဒွန်းကီနဲ့ဝေးဝေးနေလို့မရဘူးလား”

“ရှင်!”

“မင်းအကြံကို ငါမသိဘူးမထင်နဲ့၊ ဒွန်းကီကိုကပ်ပေါ်နေ အပိုင်

ကြံပြီး ငါတို့ညီအစ်မကိုနှိပ်ချင်နေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းဒီနေ့ရထားသမျှကို လွှင့်ပစ်နိုင်သလား”

“ရှင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။ ညနေခင်းဘက် မကြာသေးခင်က မှ ရရှိလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မမလေးက ဘာကြောင့် မြန်မြန်ကြီးသိသွားရတာလဲ။

“မင်းပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ အူဘယ်နဲ့ခွေတယ်ဆိုတာ ဝဿနမိုးတွေတို့က အတတ်သိပြီးသား၊ ငါ့ကို ကွက်ကျော်ရိုက်ဖို့ ဟန်မပြင်နဲ့ အခန်းထဲက မထွက်နိုင်အောင် စောင်ပတ်ပြီးနေရမယ်။ မင်းနားလည်ထားပါ။ မင်း တခြားလူကို အာခံချင်ခံ၊ ဝဿနမိုးတွေကိုတော့ လာမလှုပ်နဲ့။ ဒီအမဲသားကို မစားရတော့ဘူးဆိုတာ သေချာနေရင် သဲဆုတ်ပြီး ဟက်ပစ်မယ့်မိန်းမမျိုးဟာ ဝဿနမိုးတွေပဲ။ မင်းကောင်းကောင်း ဆင်ခြင်ပါ ဟေမာန်နှင့်ဖွေး။ ဒါ မင်းကို နောက်ဆုံးအကြိမ်သတိပေးလိုက်တာပဲ။ မင်းလိုဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမကို အဲလိုပုံစံမျိုးမြင်ရတာ ဒီညနေက နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ”

ဟု သူမကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ပြုပြင်ကြည့်ကာထွက်သွားသော မမလေးကြောင့် သူမမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပါသည်။

တကယ်ရက်စက်မည့်မမလေး၏ပုံကြောင့် သူမမှာ တကယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတာပါ။

ထိုတဒဂ်အတွင်းမှာပင် အရိပ်တစ်ခုက လွှမ်းမိုးသွားရ၏။

သူမ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကဖြစ်ပါသည်။ သိပ်လှလွန်းသည့် ရွှေအိုရောင်ဒေါက်ဖီနပ်ကလေးကို စီးချင်လွန်းလှ၍ လျှိုကြည့်ရာမှ သူမ ခြေထောက်နှင့်လည်း အတော်လေးဖြစ်ကာ ထိုဖီနပ်က သူမခြေထောက်နှင့်တင့်တယ်သွားသည်မို့ ကြည့်ရှုသွားပြီး တစ်ခွပ်ခွပ်မြည်အောင် ပြေးမိရာမှ ခွာကလေးမှာ အမှတ်မထင်ကျွတ်ထွက်သွား၍ သူမတုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ထိုဖီနပ်မှာ မမလေးဝဿနမိုးတွေ၏ ဖီနပ်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

သူမက သိပ်ကံဆိုးလှပါသည်။

ကျွတ်ထွက်သွားသော ဖီနပ်ခွာကလေးကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်နေစဉ်မှာပင် အမှတ်မထင် မမလေးရောက်လာသည်နှင့်ကြုံ၍ မမလေးလက်ထဲမှ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသောကော်ဖီခွက်နှင့် လှမ်းအဟက်ခံရ၍ ပူလောင်သွားခြင်းကိုပင် အော်၍မငိုရဲခဲ့ပါ။

သိပ်ဒေါသကြီးသောမမလေးက ဒါနှင့်မကျေနပ်ပါဘူး၊ ထိုကော်

ဖိခွက်နှင့်လှမ်းပေါက်လိုက်၍ နားထင်စပ်မှာ အခုထိ ကျန်နေရစ်သော
အမာရွတ်က သေရာပါပင်။ သူမမှာ တိတ်တိတ်လေးရှိက်ခဲ့ရသည်မှ
လွဲ၍ အော်၍ပင်ငိုမဝံ့ခဲ့ပါ။

မမလေးက ဒီထက်ပိုရက်စက်မှာမို့ပါ။

မမလေးက အမြဲတည်တည်ကြီးသာနေပြီး ကြိုက်၍ရက်စက်
တတ်သည်မို့ သူမက အားလုံးထက် မမလေးကိုပို၍ကြောက်ရပါသည်။

သို့သော် သူမ၏အစ်မရင်းတွေမို့ မမကြီးကိုရော မမလေးကိုပါ
သိပ်ချစ်ရပါသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသောအသံကြောင့် အတွေးနယ်ယယ်
ထဲ မျှောလွင့်နေတဲ့သူမမှာ တုန်ယင်သွားရသည်။ ထိုကိုလူချောကတော့
သူမကို ပြုံးလဲ့လဲ့လေးကြည့်နေလေရဲ့။

“ကိုယ် အခုမှ ဂိမ္မာန်နွေလေနဲ့အတူပြန်ရောက်တာ”

ဟု သူက စကားစချီမယ်ကြိုကာ ဒန်း၏တစ်ဖက်မှာထိုင်လိုက်
ရုံရှိသေး ရုတ်တရက်ကြီး ဘာမပြောညာမပြောနှင့်ထွက်သွားသောသူမ
ကြောင့် သူမှာ ကြောင်တက်တက်ကြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘာလဲ... ဘာကြီးလဲ။

ဟေမာန်နှင့်မွေးဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ကောက်တေးမလေး

ပဲလား။

သူ ပြုံးလိုက်မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မွန်းကြပ်သွားရပါသည်။

* * *

အခန်း (၅)

နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ပျက်နှင့်မို့ ဖိုးလင်း၍လင်းလာမှန်းပင်
မသိပါ။

ကြွက်စိညံနေသောအသံများကြောင့် ပြတင်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်
ကြည့်လိုက်ရာ ပန်းခူးနေသောသူမကို မရိုးနိုင်စွာမြင်တွေ့လိုက်ရ၍ သူက
အဆောတလျှင်ပင် ဆင်းလာကာ...

“ဒီနေ့တော့ ပန်းတွေအများကြီးရနေပြီပဲ”

ပန်းများဖြင့်ဖြူဖွေးနေသောခုံးလေးကို ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

သူက ပန်းပွင့်လေးကို ထုံးစံအတိုင်းခွဲကာ ခုံးခြင်းလေးထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်တော့ ထိုပန်းပွင့်လေးမှာ လေထဲဝဲကာ မြေပြင်ပေါ် ကြေ
ဆင်းသွားရ၏။

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ သူမကိုကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ လှုပ်ယမ်း
သွားတဲ့ကျစ်ဆံပြီးလေးမှလွဲ၍ သူ့ကို ထပ်၍ပင် လှည့်၍ကြည့်မသွားတော့
ပါ။

ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူမရဲ့အပြုအမူများကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ
ဆိုးဝါးစွာအနေခက်လှပါသည်။ သူမ ဘာကြောင့် အခုလို ရုတ်တရက်
ကြီးပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

သူမအပေါ် သူ့ဘာများလုပ်မိလို့လဲ။

သူ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သေချာနေပါသည်။ သူမ အပေါ်
ဆိုးဝါးစေခြင်းမျိုး သူတစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ပါ။ ဆိုးဝါးလှတဲ့အပြုအမူမျိုးမဆို
ထားနှင့် အကြည့်စူးစူးနှင့်ပင် နက်ရှိုင်းစွာမကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

သိပ်ဖြူစင်ရိုးရှင်းလှသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းလေးများကို အား
နာမိ၍ပါ။

အခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အနေခက်လှပါပြီ။

ဘာကြောင့် သူမက သူ့ကို မပြုံးပြတော့တာလဲ။

သူ မတွေ့တတ်ပါ။

မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို သူ့နားမလည်ပါ။ အထူးသဖြင့် ဒီ
ညီအစ်မသုံးယောက်ကိုပေါ့။

ဂိမ္မာန်နွေလေက သူ့ကိုအတင်းခင်ရော ခင်မင်ပြလျက် ဝဿန်
မိုးစွေကတော့ သူ့ကို ခင်ချင်သလို မခင်ချင်သလို တည်တည်ကြီးပင်။
အားလုံးဇာတ် သူ့ကိုရိုးရှင်းစွာဖော်ရွေနေသော ဟေမာန်နှင့်ပွေးကျပြန်
တော့လည်း အခုတော့ သူ့ကိုဂရုမစိုက်တော့။ ဘာအထာတွေလည်း
သူနားမလည်ပါ။

“မိန်းကလေးတွေက အထာများတယ်... ဟန်ဆောင်တတ်
တယ်... မာယာပိုတယ်... အဲဒါတွေကိုမှန်းလွန်းလို့ ငါ မိန်းကလေး
တွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေတာပဲ... မီးပုံကြီးလိုပဲ သူတို့ပါလာရင် မအေး
ချမ်းတော့ဘူး”

ဟူသော ရိုဘင်ရဲ့စကားများက သိပ်မှန်ပါလားဟု တွေးမိလိုက်
စဉ်မှာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လှောင်ပြောင်မှုလေး စွတ်စိုသွားရပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် မာယာပိုသောမိန်းမတွေကို အတွေးထဲ ဘေးထွက်
ထားကာ အိတ်ထဲမှာအုပ်ထူကြီးကိုထုတ်ပြီး ဖတ်နေခဲ့သည့်မှာ အချိန်
တွေ ကုန်လို့ကုန်သွားမှန်းပင်မသိတော့။

အချိန်တွေသာ တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီကုန်သွားခဲ့တယ် အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခဲ့သော ဒွန်းကီကြောင့် လူပုလေး၊ ဒေါ်လေးမြရော သူမပါ ရတက်မအေးကြတော့။

“မနက်စာလည်း ဆင်းမစား၊ အပြင်ထွက်တာလည်း မတွေ့၊ နေ့လယ်စာလည်း ဆင်းမစား၊ အခုပဲ နှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“သူ ဆာနေရောပေါ့”

“သမီး သွားခေါ်ပါလား”

“မဖြစ်ဘူး ဒေါ်လေးမြရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဪ၊ သိပြီ။ လူပုလေး... မင်း...”

“အာ... မခေါ်ရဲဘူးဗျ... ဧည့်သည်က တည်တည်ကြီးနဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ်ကို တက်ဖူးတာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါ်လေးမြ”

“စိတ်တိုလို့ တစ်ခုခုလှမ်းပေါက်ခဲ့မှ အသက်ကြီးမှ ဆေးခန်းရောက်ရဦးမယ်”

“ရတယ်... သမီးပဲသွားခေါ်လိုက်တော့မယ်။ သူဆာနေမှာ”

“ဆာနေမှာထက် တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

ထိုအခါမှ သူမမှာ စိတ်ပူသွားရကာ မမလေးဆူချင်လည်း ဆူပါစေတော့ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လှေကားတိုင်းပြေးတက်လာခဲ့တော့၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဖတ်လက်စစာအုပ်ထူကြီးကိုပိတ်ပြီး ကိုင်ထားသောဘောပင်နီကိုချကာ မျက်လုံးက နာရီကိုအကြည့်ရောက်သွားတော့ သူကိုယ်တိုင် အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျ... ကျွန်မပါ”

သူ မျက်စိကိုပိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟို... ဟို”

မပြတ်မသားကြားနေရတဲ့စကားသံများကြောင့် တံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ဝင်ပေါက်မှာ ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးရပ်နေခဲ့သော သူမကို အဆင်မပြေစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူပြောတုန်းကဘောမပြောဘဲ သူမပြောချင်တော့တဲ့အခါမှ သူ့အရှေ့ရောက်လာတဲ့သူမကို သူဒေါသ

ဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင်...

“ဘာလဲ... ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ရှင်... ဘာဖြစ်နေ... အဲ... ဆာနေ... အဲ၊ ဘာစား
မလဲလို့”

ထိုအခါကျမှ မနက်စာမစားရသေးဘူးဆိုတာ သတိရလာ၍
ဗိုက်ထဲမှာ ဂွီခနဲဂွမ်ခနဲမြည်သွားရ၏။

သို့သော် သူက တင်းလက်စနှင့် ဟန်လုပ်ကာ...

“ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ်သိတယ်”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ကြီးပြောကာ တံခါးပိတ်ဟန်ပြင်လိုက်တော့
ခေါင်းခိုက်စိုက်ကြီးထွက်သွားတဲ့သူမကြောင့် ရင်ထဲမှာ နေထိုင်မကောင်း
ပြန်ပါ။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

အောက်ထပ်ဆီမှအော်သံကြောင့် သူမမှာ မျက်လုံးဝိုင်းလေး
နှင့် သူ့ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာခဲ့၍ တံခါးဘုကိုကိုင်ထားသောသူ
ပင်လျှင် တန့်သွားရပါသည်။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး... ”

“ဒုက္ခပဲ၊ မမလေးပြန်လာပြီ၊ ဘာကြောင့် ဒီနေ့မှ အစောကြီး

ပြန်လာရတာလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး... ”

အော်သံက ထပ်ပြီးထွက်လာရာ လေကားပေါ်တက်လာသော
ခြေသံပင် အတိုင်းသားကြားလိုက်ရ၍ သူမမှာ ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေတော့
ပဲ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကိုတိုက်လွင့်ကာ သူ့အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး တံခါးကို
ဆွဲပိတ်ပစ်တော့သည်။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

သူမရဲ့နာမည်ကိုအော်နေပေမယ့် ပြန်မထူးဘဲ တံခါးရွက်ကို
မှီကာ တိတ်တိတ်ကလေးနေ၊ နေသောသူမကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပါ
သည်။

“မင်းကိုခေါ်နေတယ်”

ဟု သူက မဆီမဆိုင်ဝင်ထောက်လိုက်ပေမယ့် လက်ညှိုးလေး
ကို နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်ထိရုံတင်ကာ ‘ရှု’ ဆိုသောအသံကြောင့် သူပင်လျှင်
ဂုတ်ပုသွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက တီးတိုးလေးငုံမေးလိုက်တော့ သူမက လေမဝယ်ကာ
ပြော တိတ်တိတ်လေးနေရှာ၏။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

အော်သံက လှေကားဆင်းသံဆီ ညွှန်ပြနေတော့မှ သူမက အခန်းတံခါးရွက်ကို ဟဟလေးဖွင့်ကာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် သူ့အခန်း ထဲမှထွက်သွားပြီး ဝရန်တာဘက် ပြေးထွက်သွားတော့၏။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

ထပ်ပြီး အပေါ်သို့ရောက်လာသော ထိုအသံကြောင့် သူမက လည်ချောင်းကိုရှင်းကာ...

“ရှင်...”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဝရန်တာမှာပါ”

ဟုဖြေသံပင်မဆုံးလိုက်သေးဘဲ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့မျက်နှာ နှင့်အတူ သူမဆံပင်ဖျားလေးမှာ ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရပါသည်။

“ဒီလောက်ခေါ်နေရတာ နားပင်းနေပြီလား”

“အား...”

“မင်း ခုနက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာပါပဲ မမလေးရဲ့။ ကြမ်းခင်းတွေ ငှက်ချေးပေသွားလို့

ရှင်းနေတာ”

ဟုဆိုကာ အသင့်ရှိနှင့်ပြီးသော ပေါစလေးနှင့် ငှက်ချေးမှုန် လေးများကို သုတ်ပြလိုက်၏။

“သေချာသလား”

“သေချာပါတယ်”

“ဒါဆို စောစောက ငါအော်တာ ဘာဖြစ်လို့မထူးတာလဲ”

“မ... မကြားလို့ပါ... သီချင်းညည်းနေတာ အဲဒါ”

“နောက်ဆို ဒီနားရွက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထား”

ဟုဆိုကာ နီမြန်းသွားသည်ထိ ဆွဲလိုက်တော့ သူမမျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲသွားရပါသည်။

“သုတ်... အဲဒီငှက်ချေးပြီးရင် ငါ့အင်္ကျီလာလျှော်ဦး။ အချဉ် ရည်တွေစွန်းခဲ့တယ်။ ချက်ချင်းလျှော်မှ၊ ကြာနေရင် သေမယ်နော်”

ဟုမာန်မဲကာ ထွက်သွားတော့ ဝိုင်ပြီးကျန်နေရစ်တဲ့သူမကို ဖုန်ချပ်မှတစ်ဆင့် သူက အတိုင်းသားတွေမြင်လိုက်ရပါသည်။

အနိပ်ခံဘဝနှင့်နေရတဲ့သူမကို သနားသွားမိခြင်းက သူ့နှလုံး သားတစ်ခုလုံးကို ကြီးစိုးသွားရပါ၏။ ထိုတစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ သူမ ကိုနားလည်သွားမိသလို ခံစားလာရပါ၏။

သူက ပြတင်းမှန်ချပ်ကိုတွန်းဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ သံလှေလေးများ

မှတစ်ဆင့် သူမ၏မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်နှုန်းလေးများကို အမှတ်မထင်
တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကိုယ် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရှင်ဘာကိုမှမမြင်လိုက်ဘူး၊ မကြားလိုက်ဘူးဆိုရင်ပဲရပါပြီ”

ဟုသာ တိုတိတိဆိုကာ ထွက်သွားသော သူမပုံက သူရင်ထဲ
ကို ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေ ထိုးထည့်သွားပါ၏။

သူမကို အဲလိုပုံစံမဖြစ်စေချင်ပါ။ သူမက ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်
စကားတွေပြောပြီး လှပတဲ့အပြုံးနှင့်သာ လိုက်ဖက်သည်ဟုထင်ပါသည်။

သူမ ဘာဖြစ်လို့မပြုံးရတာလဲ။

သူမရဲ့ခေါင်းတွေ၊ နားရွက်တွေက နာကျင်နေပြီလား။ အခု
ချိန်မှာ သူမက အဝတ်လျော်နေမှာလား... သူ မတွေ့တတ်ပါ။

သူမက ဝမ်းနည်းနေမည်ကို အတိအကျသိနေပါသော်လည်း
ဘာမှမကူညီနိုင်သောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ဘာမှမစားရသေးပေမယ့်လည်း စာချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ သူမ
ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာမျိုးကပဲ သူ့အတွေးထဲ တစ်မျိုးကြီးဝင်ရောက်
မွေ့နှောက်နေရပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၆)

သူမက ခါတိုင်းထက်ပို၍ စောစောထကာ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးကို
လုံ့ကျစ်နေအောင် ကျစ်ဆံပြီးကျစ်လိုက်ပြီး ခြင်ဆုံးလေးကိုကိုင်ကာ စံယယ်
ပန်းဆူးဖို့ထွက်လာသည်တွင် ပင်ယံမှာ စံယယ်ပွင့်များကို တစ်ပွင့်မှမတွေ့
ရ၍ အံ့သြသွားမိပါသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ငါ မနေ့က ရေလောင်းထားပါတယ်၊
ဘာကြောင့်မပွင့်ရတာလဲ”

တီးတိုးလေးရေရွတ်မိတုန်း...

“တစ်ယောက်ယောက် ခူးသွားလို့နေမှာပေါ့”

၈၄ * မယ်ခိုင်

ဟုဆိုကာ ပန်းရုံထဲမှထွက်ပေါ်လာသော မျက်နှာတစ်ခုကြောင့်
သူမက ဖျပ်ခနဲနောက်ပြန်လှည့်ကာ ပြေးထွက်မည်ကြံတော့...

“ပန်းတွေယူသွားဦးလေ။ သူတို့က သခင်မကိုစောင့်နေတာ”

ဟုဆိုကာ သူမထံလှမ်းပေးလာတော့ သူမက မမိမကမ်းလေး
လှမ်းယူကာ ပြေးထွက်ဖို့ကြံလိုက်စဉ်မှာ...

“ကျေးဇူးတင်စကားပြောမသွားတော့ဘူးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောင်းလဲသွားတာလဲ ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

သူမက ဒါကိုမကြားဟန်ပြုကာ ထွက်သွားမည်ကြံတော့...

“ငါက အရူးလား၊ မင်းပြီးချင်ရင်ပြီး... ပြောချင်ရင် ပြော
မခေါ်ချင်ရင်မခေါ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုရင် သူငယ်ချင်း... ငါက အရူးလား
မင်းပြုသမျှနုရအောင် ငါက အရူးလား”

ပြောချင်ရာပြောပါစေဟု ဘာမှပြန်မဆိုဘဲ ဆက်၍ထွက်ခွာမည်
အပြု သူမရဲ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လိုက်တဲ့ သူရဲခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြောင့် အနေက
ကျုံ့သွားရပါသည်။

“ပြောစမ်း! မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်ဖယ်ပါ ဒွန်းကီ”

“ပြောပါ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲလိုအမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေရတာလဲ၊
ငါ မင်းကိုမုန်းမိတော့မယ်နော်”

“မုန်းပါ၊ လောကကြီးကလူတွေအားလုံးက ကျွန်မကိုမုန်း
နေကြတာပဲ။ ရှင်တစ်ယောက်ပိုလာတာနဲ့ ကျွန်မက ဘာထူးမှာမို့လဲ။
မုန်းပါ... အများကြီးမုန်းပစ်ပါ။ ကျွန်မက အမုန်းတွေကြားမှာပဲ ရှင်သန်
လာခဲ့တာ နေသားကျနေပြီ၊ မုန်း... အများကြီးမုန်း မမြင်ချင်လောက်
အောင်မုန်း... ရှင်မမြင်ချင်လေ၊ ကျွန်မ အနေချောင်လေပဲ၊ မုန်းလေ”

“ငါ့စကားက အဲဒီလောက်ကြီး မှားသွားသလား”

“တစ်ရက်လုံး ဘာမှမစားရအောင် ရှင် ဒဏ်ပေးမခံခဲ့ရဖူးပါ
ဘူး။ ရှင်က ကျောင်းကိုလည်း တက်ချင်သလောက် စိတ်ကြိုက်တက်ရ
တယ်။ ငွေကိုလည်း စိတ်ကြိုက်သုံးနိုင်တယ်။ မိဘတွေချစ်တာကိုလည်း
ခံရတယ်။ ရှင့်အစ်ကိုလည်း ချစ်တယ်။ ကားအကောင်းစားလည်း စီးနိုင်
တယ်။ ချမ်းသာတယ်။ ရှင့်လိုလူက မုန်းတာ ကြိုက်သလောက်မုန်းစမ်း
ပါ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မက သူများအကျိုးတွေကိုဝတ်တယ်။ အကျိုးပွားကြီး
တွေကိုဝတ်တယ်။ ငါးပိရည်နဲ့ ထမင်းစားတယ်။ သနပ်ခါးကြမ်းပဲ လိမ်း
နိုင်တယ်။ အဲတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ငါ ဘာမှားလို့လဲ”

“အကျီတွေ တစ်ထည်မှမရှိလို့ ရှင် သူများအကျီကိုတောင်း
မဝတ်ဖူးပါဘူး။ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ကျောင်းကို ခြေကျင်လမ်းမလျှောက်
ဖူးပါဘူး။ ရှင်က သူများဖိနပ်ငှားစီးလို့ သွေးထွက်အောင် အရိုက်မခံခဲ့
ရူးပါဘူး။ အမှောင်ခန်းထဲမှာ တစ်ရက်လုံး အစာမစားဘဲ နေဖူးသလား။
ရှင် မနေဖူးပါဘူး။ ရှင်လိုလူက မုန်းလိုက်ပါ။ အများကြီးမုန်းလိုက်ပါ။
တစ်လောကလုံး မုန်းပေးကြပါ... အီး... ဟီး... ဟီး”

“ဟေ့! ငါဘာမှမလုပ်ဖူးနော်။ ဟေ့... ဟေ့ ဘာလို့ခိုရတာ
လဲ။ မငိုရဘူးလေ... ဟေ့”

“အီးဟီးဟီး... ရှင်တို့လိုလူမျိုးတွေက အကြင်နာတာရား
မရှိဘူး။ ကိုယ့်ဆန္ဒပဲသိတယ်”

“အဲဒါ ငါပြောရမှာလေ”

“ဟမ်...”

“အဲလိုကြီးမငိုနဲ့လေ၊ ရပ်ဆိုမှပေါ့။ မနက်အစောကြီးငိုရင်
တစ်နေကုန် စိတ်မကြည်ဖြစ်ရတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမပါးပြင်မှ မျက်ရည်မှန်လေးများကို လက်ချောင်း
လေးနှင့်တို့ထိရုံ သုတ်ပေးလာ၍ သူမရင်ထဲ တုန်ခါသွားရပါသည်။

သူက သူမကိုပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ အကျီအိတ်ထဲမှ တစ်ခုခု

ကိုနှိုက်လိုက်၏။

“ရော”

“ဘာလဲ”

“သကြားလုံးလေ... အဲဒါစားရင် စိတ်ပျော်ရွှင်ရတယ်။ မင်း
အတွက်ဝယ်လာတာ အဲဒါကောင်းတယ်”

“ကျွန်မအတွက်?”

“ဒါကုန်ရင် အများကြီးဝယ်ပေးဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခု
တော့ ပေးရမယ်”

“ဟင်!”

“နောက် အဲလိုမငိုရဘူး... အမြဲတမ်းပြုံးပြီးနေရမယ်။ မင်း
က လကလေးနဲ့တူတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးဆိုရင်လည်း လှတယ်။ တစ်ခြမ်း
လေဆိုရင်လည်း လှတယ်”

“လှတယ်?”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ဖိုးမှောင်နေရင်တော့ ပျောက်ကွယ်တာပေါ့။

နောက်မငိုနဲ့နော်... ငိုချင်ရင် ဒါလေးစားလိုက်။ အဲဒါဆို ငိုချင်စိတ်တွေ
ပျောက်ကွယ်သွားရော။ သူများတွေ မင်းကိုမုန်းကြရင် ငါ့ကိုတော့မလိုက်၊
ငါက မင်းသူငယ်ချင်းပဲ”

“ရှင်ပဲ ကျွန်မကိုမုန်းတယ်ဆို”

“နောက်ဘယ်တော့မှမပြောတော့ဘူးဟုတ်လား။ အဲဒါ နောက်တား အတည်မဟုတ်ဘူး။ မင်းမှတ်ထားပါ။ သူများတွေ အဲ၊ ကမ္ဘာက လူသားတွေအားလုံး မင်းကိုမုန်းရင်လည်း အဲဒီထဲမှာ ငါမပါဘူး။ ငါက မင်းကိုအဲလောက်ကြီးခင်တာ ဘယ်လိုမုန်းနိုင်မှာလဲ”

“တကယ်?”

“ဒါ တစ်နာရီလောက် ကုန်းပြီးခူးထားရတာ။ မုန်းတဲ့လူကို အဲလိုခူးပေးပါ့မလား။ မစဉ်းစားမိဘူးလား အရှုံးမလေး”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

“မင်းက တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ။ မင်းအကြောင်း ရိုဘင်ကို ပြောရဦးမယ်။ ရိုဘင်ဘာပြောမလဲသိလား”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“သေသေချာချာပြောရင်တော့ သူတစ်ခုခုတွေ့နေမှာပေါ့”

“သူက သဘောကောင်းသလားဟင်”

“ငါကတော့ ကောင်းတယ်လို့ပဲဖြေမှာပဲလေ။ ငါနဲ့က ကောင်းတာကိုး”

“သူက ချောလားဟင်”

“အင်း... အရပ်ရှည်တယ်၊ ခန့်တယ်၊ ကြည့်ကောင်းပါတယ်၊ မိန်းကလေးတွေကတော့ ရိုဘင်ကိုကြိုက်ကြပါတယ်”

“ဝေးဝေးနေရမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြီးတို့က ချောတဲ့လူနဲ့စကားပြောရင် မကြိုက်ဘူး”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် ငါ့ကိုမပြောတာမျိုးလေ ဟုတ်လား”

“အား... ရှင်က ချောလို့လား”

“ပြောတာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုချောတယ်လို့ တော်တော်များများ ပြောကြပါတယ်”

ဟု သူကတွေ့ဆဆလေးပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမက ဟက်ခနဲရယ်မိသွားရပါ၏။

ထိုအပြုံးလေးက သူ့ကို အနက်နဲဆုံးဖမ်းစားခဲ့ပါလားဆိုတာ သူ ဘာကြောင့်မသိလိုက်ရပါလိမ့်။

* * *

အခန်း (၇)

“ရိုတင်လား”

“ ”

“မင်းကို ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းပြောပြချင်

လို့”

“ ”

သူက ထူးခြားတယ်၊ မင်း ဒီကိုလာခဲ့ပါလား။ သူနဲ့မိတ်ဆက်

ပေးမယ်”

“ ”

“ဒယ်ဒီအစီအစဉ်တော့မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။ သွေးတိုးနဲ့ နှလုံးက အချိန်မရွေးဖောက်နိုင်တယ်။ ငါအကြံပြုပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေက သူ့ဘာသူတော့ ကိုယ်စီစဉ်လိမ့်ကြပါတယ်။ ငြင်းလောက်စရာ ဘာ အကြောင်းပြချက်မှမရှိဘူး။ မင်းရဲ့အသက်ကလည်း ဒီအရွယ်ရှိပြီပဲ။ ပွဲ တက်သင့်ပါတယ်”

“.....”

“တစ်သက်လုံးကြည့်ရမယ့်မျက်နှာပဲ။ နှစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ပေးသင့်ပါတယ်”

“.....”

“နှလုံးသားမပါရင် ဘဝကြီးက မလှဘူး။ နှစ်ပတ် ဆယ်ရက် လောက်တော့ နှလုံးသားကိုလာဖွင့်ပြီး ဦးနှောက်ကိုအနားပေးလိုက်စမ်း ပါကွာ။ မင်းက စက်ရုပ်ကျနေတာပဲ။ တော်ကြာ ရိုဘင်မျိုးသုဉ်းပြီး ဒွန်းကီမျိုးတွေက ပွားများသွားဦးမယ်။ ဒီအိမ်မှာ နှလုံးသားလေးက လှုပ်နေလို့”

“.....”

“သိချင်ရင်လာပေါ့။ ငါ ဘယ်အချိန် ကွင်းမှာလာကြိုရမလဲ”

“.....”

“အိုကေ”

ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူဝမ်းသာသွားရ၏။

ရိုဘင် လာခဲ့မည်ဆို၍ပါ။

ရိုဘင်က လာမည်ဟုကတိပေးထားလျှင် အနေနဲ့အမြန်တော့ ရောက်လာမှာပဲဆိုတာ သူ့ရင်ထဲက သိနေပါသည်။

သူပျော်ရွှင်ရပါသည်။ ရိုဘင်နဲ့ညီအစ်ကိုလိုမနေရတာ ဘယ် လောက်ကြာသွားပြီလဲ။

အရွယ်ရောက်လာတည်းက အလုပ်တွေကြားမှာသာ ပျော်မွေ့ တတ်လာတဲ့ရိုဘင်က ဒယ်ဒီနှင့်အတူ တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံကူးလျက်။

သူကတော့ မာမိနှင့်အတူ ကျောင်းတွေ၊ စာတွေ၊ ကွန်ပျူတာ တွေ၊ သင်တန်းတွေကြားထဲမှာ မရိုးနိုင်အောင် ကျင်လည်ခဲ့ရသူမို့ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှားရှားပါးပါးတွေကြသောအချိန်တွင်ပင် ငယ်ငယ်က လို စနောက် ပြောင်ချော်မနေဖြစ်ကြတော့ပါ။

ရိုဘင်က ကတိတည်သူတစ်ယောက်မို့ ဒီနယ်ကိုရောက်တာ မှာပဲဆိုတာ သူသိနှင့်နေပါ၏။

ထိုအခါကျမှ အရာအားလုံးကိုဘေးဖယ်ထားပြီး သူများညီ

အစ်ကိုတွေလို လူမျိုးအတူတူလုပ်ပစ်ဦးမည်ဟု ကြံစည်ထားမိလိုက်ပါ
သည်။

သို့သော် ရိုဘင်ရောက်လာခဲ့သောနေ့တွင်မူ...

* * *

အခန်း (၈)

အားလုံးသောလူများမှာ ခြံထဲ၌ စုပြုံစွာအလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပါသည်။
ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ ဧည့်သည်အသစ်ကိုကြိုရန် ဒွန်ဒွန်ကီ
နှင့်အတူ အပြင်ရောက်နေကြပေမယ့် သူမတို့ကတော့ မီးဆိုင်းတွေဆင်၊
စားပွဲတွေနေရာချ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေဆေးကြော၊ ပန်းအလှပြင်၊ သန့်
ရှင်းရေးလုပ်နှင့် ကိုယ်စီမအားလပ်နိုင်အောင် ရှုပ်နေကြပေမယ့် မမကြီး
နှင့် မမလေးကတော့ ညခင်းဘက်ဝတ်ရန်အတွက် ဝတ်စုံကိုရွှေ့ဖို့ခိုင်း
နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရပါ၏။

“ဟေမာန်နှင့်ဖွေး”

“ရှင်”

ဝရန်တာဘက်ထွက်ပြီးခါးသံကြောင့် ပန်းကန်တွေကိုအဆင့်

လိုက်ကြီး မ၊နေသောသူမက မအားမလပ်ပင်ထူးလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်”

သူမက မဆိုင်းမတွပင် ပန်းကန်များကိုချက်ချင်းချကာ ပြေး

ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ မမလေးက ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို ခြေသည်းလက်သည်းဆိုးခမ်းပါဦး”

“ဟုတ်”

“ဒီဘက်ဘေးဆုံးက သခွားရောင်လေးယူလိုက်”

“ဟုတ်”

“မင်း အင်္ကျီမရှိရင် ငါ့ရဲ့အင်္ကျီထဲက တစ်ထည်ယူဝတ်လေ”

“ရပါတယ်”

“သင်သိပ်ရပ်ရပ်လေးတော့ ဝတ်ဆင်နေခဲ့နော်။ ဟိုတစ်
ယောက်က စီးပွားရေးသမား၊ အပွေးမြင် အပင်သိတယ်။ ဘာပဲပြောပြော
မင်းလည်း ဦးမိုးနှောင်းရဲ့သမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းကြောင့် ငါတို့ဂုဏ်

သိက္ခာပါ အရောင်မမှိန်ချင်ဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း အဲဒီညို
နှောင်နှစ်ဖော်ကိုချိတ်ဖို့ အပြတ်နှိုင်းလာကြမှာပဲ။ ဒီသခွားရောင်က မမှိန်
လောက်ပါဘူးနော်”

“လှပါတယ်၊ မမလေးက အရပ်ရှည်တော့ အားလုံးထဲမှာ ပေါ်
လွင်တယ်။ အသားလည်းဖြူတော့ လိုက်မှာပါ”

“အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာတော့တယ်။ စိတ်ချမ်းသာသွားလို့လား
မသိဘူး... ဗိုက်တောင် ဆာချင်လာသလိုလိုပဲ။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ
ဟမ်ဘာဂါတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါသွားယူလာခဲ့၊ လိမ္မော်ရည်ဂျုံစိပါ
ယူခဲ့နော်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ထူးထူးခြားခြား သူမကို ချိုချိုသာသာလေးပြောနေတဲ့မမလေး
ကြောင့် သူမမှာ ဝမ်းသာလုံးကြီးပင်ဆိုကာ ခလုတ်ထိလဲလှမတတ် ပြေး
ဆင်းလာခဲ့မိပါသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာဟမ်ဘာဂါကို ပန်းကန်သန့်သန့်လေးထဲထည့်
ကာ အမြဲဖျော်ထားကာ အသင့်သောက်ရန် စီမံထားသော လိမ္မော်ရည်
ဂျုံစိကို ဖန်ခွက်သန့်သန့်လေးထဲထည့်ပြီး ဗန်းကလေးနှင့် ခေတ္တချာပြန်
ထည့်ကာ မပြီးထွက်လာခဲ့သည်တွင် အိပ်ခန်းထဲမှာ အစာမစားချင်၍

ဆင်းလာသော ဝဿန်မိုးတွေနှင့်ဆုံမိပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဗျာယာခတ်နေသည့် သူမခြေထောက်များက ခြေချင်းလိမ်သွားကာ ဘယ်ကတည်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် တင်ကျန်နေမှန်း မသိတဲ့ရေစက်နှင့်တွေ့သွားရပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ...

“ဘုန်း!”

ခလုတ်ထိကာ ဟတ်ထိုးကြီး လေထဲမျောလွင့်နေခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ လှေကားခြေရင်းတွင် ရပ်တန့်သွားရပြီး ထိုဗန်းက လေးမှာ လေထဲသို့မြောက်တက်သွားကာ...

“ခလွမ်း...”

“အား...”

ကျကွဲသံနှင့်အတူ ညည်းညူသံပါ တစ်ဆက်တည်းထွက်ပေါ် လာခဲ့ရပါသည်။

ထိုညည်းညူသံကြောင့် သူမမှာ အထိတ်တလန့်နှင့်ကြည့်မိ လိုက်ရာ အဝတ်အစားတွေမှာ လိမ္မော်ရည်တွေနှင့်နီခဲ့သွားပြီး ခြေထောက် နှင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ဟမ်ဘာဂါတွေ ပေသွားရကာ နဖူးစွန်းလေးပင် သွေးစလေးစို့တက်နေပြီး ကျကွဲသွားသော ဖန်ပူနီလေးများကပင် သူမ ခြေဖမိုးပေါ် တစ်စွန်းတစ်စတင်ကျန်လျက်။

သူမက အမှားကြီးမှားသွားပါလားဆိုတာ သိသွားခြင်းနှင့်အတူ နာကျင်နီရီနေသော တံတောင်ဆစ်ကိုပင် ဂရုမပြုနိုင်အားဘဲ လဲနေရာ မှ ချက်ချင်းထကာ...

“တောင်းပန်ပါတယ် မမလေး၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ တကယ်ပါ”

ဟု ဆိုကာ ဝဿန်မိုးတွေရဲ့ရှေ့မှာ ရောက်တတ်ရာရာနှင့် ခြေ မကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေရှာသောသူမကို...

“ဖြန်း!”

ပါးတစ်ဖက်မှာ ထူပူနီမြန်းသွားရပါသည်။

“ဒါ၊ မင်း... တမင်သက်သက်လုပ်တာ မဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ လက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် လေထဲမှာ မြှောက်လိုက် ချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ တင်းကြပ်စွာဖမ်းဆွဲခြင်းကိုခံလိုက် ရပါသည်။

ဝဿန်မိုးတွေရော သူမပါ အံ့သြသွားရပါသည်။

သိပ်စမတ်ကျသော ထိုလူစိမ်းကို သူမတို့လုံးဝမသိတာ မှန် ပါ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနာကျင်အောင်တော့ အရှူးတောင်မလှုပ်ဘူး။

မင်းရဲ့စွပ်စွဲချက်က တစ်ဆိတ်တော့ လွန်သွားပြီလို့မထင်ဘူးလား”

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူဘယ်သိဆိုတာထက် မင်းဟာ ဘယ်အဆင့်
ထဲမှာဆိုတာ တွေးသင့်တယ် ဝသန်မိုးဇွေ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မမသိဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းတို့သုံးယောက်လုံးကိုသိပါတယ်။ ဒွန်းကို
ပြောပြတာထက် မင်းပိုရိုးတယ် ဟောမာန်နှင့်ပွေး”

“ရှင်! ”

“မင်း ပါးတစ်ဖက် သိပ်ရဲနေပြီ။ ကိုယ် မင်းရှေ့မှာရှိနေတုန်း
မင်းထွက်သွားတော့ ရေခွေးပူနဲ့ ကျတ်ထုပ်ထိုးလိုက်ရင် ပိုအဆင်ပြေ
သွားမယ်။ ဒွန်းကို မင်း သူ့ကိုကူညီလိုက်ပါ”

ဟုဆိုကာ အားလုံးရဲ့နောက်မှ ကားသော့လေးလှည့်ကာ ရှစ်
နေသောဒွန်းကို သူကကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ဒွန်းကိုက သူမရဲ့လက်ကို
ကြင်နာစွာဆွဲခေါ်လိုက်၏။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
အစ်ကို ရိုဘင်ပဲ”

“ရှင်! ”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ အံ့သြလွန်း၍ ရိုဘင်ကိုမမှီဝတ်မသင့်

စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ကြပါသည်။

လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့တာပါ။ ဒွန်းကိုရဲ့အစ်ကို ရိုဘင်ကလည်း
ဒွန်းကိုလိုပင် ခေတ်မှီသွက်လက်ပြုကြွဖျတ်လပ်ပတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်
ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့မိပါသည်။

သို့သော် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို စမတ်တကျဝတ်ဆင်ထား
ပြီး နဖူးပြင်ကို အပြောင်ရှင်းထားကာ သိပ်ကိုလူကြီးလူကောင်းဆန်ပြီး
စကားကိုတစ်လုံးချင်းဆိုကာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပုံရသောပုံစံကြောင့်
ဒွန်းကိုနှင့်သိပ်ကိုခြားနားလွန်းနေ၍ အတွေးအမြင် ထင်မြင်ယူဆထား
သည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားရ၍ အံ့သြမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မမလေး ဝသန်မိုးဇွေမှာလည်း သူမနည်းတူစွာပင် ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် ရိုဘင်ကိုမမှီဝတ်မသင့်စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“တစ်ခုခုထိခိုက်နစ်နာပြီးရင် တန်ပြန်တဲ့သက်ရောက်မှုကို
ပြန်ယူရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ထုန်ပြန်မှုက
ဘောင်နည်းနည်းကျော်သွားတယ်။ ဒါ မင်းကို အပြစ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊
မင်းရဲ့အားနည်းချက်ကိုထောက်ပြတာပါ။ ရွေးချယ်တာ မရွေးချယ်တာ
က မင်းအပိုင်းလေ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မအထင်ကြီးသွားပြီ ရိုဘင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ

၁၀၂ * ဖယ်နိုင်

ပထမဆုံးအထင်ကြီးမိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“တိတိကျကျပြောရရင် ကိုယ်တို့ဆုံစည်းတာ သုံးမိနစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးစက္ကန့်ပဲရှိသေးတယ်။ ခံယူချက်က သိပ်စောလွန်းမနေသေးဘူးလား”

“ကျွန်မဟာ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းကလေးမဟုတ်မှန်းတော့ ရှင်သိပြီးလောက်ပါပြီ”

“ဒို့ကလေး၊ ကိုယ် မင်းကိုခင်မှာပါ”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကိုအကဲခတ်နေမယ် ရှိဘင်”

ဟူသော တုန့်ပြန်ပြောဆိုနေတာကို သူမက နားစွန်နားဖျားလေးကြားလိုက်ရတာဆိုပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နိုးချည့်သွားရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ၊ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ဆုံပူးသေးသော နှိပ်စက်မှုကို သူမ နှမြောတင်းတဖြစ်နေခဲ့တာလား။

“မင်း၊ ရရဲ့လား”

တဒင်္ဂတိုင်ကျသွားတဲ့သူမကို ဒွန်းကီကဆိုလာ၍ သူမက ဒွန်းကီကိုမော့ကြည့်လိုက်ရာ သာမန်ထက်ပိုနုညံ့နေသော မျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမိသလိုလိုတော့ရှိသား။

“မင်း၊ အကျိုးတွေလဲဝတ်လိုက်”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညစ်ပေနေပြီ”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲသို့ အထုပ်တစ်ထုပ်ထည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် သူမမှာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဒွန်းကီ”

“ဘာလဲဆိုတာမသိသေးခင် မရချင်ဘူးလို့ ငြင်းတာမကောင်းဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရတော့ လက်ဆောင်ဆိုရင် လက်ခံရတာပဲ။ လက်ဆောင်ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မအပေါ် ကောင်းပေးခဲ့လို့ပါ။ ရှိဘင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောပေးပါ”

“အဲဒါ မင်းကိုယ်တိုင်ပြောတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒွန်းကီ”

“ပြောလေ”

“ရှင်ဝယ်ပေးတဲ့ အကျိုးအစိမ်းက သိပ်လှတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းမဝတ်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ တရွှေရွှေနှင့်ထွက်ခွာသွားသောဒွန်းကီကြောင့် သူမဝမ်းနည်းရပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ၊မဝတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒွန်းကီရယ်။ ကျွန်မဆိုမှာ မရှိ
တော့တာပါ။

မမကြီးက ကျွန်မအခန်းထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းဝင်လာရင်းက
လှလို့ဆိုပြီး ယူသွားတာပါ။

ကျွန်မလည်း မိန်းမပျိုလေးမို့ လှချင်ပါတယ်။

သိပ်လှလွန်းတဲ့ အဲဒီအင်္ကျီလေးကို ကျွန်မလည်း သိပ်ဝတ်ချင်
ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြင်ရင် သိမ်းသွားမှာစိုး၍ မဝတ်ရက်ဘဲ သိမ်းဆည်း
ထားရာမှ တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့သွားခြင်းပါ။

မမကြီးကိုလည်း ငယ်ကြောက်မို့ သူမ ဘယ်လိုစောဒကတက်
ပုံတော့မှာတဲ့လဲ။

အမြဲချောင်တစ်ခုထဲမှာသာနေခဲ့ရတဲ့သူမက ဒီလိုပွဲမျိုး အိမ်
တွင်ဖြစ်လာခဲ့လျှင် ဘာလဲသောအခါကမှ ထွက်ပြီးတက်ရောက်လေ့မရှိ
ပါ။

ဒီကိစ္စကိုလည်း မည်သူကမှ အရေးတယူမလုပ်ခဲ့သလို သူမ
တက်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မတက်ရောက်သည်ဖြစ်စေ မည်သူကမျှ ဂရု
မစိုက်။

သိပ်ကိုသစ်လွင်လှပနေကြသော မမကြီးနှင့်မမလေးတို့ရဲ့ လူငယ်

အလယ်မှာ တင့်တယ်နေခဲ့ခြင်းကိုသာ မှောင်ရိပ်ကျကျချောင်လေး တစ်
နေရာမှ ခိုဝင်ပြီး ငေးမောရတာက သူမဘဝပင်ဖြစ်သည်။

ညက မှောင်သည်ထက်မှောင်လာသောအခါမှာ မီးရောင်စုံများ
က ခြံဝင်းထဲမှာ ဟိုမှသည်သို့ ကူးသန်းယှက်ဖြာပြီး အလှချင်းပြိုင်နေကြ
ပါသည်။

သူမ စိတ်ကူးဆင်ခြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုသို့ပွဲမျိုးမှာ မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။

သူမလည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့မိန်းမပျိုလေးမို့ သူများနည်း
တူ ဝတ်ချင်စားချင်လှပချင်ပါသည်။ သို့သော် တန်ခိုးရှင်က ဖန်ဆင်းထား
ပေးတဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံခြင်းက မညီမျှလွန်းလှတာမို့ ရရာဘဝမှာပဲ
ဘဝသရုပ်ကို အောင်မြင်အောင် ကနေရသည်မှာ ဘဝဆိုတာမျိုးကို ခံ
စား ဝမ်းနည်းချိန်ဇာတ်မရလိုက်။

ဟေမာန်နှင့်ဖွေးလို့ခေါ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့တော်
မှောက် အရောက်ပြေးနိုင်အောင် ခြေထောက်တွေက ကျင့်သားရပြီးသား
ပင်။

ဦးခေါင်းခွံသာ ကမ္ဘာဦးစကတည်းက ပျော့အိတ်တဲ့အရာသာဆို
ရင် ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်ခြင်းက လျော့လာမှာမဟုတ်။ အမြဲနာ

ကျင်ခဲ့ရတဲ့ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကလည်း ဘဝနှင့်ထပ်တူ နှိမ်းလျနေရပါသည်။

မာန်မဲဆူပူမှုတွေအောက်မှာ အမိန့်သံနှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်ဆိုပေမယ့် မမလေးနဲ့ မမကြီးအပေါ် နာကြည်းခြင်းမရှိသလို မေမေ့ကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါ။ မမကြီးနဲ့ မမလေးက သူမ၏အစ်မရင်းများဖြစ်ကြပြီး ရှားပါးတဲ့သွေးရင်းတွေမို့ သူမကို ဘယ်လောက်ဆူဆူ၊ သူမ ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။

ဆူပူတတ်ပေမယ့်လည်း သူမကို ရံဖန်ရံခါမှာ အကျီစများ ဝယ်ပေးလာတတ်တဲ့မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မေမေသာ သူမကို မကြည်ဖြူခဲ့ဖူးဆိုရင် ဟေမာန်နှင့်ဖွေးဆိုတဲ့သူမက လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဟု ခံယူထားမိပါသည်။

သူမကို အမြဲအရေးပေးတတ်တဲ့ဖေဖေ့ကို အားနာရပါသည်။ သူမကြောင့် ဖေဖေကို လူမှုရေးမှာ မခက်ခဲစေချင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူမက အနှိမ်ခံဘဝမှာသာ နေသားကျလာခဲ့သည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

သူမအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခြင်းနှင့်အညီ ဒီလိုလှပတဲ့ပွဲမျိုးကို ချောင်တစ်နေရာမှ အခုလိုငေးကြည့်နေရတာလည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်

ကျော်ခဲ့ပြီဟု ပြောရမလားပင်။

မမကြီးနှင့် ရယ်ပွဲပွဲစကားပြောနေသော ဒွန်းကီကို မမကြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် အဖွဲ့လိုက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒွန်းကီက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်မို့ ဒီနေ့မှ ပိုပြီးချောနေသည်ဟုထင်ပါသည်။

ရှင်းသန့်သောဒွန်းကီမျက်နှာကြည်ကြည်က ပြုံးလိုက်ရင် ပိုလိုက်ဖက်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ဒွန်းကီရဲလက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ဆွဲဆွဲပြီးခေါ်သွားတတ်တဲ့မမကြီးကို သူမ ပြုံးပြီးကြည့်နေခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နှင့်နှင့်သည်သည်ခံစားရပါ၏။ ဒွန်းကီက သူမရဲ့ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။

ပွဲလယ်၌ ဒွန်းကီကိုတွေ့ရပြီးတော့ သူမ၏သူရဲကောင်းလေး ဖြစ်သော ရိုဘင်ကို မျက်စိဝင့်၍ ရှာဖွေမိလိုက်၏။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် ရိုဘင်ကို ထိပ်မှာမတွေ့ရပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ? ပြန်သွားတာလားဟု သောအဖြေကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေပါသည်။

နေမကောင်းဘူးလား...

ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်၊ ထိုညအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ သည်းသည်းလှုပ်

နေကြသည့်အတွက် အကယ်၍ ခေါင်းကိုက်လျှင်ပင် ဆရာဝန်တွေအံ့ခဲ
စေအောင် ဂရုစိုက်ပြမည့်ဖြစ်ရပ်ကိုတွေးမိ၍ ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်ပါသည်။

“ခြင်ကိုက်လို့လား”

နောက်နားဆီမှထွက်ပေါ်လာတဲ့ သြဂူရှုအသံဝါကြီးကြောင့်
သူမက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သိပ်စမတ်ကျသောသူကို ပြုံးမမြဲ
လေးတွေ့လိုက်ရ၍ သူမ မှတ်တက်စွာ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ရှင်!”

“မင်းကို ကိုယ်ကြည့်နေတာကြာပြီ။ ဒီချောင်လေးမှာ ဘာလုပ်
နေတာလဲ။ ခြင်မကိုက်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“မင်းအဝတ်အစားလဲသင့်နေပြီလေ။ အချိန်မစောတော့ဘူး”

ဟု သူမ ပြောလိုက်ပေမယ့် ပြုံးကြောင်ကြောင်လေး သူ့ကို
စိုက်ကြည့်နေသောသူမကြောင့် သူပင်လျှင် ဘာဆက်ပြော၍ပြောရမှန်း
မသိဖြစ်သွားရပါသည်။

“မလဲသေးဘူးလား”

ဟုပင် မဝံ့မရဲလေး မေးလိုက်သေး၏။

သူ့ဘဝမှာ မဝံ့မရဲယောင်နုဖြစ်သွားရသည်မှာ ဒါပထမဆုံး

လိပ်ထင်ပါသည်။

“အဲဒီကို မသွားဘူးလား”

ဟုပင် ငြိမ်သက်နေခြင်းလား။ အားမလိုအားမရနှင့် လက်ညှိုး
ထိုး၍ မေးမိလိုက်သေး၏။ သူ့ပုံစံက အနည်းငယ် ကလေးဆန်သွား
သည်ဟု ထင်မှတ်မိလိုက်၍ နားထင်စပ်ကလေးများ နီရဲသွားကာ ချွေးစ
တို့စို့တက်လာရပါသည်။

“လေက ဒီနေ့မှငြိမ်နေတယ်၊ ရှင်ပူနေရင် အပေါ်ဝတ်ကုတ်
ကို ချွတ်လိုက်ပါလား။ ဒီအတိုင်းဆိုလည်း ကြည့်ကောင်းမှာပါ”

“ကိုယ်ဝတ်နေကျပါ။ ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး။ ခြင်...
အပူချိန်... အပူချိန်မြင့်လာလို့နေမှာ”

“အွန်း... ဟုတ်မှာ၊ ကျွန်မတောင် နည်းနည်းပူချင်လာ
သလိုပဲ။ ဟူး... အိုက်လိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ သူ့အရှေ့မှာ ကြာရှည်စွာနေနိုင်စွမ်းမရှိတော့၍ စကား
စကိုလျှင်မြန်စွာဖြတ်ကာ သူ့ကိုကျော်ဖြတ်လိုက်၏။

“မင်းလာမှာမဟုတ်လား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။ ဖြေနိုင်စရာစကားလုံးက သူမမှာ အဆင်
မသင့်ရှိမနေခဲ့၍ပါ။

“မင်းလာပါလား။ ကိုယ် မင်းကိုစောင့်နေမယ်”

ဟူသောအသံကို နောက်ဆုံးတိုင်းတစ်ခါလေးကြားလိုက်ရတာပါ။

သူဘာများဆက်ပြောလာလေဦးမလဲဟု ဆက်လက်၍နားစွင့်
မိပေမယ့်လည်း ထွက်ခွာနေသောသူမရဲ့ခြေလှမ်းများကြောင့် ဘာသံကို
မှ ဆက်၍ကြားခွင့်မရတော့ပါ။

အိပ်ခန်းထဲရောက်သည်ထိ သူမရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ တခုနီး
ဒုန်းခုန်နေဆဲပါ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ကြီး လှုပ်ရှားနေရတာလဲဟု
အပြစ်တင်မိပေမယ့် ကျေနပ်နေမိပါသည်။

နည်းတူသူမ့ကိုဝန်းလေးတွေနှင့် သူစကားချိုချိုလေးတွေက
သူမရဲ့စိတ်နှလုံးကို အစိုးရတဲ့ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်နေခဲ့ရပါ၏။

ရဲတဲတဲကြည်လှတဲ့ ဒီနုတ်ခမ်း၊ ဒီအပြုံးတွေက သူမအတွက်
အားဆေးစာစွက်ဖြစ်နေခဲ့ရပါ၏။ သူမရှေ့မှာ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးရပ်တည်
ပေးနေသော သူ့လက်မောင်းကိုတို့ခိုချင်မိပါသည်။

သို့သော် သိပ်ကွာခြားလှသော အခြေအနေတွေကြောင့် လူပုံ
အလယ်မှာ သိပ်ကိုတင့်တယ်နေသောသူကို ခိုးငေးကြည့်နေရုံမှလွဲ၍
သူမက ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

“ဟိတ်!”

“အမယ်လေး...”

“လန့်သွားလား”

“ရင်ကိုထိတ်သွားတာလဲ”

“မဟုတ်တာလုပ်နေလို့ပါ။ ပြောစမ်း! လူအသိမခံခံတဲ့ကိစ္စ
တွေ ရှိနေပြီလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ... ပွဲကမပြီးသေးဘူးလေ၊ ဘာ
ကြောင့်လဲ”

“တစ်ခုခုလိုနေသလားလို့”

“ဘာလဲ... ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရင်ထဲကပြောတာလား”

“တကယ်ပါ”

“မင်းရဲ့အိပ်မက်ကို ကိုယ့်ကိုပြောပြနိုင်မလား။ ဟောမာန်နှင်း
ဖွေး”

“ရှင်!”

“ဂီဝန်လှလှလေးနဲ့ လူတွေကြားမှာ နတ်သမီးဖြစ်ရတာမျိုး
ပေါ့”

“ဟင်!”

သူမရဲ့စိတ်ကူးကို သူဘယ်လိုများသိသွားသလဲဟု သူမ တွေး
မရနိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူက သူမထံသို့ ညာလက်ဖဝါးလေးဖြန့်လာကာ...

“မင်းလက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ပါ။ မင်းပျော်စေရမယ်
လို့ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်”

ဟုဆိုကာ မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး ဟန်ပါပါလေးကြည့်နေခဲ့သော
ဒွန်းကီရဲ့မျက်ဝန်းများက သူမကိုညှို့ငင်လိုက်သယောင်။ သူမက လက်
တစ်ဖက်ကို ဒွန်းကီထံ လှမ်းပေးပြီးဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ဒွန်းကီက သူမ၏လက်ကို ကြင်နာစွာဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး နူးညံ့
သိမ်မွေ့စွာ အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ခေါ်ဝင်လာ၏။ ထိုတွင် ရင်သပ်ရှုမော
ဖွယ်မြင်ကွင်းကြီးက သူမကို အိပ်မက်ဆန်စွာ ဆီးကြိုနေခဲ့ရပါ၏။

သူမမျက်လုံးကို သူမ မယုံနိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

သူမရှေ့မှောက်ရောက်နေခဲ့သော လှပသောအဖြူရောင်ဂါဝန်
ရှည်ကြီးက သူမကို အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲခေါ်ဆောင်သွားရပါ၏။ လှလိုက်
တာ။ ဒါ ပုံပြင်တွေထဲက မင်းသမီးလေးရဲ့ဝတ်စုံပေါ့နော်။

သူက သူမကို ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်စေလိုက်ကာ ဂါဝန်ရှည်

ကြီးကိုမ၍ ထွက်လာခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား...

“အချိန်တိုတိုအတွင်း သိပ်ကိုလှစေလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ ဒွန်းကီရယ်။ နင့်အတွက်ဆို ဇော်ကျီရဲ့ဆေးကြိမ်လုံး
လေးဖြစ်စေရမယ်။ သူ့မျက်နှာလေးက ဘဲဥပုံလေးဆိုတော့ နင်ရှေးထား
တဲ့ဂါဝန်ပုံစံနဲ့ သိပ်ကိုလိုက်ဖက်ညီလိမ့်မယ်။ ငါ့လက်စွမ်းကိုယုံလိုက်စမ်း
ပါ။ ပုံပြင်ထဲက သူယောင်မယ်လေးတွေ ထိုင်ခိုသွားစေရမယ်”

“နင့်စကားတွေကို နင့်လုပ်ရပ်က သက်သေထုဖို့ ငါမျှော်လင့်
တယ်”

“အိုကေ”

ဟု ထိုအမျိုးသမီးက ဆိုလိုက်တော့ အခန်းထဲမှ ဒွန်းကီက
ထွက်သွားပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူမကို ထိုအမျိုးသမီးက စိတ်ကြိုက်ချယ်မှုန်း
ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

“ရှင်ကို ဒွန်းကီက သိပ်အလေးထားတာ ရှင်ကံကောင်းတယ်။
ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ရိုင်းတယ်လို့မထင်ခဲ့နော်။ ဒွန်းကီက
အရေးထားတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ခင်မင်ချင်လို့ပါ”

“အဲလိုမမြင်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မနာမည်က ဟော့ဒိုနင်းမွေးပါ”

၁၁၄ * မယ်ဒိုင်

“နာမည်ကချစ်စရာလေးပဲ၊ လူလေးနဲ့လည်းလိုက်ပါ။ ဒါကြောင့်
ဒွန်းကီက သိပ်ကိုအလေးထားတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ”

“နီး... နီး... နီး တို့က မင်းကိုသိပ်တွေ့ဖူးချင်တာ၊ အခု
လိုတွေ့ရတာကိုပဲ တို့ကပျော်နေပြီ”

“ရှင်!”

“ဒွန်းကီနဲ့တို့က နိုင်ငံခြားမှာတည်းက အတူလေ။ သိပ်ကိုခင်
ကြတာ။ ဒွန်းကီနဲ့ရိုဘင်က သိပ်ကိန်းကြီးတာ၊ သိလာ။ တို့သိပ်အံ့သြ
သွားတယ်။ ဒွန်းကီက ဒီလိုဝတ်စုံမျိုးကို တို့ကိုအပူတပြင်းဖန်တီးခိုင်း
လို့လေ။ ထူးထူးခြားခြားကြီးမို့ အလုပ်တွေကိုပစ်ပြီး ဒီအထိပြေးလာခဲ့
ရတာပေါ့”

“ဒီအထိ?”

“တို့က မနက်ကမှ ရိုဘင်နဲ့အတူ လေယာဉ်နဲ့ရောက်တာလေ။
တို့က ဟိုတယ်မှာတည်းတယ်။ အကြောင်းကတော့ ဒီဝတ်စုံကိုလာဖို့တာ
ပေါ့”

“ရှင်!”

“ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ဒွန်းကီက သိပ်အလေးထားတယ်လို့ပြော

တာပေါ့”

သူမနားကို သူမမယ့်ချင်တော့ပါ။ ဒီစကားတွေကို သူမ ကြား
လိုက်တာမှဟုတ်ပါလေစ။

“ဝတ်စုံက သိပ်လှတာပဲနော်”

“လှဆို တန်ဖိုးကလည်း မသေးဘဲကိုး”

“ဘယ်လောက်ပေးရသလဲဟင်”

“ရှစ်သိန်းခွဲ”

“ရှင်!”

“အဲ၊အလို! ပြောမိပြန်ပါပြီ။ ဒီပါးစပ်ကလေ၊ ဒွန်းကီက မပြော
ရဘူးလို့မှတ်ထားတဲ့ဥစ္စာကို။ ဒုက္ခပဲ ကဲ၊ ဟောမာန်နှင်းမွေးရေ၊ မှန်ကိုသာ
ကြည့်ပေတော့”

ဟုဆိုသဖြင့် မှန်ချပ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ကြွေရုပ်ကလေးတမျှ
ဝင်းပနေသော သူမမျက်နှာကို မယုံနိုင်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘာလိုသေးလဲ”

“မမက သိပ်တော်တာပဲ”

“နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်မှာပေါ့။ ကဲ၊ အင်္ကျီလဲဖို့ကျန်သေးတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့အင်္ကျီကြယ်သီးလေးများကို ခြုံတ်ဟန်ပြင်

လိုက်တော့ သူမက လက်ကလေးနှင့်ဖိကပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း...”

“အဲဒါ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဝတ်နိုင်ဘူး။ တို့က ကူဝတ်ပေးမလို့”

“အဲဒါ မဝတ်ရဲဘူး”

“အဆန်းတွေဘာမှမပါဘူး၊ လုံလုံခြုံခြုံပဲ။ ယဉ်ယဉ်လေးလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ခေတ်မီပြီး လှရမယ်ဆိုတဲ့ ဒွန်းကီရဲ့စကားကြောင့် တို့မှာ ဦးနှောက်ကိုခြောက်သွားရတာပဲ။ တို့သိပ်အားစိုက်ခဲ့ရတဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်စမ်းပါ”

“အဲဒီအင်္ကျီတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မလျော်နိုင်ဘူး”

“ဘာ!”

သူမစကားကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးမှာ သိပ်အံ့သြသွားရသည် ထင်ပါရဲ့။ နာသီးဖျားလေးများ တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီလာပြီး နှုတ်ခမ်းလေးများက ပြုံးယောင်သမ်းလာကာ...

“ဟား...ဟား...ဟား... ခိုးလိုက်တာ ဟောမာန်နှုတ်ဖွေးရယ်။ တို့သဘောပေါက်သွားပြီ၊ တကယ်ပေါက်သွားပြီ... ဒွန်းကီ

သိပ်တော်ပါတယ်... တကယ်ကိုတော်တာပါ”

ဟုသာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူမအင်္ကျီလေးများကို ကြင်ကြင်နာနာချွတ်ပြီး လှပသောဝတ်စုံလေး ဆင်ယင်ပေးလာပါ၏။

သူမကိုယ်သူမ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပုံပြင်ထဲမှ နတ်သမီးလေတစ်ပါးနယ် မှန်ထဲမှာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားလေးမြင်နေရပါ၏။

“သိပ်လှသွားပြီ ဟောမာန်နှင်းဖွေး။ မင်းဟာ တကယ်ပဲ တို့မင်းသားလေးရဲ့နှလုံးသားကို ဖမ်းစားနိုင်မှာပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် သတို့သမီးဝတ်စုံကို လက်ဖွဲ့မယ်သိလား”

“ရှင်!”

“ဒီဖွဲ့မှာတော့ တို့လက်ရာက နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သွားရင် တို့လက်ဖွဲ့မယ့် သတို့သမီးဝတ်စုံလောက်တော့ စာဖွဲ့မနေနဲ့တော့။ ကဲ၊ ဒွန်းကီရေ”

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

ဟု တံခါးလေးကိုထုရှိက်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်ထဲက တံခါးဝမှာရှိနေမှန်းမသိတဲ့ဒွန်းကီက ချက်ချင်း တံခါးဖွင့်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမမျက်လုံးကို သူမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ မှန်ရှေ့မှာ ပွင့်လေးရပ်နေသော နတ်သမီးလေးက ဖမ်းစားသွား

၁၁၈ ❖ ယယ်ခိုင်

လိုပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ဒွန်းကီ”

“Thank you ... ရီစီ”

“ဒီလိုပြောတော့ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။
နင်မျက်စိသိပ်ပေါက်တယ် ဒွန်းကီ။ ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပါ”

ဟု ထိုအမျိုးသမီးက လက်ကမ်းပေးလိုက်၍ သူက ပြန်ပြီးလက်
ကမ်းပေးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

“နင် ဒီလိုပဲကြည့်နေတော့မှာလား ဒွန်းကီ။ လှပတဲ့နတ်သမီး
ကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်စေတော့မလို့လား”

ဟု ထိုအမျိုးသမီးက ဆိုလိုက်ပြန်တော့မှ ရင်နေသောသူမရဲ့
လက်ဖျားလေးများကို ညင်သာစွာဆွဲလိုက်၏။

“ဒွန်းကီ. . .”

“ဟင်, ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ရင်တွေတုန်နေတယ်၊ မသွားရဲဘူး”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ မင်းလက်ကို ငါတွဲထားတယ်”

“ငါ့ခြေထောက်တွေက မသွားတတ်ဘူး”

“ဒါပထမဆုံးမို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပထမဆုံး အဲ, ငါလဲတော့မယ် ဒွန်းကီ”

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖိ. . . ဖိနပ် အဲဒါကြီးမစီးတတ်ဘူး”

ဟု မပုံမရဲလေးဆိုလာချိန်မှာတော့ ကြွေရောင်တောက်နေသော
ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေးကို ဖူးနဖောင်းကားနေတဲ့ ခြေချောင်းလှလှလေးတွေ
နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ပြုံးတယ်ဆိုရုံလေးပြီးလိုက်ပြီး သူမ၏လက်ကို သူလက်
မောင်း၍ တွဲခဲ့စေလိုက်ပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာ သံစဉ်လှိုင်းတို့က အနားသတ်မညီစွာ ပရမ်း
ပတာဆူညံသွားရပါသည်။

ထို့ထက် လူအုပ်ကြားထဲရောက်သွားခြင်းက သူမစိတ်နှလုံး
ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလဲပြုပြင်လိုက်ပြန်ပါ၏။

သူမနှင့်ဒွန်းကီတွဲလျက် ထိုပွဲအလယ်ကို ဝင်လိုက်မိသည်နှင့်
အကြည့်များစွာတို့က လှမ်းနေသော သူမတို့ခြေလှမ်းတွင် ကပ်ငြိသွားရ
ပါတော့သည်။

“ကိုး! သိပ်လှတယ်”

“လှလိုက်တာ”

BURMESE
CLASSIC
.com

“ချစ်စရာလေး”

ဆိုတာမျိုးက တစ်ယောက်တစ်ယောက် မရှိရလေအောင် ထွက်ပေါ်လာရပါ၏။

ထိုသို့ငေးနေကြသော မျက်လုံးများထဲတွင် ဦးမိုးနှောင်းရဲ့မျက်ဝန်းက သိပ်နုညှစ်နေခဲ့ပေမယ့် ကျန်မျက်ဝန်းသုံးစုံမှာတော့ ကြမ်းကြုတ်မှု၊ ဒေါသတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ပျော်ဝင်နေရပါ၏။

သို့သော် အားလုံးသောမျက်ဝန်းတွေကြားမှာ အတောက်ပဆုံးသောမျက်ဝန်းတစ်စုံကတော့ ရိုဘင်ခေါ် ဇာမဏီပဲဖြစ်တော့၏။

ရိုဘင်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက တစ်ခိုတစ်လှမ်းလာနေခဲ့သော ထိုလူနှစ်ဦးနား တိုးကပ်သွားကာ...

“မင်း ငါ့ကိုပြမယ်ဆိုတဲ့နတ်သမီးလား ဒွန်းကီ”

“ပြမယ်ဆိုတာဟာဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ နတ်သမီးမဟုတ်ပါဘူး။ သူက နည်းနည်းလေးပဲလှတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး သိပ်လှပါတယ်။ သူ့လက်ကို ခဏလောက်ငါ့ဆီလွှဲပြောင်းပေးနိုင်မလား ဒွန်းကီ”

“ငါ ကပ်စေးမနဲ့တတ်ပါဘူး”

“ရှင်တို့ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဒွန်းကီ”

“ငါ မိတ်ဆက်ပေးဖို့မလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား ဟေမာန်နင်းဗွေး”

“လူမမြင်ဖူးခင်တည်းက ရိုဘင်ဆိုတာ အလွတ်ကျက်မိနေပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ချိန်တွင် ကမ်းပေးလိုက်တဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကြောင့် သူမမှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။

ကြောင်နနေသော သူမရဲ့လက်ကို ဒွန်းကီကဆွဲကာ ရိုဘင်ရဲ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တော့ သူမက ဒွန်းကီကိုမျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်မိလိုက်၏။

“သူက မင်းကို ကပွဲထဲခေါ်သွားမလို့ပါ”

ဟု နုညှစ်စွာဆိုပြီး ရိုဘင်ကိုပြန်ကြည့်ကာ...

“မင်း လူပီသသွားပြီ ရိုဘင်”

“ဒွန်းကီ”

“ငါ့လုပ်ရပ်တွေက သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားတာပေါ့”

“မင်းဟာ အဲဒီလိုအကျိုးအမြတ်ကိုစဉ်းစားတဲ့လူမဟုတ်မနား”

ငါသိတယ် ဒွန်းကီ”

ဟုဆိုကာ သူမကိုကြင်နာစွာတွဲခေါ်သွားသောကြောင့် သူ့ရင်

ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။ သို့သော် သူက လိမ္မော်ရောင် အရည်များထည့်ထားသောခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှဆွဲချကာ တစ်ဝိုက်မျှမော့ချ လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှခုံမြင့်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်မိပါ၏။

“ကျွန်းကန်းကိုအလှဆင်ထားရင် ခဏတာတော့ ဒေါင်းယောင် ဆောင်လို့ရပါတယ်”

ဟူသောစကားသံနှင့်အတူ သူ့နားသို့ ဝဿန်မိုးတွေငျောက်လာ ခဲ့ပါသည်။ သူကလည်း အဝါနစ်ရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့်။ ဝဿန်မိုးတွေ ကို တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး...

“ကျွန်းကန်းရဲ့အတွင်းသားက ဖြူပြီး၊ ဒေါင်းရဲ့အတွင်းသားက မဲတယ်ဆိုတာ အနည်းဆုံးတော့ မင်းသိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ် ဝဿန်မိုးစွေ”

“ရှင်ရင်ထဲကို ကျွန်မတွေ့နေရတယ်။ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်ငြင်း ချင်ရင် ငြင်းလို့ရပါတယ်”

“ဝန်မခံသလို ငြင်းလည်းမငြင်းဘူး”

“ရှင်သိထားပါ ဒွန်းကီ၊ ရှင်နဲ့ရိုဘင်က နတ်သားဖြစ်တဲ့အတွက်

ရွံ့နွံကန်မှာ ရေချိုးခွင့်မရှိဘူး”

“မင်းစကားကို ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး ဝဿန်မိုးစွေ”

“ဘုရင်က ပွဲတော်တည်လိုက်ပေမယ့် ဖက်ခွက်က ရွှေခွက် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ဒွန်းကီ။ အမြင့်ရောက်လေ အထိနာလေဆိုတာ ရှင်မေ့မထားနဲ့”

“မင်းဟာ နူးညံ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဆိုရင် သိပ် လှနေလိမ့်မယ် ဝဿန်မိုးစွေ”

“ကာ!”

“ရိုဘင်က မင်းလိုပုံစံမျိုးကိုနှစ်သက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို အကြံတစ်ခုတော့ပေးချင်တယ်။ မင်းစိတ်ကိုပြင်လိုက်ရင် မျက်လုံးလည်း နူးညံ့လာလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့လိုအပ်ချက်ကိုသိလား။ မျက်လုံးအကြည့်တွေ ပဲ”

ဟုဆိုကာ ကိုင်ထားသောခွက်ကိုချပြီး ခုံပေါ်မှဆင်းကာသွား လိုက်သောဒွန်းကီကို...

“ဝဿန်မိုးစွေဆိုတာလည်း ရှင်ယူဆထားသလိုမိန်းကလေး မျိုးပဲ”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောချပစ်လိုက်ပါ၏။ မလှုပ်မယှက်နှင့်ရွက် သွားသောဒွန်းကီကိုကြည့်ကာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ငူငူကြီးထိခိုက်ချပစ်လိုက် သည်မှာ ကြုံကြုံရွရွလေးနေဖို့ပင် စိတ်ထဲဝင်မလာတော့။

ထိုစဉ်မှာ ဂါဝန်ရှည်လေးကိုမကာ၊မကာနှင့် ခန့်တဲ့တဲ့လေး
လာနေသောဟေမာန်နှင့်ဖွေးက သူမမြင်ကွင်းထဲ တန်း၍ဝင်လာခဲ့ပါ
သည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် သူမရင်ထဲသို့ ဒေါသတို့က အလိပ်လိုက်ဝင်လာ
ခဲ့ရပါသည်။

ဒီမိန်းကလေးကြောင့် သူမကို ဒွန်းကီက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်
ရှုတ်ချသွားရတာမဟုတ်ပါလား။ လှပနေသောသူမရဲ့မျက်နှာကို လက်
သည်းခြစ်ရာတွေပရေနှင့် သွေးတွေချင်းချင်းနီသွားအောင် တစ်စစီကုတ်
ခြစ်ပစ်ချင်မိပါသည်။

သူမ ဒီနေ့တော့ ဟေမာန်နှင့်ဖွေးကို တစ်ခုခုမလုပ်ရလျှင်
ဘယ်လိုမှနေလို့ရတော့မည်မဟုတ်။ သူမရင်ထဲမှာ ညီညာခြင်းမရှိတဲ့
ခံစားချက်လှိုင်းတွေနဲ့များက ကြီးမားစွာ။

သူမ ဟေမာန်နှင့်ဖွေးထံသို့ တည့်တည့်ကြီးအလျှောက်မှာ
ဘွားခနဲပေါ်လာသောမမကြီးက ဟေမာန်နှင့်ဖွေးရဲ့အင်္ကျီစကို ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းဆွဲကိုင်လိုက်၍ သူမခြေလှမ်းတုန်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဒီအင်္ကျီကို နင်ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဟင်! မမကြီး”

“ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်သူမှန်းသိတယ်။ ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ဒွန်း... ဒွန်းကီပေးတာပါ”

“ဘာ... ဘာ၊ ပြန်ပြောစမ်း”

“ဒွန်းကီက သူမာသာပေးတာပါ”

“လာခဲ့စမ်း!”

ဟုသာဆိုကာ ဟေမာန်နှင့်ဖွေး၏လက်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်း
တမ်းဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲခေါ်သွားခြင်းကြောင့် သူမက
မသိလိုက်မသိဖာသာပင် အနောက်မှချောင်းကြည့်လိုက်တော့ မှောင်ရိပ်
ကျကျဆီသို့ခေါ်သွားပြီး မမကြီးက ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဟေမာန်နှင့်
ဖွေးမှာ မြက်ခင်းပေါ်သို့ အပုံလိုက်လဲကျသွားရပါသည်။

“နင်နဲ့ ဒီအဝတ်နဲ့တန်သလား၊ နင်က ဒီလိုပဲ ယောက်ျားတွေ
ကို ချူစားနေကျလား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး မမကြီး”

“တော်စမ်း! ဒီဝတ်စုံက သက်သေခံနေတာကို ဖြောင်ညာချင်
နေသေးတယ်။ မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်၊ မျက်ရည်လေး စမ်း
စမ်း၊ စမ်းစမ်းနဲ့၊ ဒွန်းကီကိုပဲပြောလို့ရမယ်၊ ငါ့ကို ဒီအချိုး၊ ချိုးလို့ရမယ်
မထင်နဲ့၊ သူတို့ကို ဒီလောက်မြူဆွယ်နေရအောင် မင်းနဲ့တူသလားတန်
သလား၊ ဟမ်း... ဒီဝတ်စုံဝတ်လိုက်တော့ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်လှသွားပြီ

လို့ထင်နေသလား။ မင်းဘဝကို ဘယ်နှညလောက် စတေးပြီးရထားတဲ့ အင်္ကျီလဲ၊ ချွတ်စမ်း! ခုချက်ချင်းချွတ်... ချွတ်..."

ဟုဆိုကာ ဒေါသတကြီးနှင့်ပင် သူမအင်္ကျီစစ်ကိုဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့မမကြီးရယ်... မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု သူမက ရုန်းကန်လေတော့...

“မင်းက ငါ့ကိုဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ အာခံချင်တာလဲ ဟမ်း...”

ပြောစမ်းကောင်မ၊ ဘယ်သူ့အားကိုးနေတာလဲ... ဟမ်း...”

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရယ်... အင်္ကျီကိုချွတ်ဆိုချွတ်ပါ့မယ်။

ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာမှ လဲစရာအဝတ်ရှိမှာမို့ပါ”

“မင်းလိုကောင်မမျိုးက ဘယ်အရာကို ရှက်နေသေးတာလဲ

ဟမ်း...”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့မမကြီးရယ်... ကျွန်မလည်း အပျိုစင်သိက္ခာနဲ့ပါ”

“ဘာ! ‘ဖြန်း’... ပြန်ပြောဦးမလား”

ရဲတက်သွားသောပါးပြင်ကို ဖွဖွပွတ်ကာ ခေါင်းကြီးငုံ့သွားတဲ့ ဟေမာန်နှင်းဖွေးရဲ့အင်္ကျီကို ဆောင့်ဆွဲနေသောမမကြီးကို အားရကျေနပ်

နပ်မူအပြည့်နှင့် သူမက ကြိတ်ပြီးလိုက်သည်တွင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှာဖွေနေပုံရတဲ့ရိုဘင်ကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရ၍ အကြံတစ်ခုဝင်သွားပြီး ဆွဲယမ်းနေကြသော မမကြီးနှင့် ဟေမာန်နှင်းဖွေးထံ အပြေးလေးရောက်ရှိသွားပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

ကျယ်လောင်သွားတဲ့သူမရဲ့အသံစာစာကြောင့် ရိုဘင်မှာ ထိုနေရာသို့ စူးစန်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့အံ့သြစရာကောင်းတဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

မှန်ပါသည်။

မြေပြင်ပေါ် ကစဉ်ကလျားဖရီးရဲထိုင်ကာ ငိုနေသော ဟေမာန်နှင်းဖွေးသည်လည်းကောင်း၊ သိပ်ကောင်းသောအင်္ကျီကို ဆွဲဆုတ်နေသော ဂီဗွာန်နွေလေသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါသတကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး ဟေမာန်နှင်းဖွေးဖက်မှ ရပ်တည်နေသော ဝဿန်မိုးစွေသည်လည်းကောင်း၊ သုံးယောက်ယူကြီးကို ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပါ။

“မကြီး နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါဘာလုပ်နေတာလဲ နင်မတွေ့ဘူးလား ဝဿန်... ကောင်မ၊ ငါတို့ကိုသက်သက်ကြောနေတာ။ နင်ငြိမ်ခံနေပေမယ့် မခံနိုင်ဘူး။ ဘာ

အဆင့်မှမရှိဘဲအိမ်ဖော်သာသာ တစ်လုံးချိုင့်မကများ အစ်ကိုကိုချိန်လိုက်၊
ညီကိုချိန်လိုက်နဲ့ ဒီဝတ်စုံကိုဘယ်ကရသလဲ။ ဒီလိုပွဲမျိုးကိုဝတ်ဖို့ အကြံ
အစည်ကြီးကြီးနဲ့ ခိုးဝယ်ထားတာနေမှာပေါ့။ သူ့ခိုးမ . . . လူပါးဝတ်
ကောင်မ”

“မကြီး နင်တော်ပြီနော်။ ဒီမှာအကျီတွေလည်း စုတ်ပြဲကုန်
ပြီ. . . ဘယ်လောက်နုမြောဖို့ကောင်းနေသလဲ။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း
နင်လုပ်ထားလို့ ပျက်စီးနေပြီ။ တော်လောက်ပြီ”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်နာနေတာလဲ။ နင်သိသလား
ဒီကောင်မက ဒီလိုပုံစံနဲ့ တို့လက်ထဲက ဒွန်းကီကိုလုတော့မှာ ငါတို့
ကျွန်ုပ်တို့ခိုင်းခဲ့တဲ့ကောင်မ ငါတို့ကိုကြောတော့မှာ နင်ဒီလိုပုံကြည့်နေတော့
မှာလား. . . ဟမ်း . . . အဲဒါ နင့်ကြောင့်. . . နင့်ကြောင့်. . .”

ဟုဆိုကာ ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်များကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ချိန်
မှာတော့ သန်မာလှတဲ့လက်တစ်ဖက်က တင်ကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်လာခြင်း
ကိုခံလိုက်ရပါသည်။

“အား. . .”

“ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ နာတတ်သားပဲ”

“ဟင်! ရှိဘင်”

“ဒီပုံစံကိုသာ ဒွန်းကီမြင်သွားခဲ့ရင် မင်းဟာ အလိုလိုနေရင်း
ဒွန်းကီနဲ့ဝေးသွားလိမ့်မယ် ဂိမ္မာန်နွေလေ”

ဟုဆိုကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဂိမ္မာန်နွေလေရဲ့လက်ကိုလွှတ်
ဖ်လိုက်သည်။

“အား. . .”

ဂိမ္မာန်နွေလေကိုတော့ စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ဟေမာန်နှင်းဖွေး
ကိုတော့ သူ့အကြည့်တွေက နှည့်ညင်သာသွားရပါ၏။

ဟေမာန်နှင်းဖွေးကတော့ ပြသွားသောအကျီပန်းစွန်းကြောင့်
ထင်ပါသည်။ ခေါင်းကိုသွင်သွင်ငုံပြီးနေလေရဲ့။

သူက ဒါကိုရိပ်မိပြီး အပေါ်ဝတ်ကုတ်ကိုချွတ်ကာ သူမကိုယ်
ပေါ်လွှမ်းတင်ပေးလိုက်တော့ ဝဿန်မိုးရွေက ဆတ်ခနဲ ဟေမာန်နှင်းဖွေး
ရဲ့ပန်းကိုဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး ထစေကာ. . .

“ဝဿန်ခေါ်သွားလိုက်မယ် လာ. . . ညီမလေး”

“ကျေးဇူးပဲ ဝဿန်မိုးရွေ”

ဟုဆိုလာသော ရှိဘင်ရဲ့စကားကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ခါးသက်
သွားရပါသည်။

ဒီလောက်တောင်ပဲ ဒီကောင်မက အရေးပါလို့လာတဲ့ ခါးသီး

စွာ ရင်ထဲ၌တုန်ပြန်မိပေမယ့်လည်း ဟောမာန်နှင့်ဖွေးကိုတော့ ကြင်နာစွာတွဲခေါ်လာမိပါသည်။

မမလေးက သူမကိုအမှန်တကယ်ကြင်နာနေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမသိနေပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမရဲ့လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့မမလေးရဲ့လက်ဖျားက သူမလက်မောင်းကိုနာကျင်နေစေသောကြောင့်ပါ။

မမလေးက အိမ်ထဲရောက်သည်အထိတော့ သူမကိုတွဲခေါ်လာတာမှန်ပေမယ့် အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ သူမကိုယ်ပေါ်ခြံထားတဲ့ရိုဘင်ရဲ့ကုတ်အင်္ကျီကို ဆတ်ခနဲဆွဲဖြုတ်ချကာ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ဟောမာန်နှင့်ဖွေး။ မင်းကို အဲလိုကြင်နာစရာနဲ့လုံးသား ငါ့မှာမရှိဘူး။ မင်းကိုယ်နဲ့သင့်တော်တဲ့နေရာမှာပဲနေပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့မျက်စိထဲ ကန်လန်ကြီးဝင်လာတာတော့ သေမယ်”

ဟုမာန်မကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသောမမလေးကြောင့် သူမမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့်အတူ မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့သာ မှီဝဲပြုပြန်ဝင်လာခဲ့ပါတော့သည်။ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသောသူမကို ကြာရည်စွာစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကျဲနှင့် မွှောကျဲနေသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စုတ်ပြသွားတဲ့အင်္ကျီပုခုံးစွန်းကို နှမေ့တသ မှန်ထဲ၌မြင်နေရ၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါအင်္ကျီလေးရယ်၊ မင်းက ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လာကပ်တော့ အခုလိုပျက်စီးရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဝေ့တက်လာသောမျက်ရည်စလေးကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး လှပခဲ့ဖူးသောဆံနွယ်ခွေလေးများကို ဖြည်ချကာ ဘီးကျဲကြီးနှင့်ပြီးသင်ပြီး စုတ်ပြသွားသောအင်္ကျီအကောင်းစားကြီးနေရာမှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းအပေါစားအင်္ကျီတစ်ထည်ကိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ဂါဝန်လှလှလေးကိုချိတ်နှင့်ချိတ်ပြီး သူမ၏အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်သော ကြာနီကန်လေးသို့ တရိပ်ရိပ်နှင့်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘယ်သူတွေက သူမကို ဘယ်လောက်ပဲဥပေက္ခာပြုကြပါစေ၊ လောကမှာ သူမကိုအမြဲကြုံနေတဲ့နေရာလေးတစ်ခုက ရှိနေပါသေးသည်။ အဲဒါကတော့ သူမပြောသမျှကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်ပေးတတ်တဲ့ ကြာနီကန်လေးပါ။

လရောင်အောက်မှာမှ ကြာနီလေးများကို ဝတ်ဝတ်ကြားကြားမြင်နေရပါသည်။ သူမက ကန်စပ်လေးမှာထိုင်ကာ...

“နေကောင်းလား၊ ငါ မင်းဆီမရောက်တာ ကြာပြီနော်။ နင်

မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါမပိုင်တော့ပါဘူး။ ငါ့ရဲ့မျက်ရည်တွေ ခမ်းခြောက်ကုန်ပြီလားမသိဘူး။ နင်သိလား ကြာနီလေး၊ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ အရှက်ကွဲရတဲ့မိန်းမပျိုလေးရဲ့စိတ်ကို။ သိပ်ခံရဆိုးတာသိလား။ ရင်ထဲမှာလည်း နုံးချိပြီး မျက်ရည်တွေလည်း ကျတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရဲ့ဘင်၊ ရဲ့ဘင်ဆိုတာကို နင်သိသလားကြာနီလေး။ ငါ့ရဲ့ကယ်တင်ရှင်လေးပေါ့။ သူက ချောတယ်၊ စိတ်ရင်းလည်းလှတယ်၊ သူက မားမားမတ်မတ်ကြီး ငါ့ရှေ့မှာရှိနေတယ်၊ ငါလုံးဝမထင်ထားခဲ့ဘူးသိလား။ ငါ့ရင်တွေခုန်ခဲ့ရတယ်၊ သူက သိပ်ကိုကြင်နာတာ၊ ငါလေ၊ သူ့ကိုသိပ်အားကိုးမိတာပဲသိလား။ သူက ငါ့အရှေ့မှာ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ငါပျော်တယ်၊ အခု ငါပျော်လာတတ်ပြီကြာနီလေး။ နောက်တော့ နင့်ကို ငါ သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်။ ငါ အဲလိုပြောခွင့်ရှိလို့လား။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးခွင့်ရော ငါ့မှာရှိလာဦးမှာလား။ ငါလည်း စိတ်ကူးယဉ်တတ်လာပြီနော်။ နင်လည်း ဆုတောင်းပေးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ငါ့ရဲ့သူရဲကောင်းလေးဖြစ်နေလို့ပါ။”

ဟုဆိုကာ လရောင်ကိုငေးကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ...

“ငါသွားတော့မယ်နော်၊ ငါ မနက်အစောကြီးထရဦးမှာ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်ပြီး တရိပ်ရိပ်ထွက်ခွာသွားတဲ့သူမကို မှောင်

ရိပ်ဆီမှ ဒွန်းကီကာ ထွက်ရင်ကာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရုတ်တရက် သူမပျောက်ဆုံးသွား၍ သူ နဲ့နေအောင် ရှာခဲ့ရပါသည်။ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေပြီလားဟု အခန်းတံခါးခေါက်ကြည့်ပါသော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကသာ ကြီးစိုးနေ၍ သူက စိုးရိမ်ကာ ခြံဝင်းတလျှောက်လုံး နဲ့နေအောင်ရှာခဲ့ရာမှ ကြာနီကန်ဘေးမှာ အရိပ်တစ်ခုတွေ့ရရာမှ လာခဲ့ရာ စကားအချို့ကို မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမစကားများကြောင့် သူရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာခံစားရပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ကတော့ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

“သူက အမြဲပိုနေခဲ့တာလားကြာနီလေး၊ သူ့ဆန္ဒတွေကို ဘာမှ မကူညီပေးနိုင်လို့ မင်းစိတ်ညစ်နေသလား။ မင်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်းကိုယ်စား ငါကတာဝန်ယူပါတယ်။ မင်းလည်း သူ့ကိုချစ်မှာပေါ့၊ သူ့ကိုပျော်ရွှင်စေချင်မှာပေါ့၊ မင်းစိတ်ချပါ၊ သူ မကြာခင် ပျော်ရွှင်စေရမယ်လို့ ငါကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ခုတော့ ငါ့ကိုလုပ်ပေးရမယ်”

ဟုဆိုကာ အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီး...

“သူမရဲ့စိတ်ကို ငါ့ကိုပြောပြရမယ်နော်၊ မင်းနဲ့ ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမကိုမသိစေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုဆိုကာ လမင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး အစွမ်းကုန်ပြီးလိုက်ပေမယ့်

သုန္ဒ * မယ်ခိုင်

မျက်ဝန်းတွေကတော့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသွားရပါသည်။

လမင်းရယ်... မင်းကတစ်ဆင့် စကားပြောခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင်
ငါပြောချင်တဲ့စကားက တစ်ခွန်းတည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက သူ့ကိုပြန်ပြော
မှာကိုလည်း ငါက စိုးရိမ်မိတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေ့ကိစ္စကို မင်းပဲသိ
နေပေးပါ လမင်းရယ်...

* * *

အခန်း (၉)

“ပန်းချီမလို့လာတာလား”

ဟူသော နောက်နားဆီမှစကားသံကြောင့် သူမမှာ ရင်ဘတ်
ကလေးဖိပြီး အံ့သြသွားရပါသည်။

“လန့်သွားတာပဲ”

“မင်း ရေချိုးပြီးပြီနဲ့တူတယ်။ မင်းဆီက သနပ်ခါးရနံ့လွင့်နေ
တယ်”

“ရှင်က သိပ်တော်တာပဲ ဒွန်းကီ”

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပါးတစ်ဖက်က နည်းနည်း

ဖောင်းနေသလို”

“ဘယ်မှာဖောင်းနေလို့လဲ၊ ပုံမှန်ပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့များ မင်းမျက်လုံးတွေကို ဘုရားရှင်က အဲ့ဒီလို ဖန်ဆင်းပေးရသလဲမသိဘူး”

ဟုအရာအားလုံးကိုရိုင်းမိနေပုံနှင့် ဒွန်းကီက ပြောလာတော့ သူမမှာ...

“ပန်းတွေက မပွင့်တော့ဘူးနော်”

ဟုသာ စကားစကိုမြန်မြန်ဖြတ်ကာ လှည့်ထွက်ဖို့ကြံလိုက်သည် တွင်

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကိုယူည့်ကြည့်လိုက်ပါ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက အမိန့်ကိုနာခံတတ်သူတစ်ဦးနယ် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဟယ်!”

သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ စံပယ်ပန်းကုံးလေးများက သူမ၏ ထဲမှာ တွဲလွဲခဲ့နေသောကြောင့်ပါ။

“ကြိုက်လား”

“ရှင်ဘယ်တုန်းကတည်းက အိပ်ရာနိုးနေတာလဲ”

“အိပ်မှမအိပ်တာ၊ မင်းကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒွန်းကီ”

“မင်းပျော်သလား”

“ကင်! ရှင့်လက်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဖူးနေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ၏လက်ချောင်းလေးများကို ဂရုတစိုက်ညှပ်ညှပ် လာ၍ သူမပြုံးလိုက်ပြီး...

“အစ်စိုက်မိထားတာ၊ ဒါတွေကို ပထမဆုံးကိုင်ဖူးတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ ဒွန်းကီရယ်၊ ဒါက ကျွန်မလုပ်နေ ကျပါ”

“မင်းကိုပျော်စေချင်လို့၊ အရမ်းကိုပျော်စေချင်လို့ပါ”

ဟု သူမကိုစူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သောထိုစကား များကြောင့် ရင်ခုန်ခြင်းများက အနားသပ်မညီစွာ လျှံထွက်လာရစေ

မယ့်...

“အကျိုးပြသွားတယ်၊ ပြန်ချုပ်ရဦးမှာမို့ မပေးစမ်းဘူးနော်”

“အဲ့ဒီအကျိုးကို ငါကဝတ်ရမှာလား”

“ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုး... ”

“ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်အရာကိုတန်ဖိုးထားဆုံးလဲသိလား”

ဟုတစ်ပိုင်းတစ်စကြီးဆိုကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီးမှ...

“မင်းကို ရိုဘင်အကြောင်းပြောပြမယ်၊ နားထောင်မလား”

“ကျွန်မ ဘုရားပန်းအိုးလဲရဦးမှာ”

“ကုလုပ်ရင်း ပြောပြမယ်လေ”

ဟုသူက အားတက်သရောပြောလိုက်လျှင် သူမက ကျေနပ်သွားပုံမျိုးနှင့် အားပါးတရပြုံးပြလာခဲ့၍ သူက ပန်းကုံးလေးကိုကိုင်ကာ သူမနောက် လိုက်လာခဲ့ရသည်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလှပါသည်။

“ရိုဘင်က ငယ်ငယ်ကဆို သိပ်အကျင့်ညစ်တာသိလား။ သူ့ရဲ့အရှင်တွေဆို ငါကမဆော့ရဘူး။ အမှတ်တရတစ်ခုရှိတယ်၊ သူသိပ်နှစ်သက်တဲ့ ပါဝါရိန်းကျားငါးရုပ်ကို သူကျောင်းသွားနေတုန်း ငါက ဖွက်ထားလိုက်တယ်၊ သူက ကျောင်းပြန်လာတော့ ပျောက်နေတဲ့အရှင်ကိုရှာတာပေါ့။ ဘယ်မှာရှာရှာ မတွေ့ဘူး။ ငါ့ကိုလည်းစွပ်စွဲတယ်၊ ငါက မှင်သေသေနဲ့နေတာပေါ့၊ တစ်လလောက်ကြာတော့ ငါက သူမလောက်ပဲအထင်နဲ့ အဲဒီအရှင်တွေကို အခန်းထဲမှာစိတ်ကြိုက်ဆော့နေတုန်း သူက ဝင်လာပြီး အမိမိလိုက်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ထိုးတယ်၊ ငါ နှုတ်ခမ်းပြီသွား

တော့ မာဓိက ဘာပြောလဲသိလား။ ရိုဘင်က ဇွဲကောင်းပြီး စေ့စပ်သေချာတယ်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူမယုံကြည်ဘူးတဲ့”

“ရှင်ကိုရော”

“ပီရိုသေသပ်အောင် ညာတတ်တယ်တဲ့”

“ဒါဆို ရိုဘင်က ကောင်းတဲ့လူပေါ့”

“သူက လှပတဲ့ရိုဘင်လေးကိုး ပြီးတော့ ဇာမရစ်ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတဲ့ငှက်တစ်မျိုးပဲ”

“ရှင်ကရော”

“ဒွန်းကီ ? ငါက မြည်းကလေးပဲ၊ ပြီးတော့ ပျံလွှားတဲ့၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ငိုက်မြည်းနေမယ့် နောက်ကောက်ကျန်လူသားပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒွန်းကီလို့ခေါ်ရတာကို နှစ်သက်ပါတယ်၊ ပျံလွှားဆိုတာလည်းကြိုက်တယ်”

“ငါ့ဘယ်တော့မှ သဘောမကျခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါအခုသဘောကျသွားပြီ။ ကျေးဇူးပဲ”

“ရှင်က သိပ်ကောင်းတဲ့လူမုန်း ရှင်မာဓိမသိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မလား”

“ရိုဘင်က ဘာကိုကြိုက်သလဲသိလား”

“ဟွန့်အွန်း”

“ရိုဘင်က နှင်းဆီဆို ရဲရဲနီမကြိုက်တယ်။ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ရင် နက်ခံတိုင်ပါမှဝတ်တယ်။ သူက ဖိနပ်ဆိုလည်း ပြောင်လက်နေတာမျိုး ပဲလိုချင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျှားကိစ္စတွေကိုဝင်ပါဖူးတာ မနေ့က ပထမ ဆုံးမြင်ဖူးလိုက်တာပဲ။ ငါတောင် အံ့သြသွားမိတယ်။ ရိုဘင်ကို နှလုံးသား မရှိဘူးလို့ထင်နေတာ”

“သူက ကြင်နာတတ်ပါတယ်”

ဟု တိုးလျှော့ပြောလိုက်တဲ့ သူမအသံက သူ့နားထဲမှာတော့ ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်းသွားရတာပါ။

သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက ခါတိုင်းထက် ရွှန်းစိုရိဝေနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခါတိုင်းထက် ထူးခြားနေခဲ့သော သူမမဲ့ ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် လက်ထဲမှ စံပယ်ပန်းကုံးကို ရေကြည်လေးနှင့်ဆေးကြောကာ ဘုရားပုံတော်မှာ အထူး ဆင်လိုက်ပြီး သူမနားမှ ထွက်ခွာဟန်ပြင်စဉ်မှာတော့...

“ခွန်းကီ ကျွန်မကို ဒါလေးထားပေးပါလား”

ဟုဆိုလာသဖြင့် သူမလက်ထဲမှ ဘုရားအိုးကိုယူကာ မူလနေရာမှာ ပြန်ထားပေးလိုက်၏။

“ရှင်ဘာစားချင်သလဲ”

“ဟမ်... ”

“မုန့်ဟင်းခါးစားမလား၊ ကျွန်မဝယ်ကျွေးမယ်လေ”

“ဆောရီးဟေမာန်နှင်းဖွေး၊ အမှန်က ငါ အဲဒါသိပ်မကြိုက်ဘူး။ မင်းစားမယ်မှန်းသိလို့ စချင်ဇောနဲ့”

“ရပါတယ်... ကျွန်မ ရှင့်ကိုခင်တယ်၊ ခင်တာထက်ပိုခင်တယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မရင်ထဲက ရင်းနှီးတာပါ”

ထိုစကားကိုတော့ သူ့ကြည်နူးသွားမိတာအမှန်ပါ။

“အိမ်က ခါတိုင်းထက် ပိုတိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲနော်”

“အဲဒီလိုပွဲဖြစ်ပြီး နောက်နေ့ဆိုရင် အိမ်သားတွေအားလုံး (၁၀း၀၀)မှထကြတာ၊ ဒါနဲ့ ရိုဘင်ရောဟင်”

“ရိုဘင်က ညနက်သန်းခေါင်အလုပ်ရှုပ်တတ်သူလေ။ သိပ်စောစောထလေ့မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ဆို ရိုဘင်နိုးနေလောက်ပြီ။ သူက စက်ရုပ်လိုလူ၊ မနက်ရှစ်နာရီဆို ပုံမှန်နိုးတယ်... ည(၁၂း၀၀)တိတိမှာ အိပ်ရာဝင်တယ်”

“သူရော ဘာကြိုက်တတ်သလဲဟင်”

“သူ့ရဲ့မနက်စာက ကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်ပဲ”

“ကျွန်မ သွားပြင်ဆင်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“မင်းတစ်ခုခုဝယ်ကျွေးမယ်ဆို”

“ရှင်ဘာစားချင်သလဲ”

“ဒီမနက် မင်းစားတာကိုစားမယ်”

“ကျွန်မက ထမင်းကြမ်းနဲ့ငါးပိရည်စားရင်ရော”

“မင်းနဲ့ဆိုအဆင်ပြေတယ်၊ အတူတူပေါ့”

“ရှင် ရေချိုးဦးမှာလား”

“အင်း၊ ချိုးဖြစ်မယ်”

“ရှင်နဲ့ရှိဘင် အတူဆင်းလာကြလေ၊ အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဘုရားခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်ဝတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသော ရိုဘင်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ့အံ့သြသွားမိပါသည်။ ရိုဘင်က မျက်နှာမသစ် ကိုယ်သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ဘဲ သူ့အခန်းထဲမှာရှိနေသောကြောင့်ပါ။

“ရိုဘင်”

“ကောင်မလေးက စံပယ်ပန်းကြိုက်သလား”

“မင်းမြင်လိုက်လို့လား”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ငါ ဒီနေ့ အစောကြီးနီးလာတယ်။ မင်းဘယ်အချိန်တုန်းက ထွက်ဝယ်လိုက်တာလဲ”

“မဝယ်ဘူး.. ခူးထားတာ။ အဲဒါ စံပယ်ရုံလေ၊ သူ မနက်တိုင်း စံပယ်ပန်းခူးတယ်”

“မင်း ညကမအိပ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိပ်ရာတွေကိုကြည့်မိလို့ပါ”

“မင်း ရေမချိုးတော့ဘူးလား သူက မနက်စာစားဖို့ ပြင်နေလောက်ပြီ”

“ငါ မင်းကိုတစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်”

“ခါတိုင်း မင်းအဲလိုမှမဟုတ်တာ”

“အံ့သြစရာကောင်းတယ်၊ သူမနဲ့ကျမှ ငါဒီလိုဖြစ်သွားရတာ။

ယုံကြည်ချက်လည်း အားနည်းနေတယ်။ တစ်ခုခုပြောချင်ပေမယ့် ပါးစပ်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေရတယ်။ လူမှုရေးသေးသေးလေးကို ရင်ထဲမှာ အကျယ်ချဲ့ပြီး ခံစားနေတယ်”

“မင်း ချစ်နေတာမဟုတ်လား”

“မင်းအတော်ဆုံးပဲ ခွန်းကီ။ ငါ့စိတ်ကို မင်းအသိဆုံးပဲ”

“ဒါက မြန်မာနိုင်ငံ၊ ငါ့ကိုကျင့်လည်ခဲ့တဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘက်က မလှုပ်ရှားရင် ဟိုကလည်း ငြိမ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါ မြန်မာ မလေးတွေရဲ့ထူးခြားတဲ့သိက္ခာပဲ”

“မင်းကိုတိုင်ပင်မိတာ မှန်သွားပြီ ခွန်းကီ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်းသိပါတယ်။ သိတဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်ပေါ့။ ကောင်မလေးက အဆိပ်မဲ့သတ္တဝါပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြံရံထားတဲ့ဆူးခက်တွေကိုတော့ ဖယ်ရှားနိုင်ရမယ်”

“ငါအံ့သြတယ်၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုနေရသလဲဆိုတာကို ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က သူသိပ်လှတယ်၊ ငါထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ဒါ မင်းနဲ့ဆက်နွယ်နေရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုစွပ်စွဲနိုင်တာလဲ”

“ရုံစီက ငါနဲ့အတူလေယာဉ်စီးလာခဲ့တာ။ သူကပြောတယ်၊ ပွဲတစ်ခုအတွက် အင်္ကျီလာပို့တာတဲ့။ မင်းရော သူ့ကိုကြိုက်နေတာလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အပျော်တဲ့ဖို့ဆို နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ ခွန်းကီ။ ငါက သူ့ကို ဘဝအတွက် စဉ်းစားထားတာ”

“နှစ်ခါသာအစ်လိုက်ရင် ကလေးဘယ်နှယောက်ယူမယ်ဆိုတာ ပါ ပေါ်တော့မယ်ထင်တယ်”

ဟု သူက နောက်တောက်တောက်ပြောလိုက်တော့ ရှိဘင်က အစွမ်းကုန်ပြုံးရယ်လာကာ...

“ငါ ဒယ်ဒီကိုဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဟေမာန်နှင်းဖွေးလို့”

“ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့သက်ဆိုင်နေတာမို့... အချိန်ယူပါဦးလား ရှိဘင်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်း ထဲဝင်သွားလိုက်တော့ ရှိဘင်မှာ တံခါးကိုဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်ကာ...

“စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလေ”

“ရေချိုးဦးမယ်”

“ပြီးမှချိုး”

“မင်းလက်လွှတ်ပါ၊ တံခါးပိတ်မယ်”

“ငါ စကားပြောပြီးမှပိတ်မယ်”

“ရတယ်လေ”

ဟု သွေးအေးအေးပင်ဆိုကာ ဝတ်ထားသောဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်မယ်ကြံတော့...

“ဟေ့ဟေ့ . . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အရသာခံပြီးကြည့်ချင်လည်း ငါကမရှက်ဘူး”

“ခွေးကောင်”

ဟုဆိုကာ အလျှော့ပေးလိုက်ရပြီး တံခါးကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

သိချင်သည်ဆင်ရေရေကြားလိုက်ရပြီး ရေကျသံပြီးပြီးဖြောက်ဖြောက်ကြောင့် သူက မသက်မသာပင် ဒွန်းကီအခန်းထဲမှထွက်လာကာ သူပါရေချိုးလိုက်ပါ၏။

သူရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာစဉ် သူ့ခုတင်ပေါ် မိန့်မိန့်ကြီးလို အိပ်နေတဲ့ဒွန်းကီကြောင့် သူက ရေစိုနေသောဆံပင်များကို သဘက်နှင့် သုတ်ကာ တန်းပေါ်လှမ်းတင်လိုက်ပြီး . . .

“ငိုက်မျဉ်းနေပြီလား ဒွန်းကီ”

“ငယ်ငယ်က မင်းအဲလိုပြောရင် ငါဒေါသသိပ်ထွက်တာ”

“ငါမှတ်မိတယ်၊ အဲဒီလိုပြောလိုက်တိုင်း ငါ့ကိုလက်သီးနှံထိုးတာလေ။ အခုမထိုးတော့ဘူးလား။ သတိထားနော် . . . ငါ ဒီပုံကြီးနဲ့ ပတ်ပြေးလို့မဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေရှိတယ်”

“မစိုးမိပါနဲ့၊ ငါ အခု အဲဒါကိုကြိုက်သွားပြီ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အထိက ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ။ အခုက ဘာဖြစ်ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့်ပေါ့။ ဝတ်ကွာ . . . ဗိုက်ဆာလာ”

“မာမိက ငါ့ကိုဂရုစိုက်ရမယ်လို့မှာထားလို့လား”

ဟု တမင်တကာပင် ရွဲ့ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ မာမိက ဒွန်းကီကိုဂရုစိုက်သလို ဒယ်ဒီက သူ့ကိုဂရုစိုက်သူမို့ပါ။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးဆိုရင်တော့ မင်းဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ် နို့ဘင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက ငါ့ထက် စေ့စပ်သေချာတဲ့လူပဲ။ မကြာခင် ဒီအိမ်ကြောင်း နားလည်လာမှာပါ”

ဟုဆိုကာ ခုတင်ပေါ်မှထရပ်ပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ဆင်းတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေသောသူမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပြီးပြီလား”

“ရှင်မြန်သားပဲ”

“ငါ့အတွက်ရော ကော်ဖီနဲ့မုန့်လား”

“ရှင်က ကျွန်မကိုအရမ်းခင်သွားလို့လား”

“ဟမ်း...”

“ငါလို့ပြောလာတယ်လေ”

“ဪ... အဲဒီလိုပြောလို့ကောင်းတယ်။ မင်းကို ဒီအထဲက

ရင်းနှီးလာတယ်”

ဟုဆိုကာ ရင်ဘတ်လေးကိုပုတ်ပြလိုက်တော့ သူမက တဟုတ်

ဟင်းရယ်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ လေကူးပေါ်မှဆင်းလာသော ရိုဘင်က...

“ဘာကိုသဘောကျနေတာလဲ”

ဟုဆိုကာ စားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီရော”

“မနိုးကြသေးဘူးထင်တယ်”

“ဝသန်မိုးတွေတို့ရော”

ထိုသို့အမေးမှာတော့ သူမရင်ထဲ နွမ်းလျသွားရပါသည်။

သူမကိုတစ်ချက်မျှမကြည့်ဘဲ ပြောနေခြင်းကြောင့် သူမရင်

မှာ ခံစားရဟာပါ။

“ဒွန်းကီ မင်းမစားဘူးလား”

“ငါ သူနဲ့အတူတူ တစ်ခုခုလိုက်စားမလို့”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မီးဖိုခန်းဝင်သွားသော

ဟေမာန်နှင်းဖွေးနောက်လိုက်ဝင်သွား၍ သူ့မှာ ခိုးလိုးခုလုကြီးခံစားနေရပါသည်။

ဒွန်းကီက ဘာအတာလဲဆိုတာ နားမလည်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ ဒွန်းကီကိုနားမလည်နိုင်ပါ။ ဒွန်းကီက

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိပ်လျှို့ဝှက်လွန်းသည်ဟုထင်သည်။ သိုသိုသိပ်သိပ်နေ

စာတ်တဲ့ဒွန်းကီက စိတ်အကြံအစည်လည်း ကြီးသူဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်ကဆို သူ့ပစ္စည်းတွေစိုးဆော့ချင်လျှင် သူ့အပေါ်သိပ်

ကောင်းပြနေတတ်ပါသည်။ ထိုသို့ကောင်းပြပြီး သိပ်မကြာပါ။ သူ့ပစ္စည်း

အထူးသဖြင့် သူ့သိပ်နှစ်သက်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပျောက်ရင်ပျောက်၊ မပျောက်

ရင် ပျက်ပါတော့မည်။

ထိုသို့ သူလုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဆူပူမာန်မဲခြင်းခံရပေမယ့်

ကိုသို့လုပ်လိုက်ခြင်းအတွက် ဒွန်းကီက စောဒကမတက်ပါ။

ဒွန်းကီက ပြောသမျှကို ငြိမ်ခံပြီးနောက် ပြီးရင် သူလုပ်ချင်ရာ

ကိုသာ ဇွတ်လုပ်တတ်သူမို့ ဒွန်းကီကိုတော့ သူနည်းနည်းလန်ရပါသည်။

အခုလည်းကြည့်လေ... စောစောကပဲ သူ့ကို ဟေမာန်နှင်း

၁၅၀ * မယ်ဒိုင်

ဖွေးနှင့်မှ လုံးဝဥသံသဘောတူပစ်ပြီလိုလိုနှင့် အခုတော့ လူလစ်တု၊
မှာ သူထံမပို့ပေးပဲ ဒွန်းကီပါ သူ့အပါးမှ သူမနှင့်အတူ ရှောင်ထွက်သွား
ခြင်းကို သူရင်ထဲ ကသိကအောင်မဖြစ်ရလျှင် ဘယ်အရာကိုဖြစ်ရတော့
မှာတဲ့လဲ။

သူ့မှာတော့ ရှေ့တိုးရတော့မလို နောက်ပဲဆုတ်ရတော့မလို

နှင့်...

ဒီအိမ်က ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်နှင့် ဒယ်
က သူ့ကိုနေရာကျစေချင်ပါတယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီရဲ့အကြီးမားဆုံးသေ
ဆန္ဒပင်ဖြစ်သည်ဟု ဒယ်ဒီက သူ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့၍ သူ
အားလုံးကိုအတိအကျသိနေခဲ့ရပါသည်။ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဘယ်သူ့
ဂိဗ္ဗာန်နွေလေ၊ ဘယ်သူဟာ ဝဿန်မိုးရွာ၊ ဘယ်သူဟာ ဟောမာန်နွေ
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့လတည်းက သိနေရတာပါ။

သူက မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားလှပါသော်လည်း ထို
ကို သိပ်စိတ်အားထက်သန်လွန်းနေသော ဒယ်ဒီဆန္ဒကို သူမဆန့်ကျင်
ချင်၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူလည်း တစ်နေ့နေတော့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲအတူတူ
အပေါ်သိပ်ယုံကြည်အားကိုးပြီး ချစ်သောဒယ်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာ

မိပါသည်။

ဒီအိမ်ကိုလာခဲ့ခြင်းက သူ့ကိုသိပ်စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိစေပေမယ့်
ထူးခြားစွာ ဝင်ဝင်ခြင်း မြင်ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် သူမကိုကာကွယ်ပေး
ချင်မိတာအမှန်ပါပဲ။

ကြောက်လန့်သိမ်ငယ်နေသော သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို
သူ့ရဲ့ကောင်းဖြစ်စေခဲ့တာပါ။

ထိုညီအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ဆက်ဆံရေးတွေက သိပ်ထူးဆန်း
ပေမယ့် ဂိဗ္ဗာန်နွေလေထက် ဝဿန်မိုးရွာက စိတ်ရင်းမဆိုးလှဘူးဟု
သူထင်မြင်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ရိုးသားပြီး အပြစ်ကင်းကြည်စင်နေသော
မျက်လုံးပိုင်ရှင် ဟောမာန်နွေကိုသာ မြင်မြင်ချင်းပင် ရွေးချယ်မိလိုက်
ပါသည်။

သူဘာကြောင့်ရွေးချယ်လိုက်သလဲဆိုတာ တိကျတဲ့အကြောင်း
ပြချက်မရှိပေမယ့် သူ့ရွေးချယ်မှုဟာ မှန်ကန်ပါသည်ဟုထင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒွန်းကီကြောင့်ပါ။

ဒွန်းကီက သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမွေးချင်းမို့ ဒွန်းကီအိမ်ကို
သူကောင်းကောင်းသိပါသည်။

ဒွန်းကီက စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးတတ်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဒီအိမ်မှာ သူထက်အနေပိုကြာသော ဒွန်းကီက သူထက် ဒီအိမ်အကြောင်းပိုသိမည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဒွန်းကီရဲ့မျက်လုံးတွေက အိမ်သားအားလုံးထဲမှာ ဟောမာန်နှင်းပွေးကိုသိပ်ရင်းနှီးနေ၏။ စိတ်ခံစားမှုကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့ ဒွန်းကီရဲ့ ထိုသို့သီးသန့်ဆက်ဆံရေးကြောင့် အရာရာတိုင်းကို စေ့စပ်သေချာတဲ့သူက သိလိုက်ရပါသည်။

အားလုံးထက် ဟောမာန်နှင်းပွေးဟာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာကို ပေါ့။ ပြီးတော့ ဒွန်းကီကို သူနားမလည်ပါ။

သူနဲ့ထိုမိသားစုက ပတ်သက်ရမည်ဆိုတာကိုသိနေပြီး သူ့ရွေးချယ်လိုက်တာက ဟောမာန်နှင်းပွေးဆိုတာရောသိနေပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် သူထံမပို့သေးဘဲ ဘာကိုမှမသိသလို စိတ်မဝင်စားသလို နေရပါသလဲဆိုတာကိုပေါ့။

နိုင်ငံခြားမှာအနည်းငယ်ရှုပ်တယ်ဟု သတင်းရှိသော ဒွန်းကီကြောင့် သူစိတ်ပူမိပါသည်။

ထိုသို့စိတ်ပူမိခြင်းက ဒွန်းကီရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးစေတယ်ဆိုတာ

သိ၍ ထိန်းချုပ်ထားရပေမယ့်လည်း မလုံမလဲပါ။

ဒါကြောင့်ပင် အခုချိန်ထိ အပြင်ကပြန်မလာကြသေးတဲ့ ထိုနှစ်ယောက်ကို တစ်မျှော်မျှော်နှင့်နေခဲ့သည်မှာ ဧည့်ခန်းကို ဘယ်နှပတ်၊ပတ် မိနေမှန်းပင်မသိတော့။

“ဟောမာန်နှင်းပွေး”

အမိန့်သံဆန်ဆန်အော်ကာ မျက်လုံးကိုမဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နှင့် ဆင်းလာခဲ့သော ဆံပင်အုံ့ရှုပ်ပွားကြီး၊ မပြီးသင်ရသေးတဲ့ ညအိပ်ဝတ်ကြီးနှင့် ဂိမ္မာန်နွေလေကြောင့် သူက မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်မိသွားပါသည်။

ဒီလောက်အနေအထိုင်ပက်စက်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး သူမတွေ့ခဲ့ဖူးလို့ပါ။

“ဟောမာန်နှင်းပွေး”

“သူ ဈေးသွားတယ်”

ထွက်ပေါ်လာသောအသံအေးအေးကြောင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေသော သူမမျက်လုံးများမှာ အော်တိုမစ်တစ် ပြူးဝိုင်းသွားရပါ၏။

သူမရှေ့မှာ ရှင်းသန့်ကြည်စင်ကာ စမတ်တကျလေးရင်နေသော သူကြောင့် သူမမှာ လိပ်ပြာလွင့်လှမတတ် ရှက်သွားရပါသည်။

သူကတော့ သူမကို ဂရုမစိုက်သလိုပင် နံနံခက်လှည့်သွားခဲ့

ပါသော်လည်း သူမမှာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော သူ့ရုပ်သွင်ကိုပဲ အရှုံး
ထငမ်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ပြီးသာ ပြေးတက်ခဲ့ပါတော့၏။

“အီး... ရှက်လိုက်တာ။ အာပုပ်ရည်တွေရော မြင်သွားပြီ
လားမသိဘူး”

တီးတိုးလေး ညည်းတွေးမိပါသေး။ တံခါးထဲကိုကျောမှီကာ မိန့်
မိန့်ကြီးရပ်နေသော ဝဿန်မိုးတွေကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အမယ်လေး! လန့်လိုက်တာ”

“အရာရာတိုင်းကိုသတိမှမရှိတာ။ အမြဲဖုရိဖုရဲလုပ်တတ်တဲ့
မင်းအကျင့်ကို ငါက ကြော်ငြာစရာတောင်မလိုတော့ဘူး။ ကောင်းသွား
ပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ မင်းကိုပြိုင်နေဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာပြောနေတာလဲ”

“ရိုဘင်က စည်းကမ်းတကျနေတတ်တယ်။ သန့်ရှင်းသေသပ်
မှုကိုသဘောကျတယ်။ အင်း၊ စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ စိတ်ရင်းအလှ
ကိုလည်း ကြည့်ရင်ကြည့်မယ်။ သူတို့က ငွေကြေးနဲ့မွန်းကျပ်နေရသူ
ကို။ မင်း... ညက မျက်နှာသစ်ပြီး မအိပ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်! ဘာဖြစ်... ဖြစ်”

“မျက်ခမ်းအောက်မှာ ရှိုးတွေအသုံးများသွားတယ်။ မင်းခေါင်း

အုံးကို ပြန်ကြည့်သင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှုတ်ခမ်းမှာတောင် ဒီလောက်ဆိုးဆေးတွေပွနေရင် ခေါင်း
အုံးမှာ မလူးဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြယ်သီးကိုအထက်အောက်
မှားတတ်ထားတာက အိပ်ချင်မူးတူးမို့လား”

ဟု သူမ၏အပြစ်တွေကို အပုံလိုက်ကြီး ဖွင့်ချသွားတဲ့ ဝဿန်
မိုးတွေကြောင့် သူမမှာ တစ်လွဲကြီးထတ်ဆင်ထားခဲ့သော အင်္ကျီကြယ်သီး
ကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီတို့နှင့် ပွစာကျဲနေသော နှုတ်ခမ်းပါးကိုလည်း
ကောင်း၊ ရှိုးများနှင့် မညှိနေသောမျက်ဝန်းကိုလည်းကောင်း၊ ရှုပ်ပွလိမ်
တွန့်နေသော ဆံပင်အုံကြီးကိုလည်းကောင်း၊ လက်ကလေးနှင့်ဖွဖွဆုပ်
ကိုင်မိလိုက်ပြီး...

“အီး... ဟား...”

မချီတင်ကဲအော်လိုက်သောအသံကို ဝဿန်မိုးတွေကမူ ခနဲပြီး
လေးတစ်ခုနှင့် နောက်ဆုံးတုံ့ပြန်ကာ အခန်းထဲဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ ဘာကိုဖမ်းဆုပ်လို့ဆုပ်ကိုင်ရမှန်းမသိတော့။ ဒီ
တစ်ပွဲမှာတော့ သူမ၊ ဝဿန်မိုးတွေရဲ့ခြေရင်းမှာ ရှုံးပွဲကို ချာလှပပကြီး
ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

တစ်ဘဝတာလုံးမှာ သူထက်ငါဆိုကာ အလှအယက်ယှဉ်ပြိုင်
လာခဲ့ကြသော သူမတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြားမှာ နာတစ်လှည့် ခံ
တစ်လှည့်။

အခုတော့ အိပ်ချင်လျှင် အမြဲအရာရာကိုမေ့တတ်သော သူမ
ရဲ့ ကူးရှုသိမ်းအကျင့်ဆိုးကြီးက လှလှပပဒုက္ခပေးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီလိုပုံဆိုး
မျိုးကြီးကို မြင်ခဲ့ရတဲ့မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို စည်းကမ်းတကျနေတတ်
တဲ့ယောက်ျားမျိုးက တွေးဝံ့ဦးတော့မှာတဲ့လား။

သူမ ရှုံးသွားပါလားဆိုတာ သေချာသလောက်နီးသွားပါပြီ။
ဒါကြောင့်ပင် သူမမှာ ခုတင်ပေါ်မှထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် အကြံရခက်
နေပါ၏။

သူမ, ဝဿန်ကိုမရှုံးချင်ပါ။

သူမသာ အကယ်၍ ရှုံးသွားခဲ့လျှင် တစ်သက်လုံး ဝဿန်ရဲ့
နိမ့်ချခြင်းက ရုန်းထွက်နိုင်တော့မည်မထင်။

ဒါဆို သူမ ဘာလုပ်ရမလဲဟုစဉ်းစားမိလိုက်စဉ်မှာတော့ အမှတ်
တမဲ့ပင် ပြတင်းဝကိုကြည့်မိလိုက်ရာ ဒွန်းကီကို မထင်မှတ်ပါဘဲ မြင်
လိုက်ရ၏။

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ရီဘင်ပဲ ထိုသို့စိတ်ပျက်ဖွယ်သူမပုံကို မြင်ဖူးထားတာပါ။ ဒွန်း
ကီရှိနေသေးတာပဲဟု တွေးလိုက်မိပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုက အပြည့်အဝ
ဝင်မလာခဲ့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒွန်းကီက အတတ်ပညာအများ
ကြီးတတ်ထားတယ်ဆိုတာသာသိရပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အနေများသူ။ ပြီး
တော့ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်က off ဖြစ်နေသူ။

သို့သော် ဒွန်းကီဟာလည်း တိုက်ကွက်တစ်ခုဖြစ်စေမယ့်
အကောင်းဆုံးလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသောအကြံနှင့် ပြုံးမိ
လိုက်စဉ်မှာ ဒွန်းကီအနောက်မှပေါ်လာခဲ့သောအရိပ်တစ်ခုကြောင့် ရုတ်
တရက်ဆိုသလို လှပနေသောနှုတ်ခမ်းများမှာ စူအမ်းညှို့မည်းသွားရ၏။

“ဟင်! ဒီကောင်မ ဘယ်ကပေါ်လာခဲ့ပြန်တာလဲ။ ဟမ်. . .

ဒွန်းကီက ဈေးခြင်းကြီးနဲ့။ ဒါဆို ဒွန်းကီက ဈေးလိုက်သွားတာလား။
ဒီကောင်မ အမှတ်ကိုမရှိဘူး။ ဒီလောက်အတန်တန်ပြောထားတဲ့ကြား
က၊ တွေ့မယ်. . . သိမယ်. . . ဂိဗ္ဗာန်နွေလေကို အရေးမထားသလို
နေရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတာ ဒင်းမကြာခင်သိရမယ်”

ဟုဆိုကာ ညဝတ်အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး သန့်ရှင်းသွား
အောင် ရေအဝချိုးပစ်ကာ အလှပဆုံးပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ကျော့ကျော့
ကလေးဆင်းလာခဲ့သည်တွင် ရီဘင်နှင့် လေ့ကျွမ်းတတ်အဆင်းမှာ

ဆိုလိုက်ရ၍ မလုံမလဲတော့ဖြစ်မိသား။

သို့သော် ရိုဘင်ကတော့ သူမကိုမတွေ့လိုက်သည့်ပမာ တက်
သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟွန့် . . . အထာပိုတာ။ ဒွန်းကီပဲကောင်းတယ်”

ဟုဆိုကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့တော့ မီးခိုးခန်းထဲမှ ရယ်
သံလွင်လွင်ကို နားကလောစွာကြားလိုက်ရ၍ ချောင်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ
ဒွန်းကီအပါအဝင် ဟေမာန်နှင့်ဗွေးဇော၊ ဒေါ်လေးမြကိုပါ ဟင်းရွက်
ခြွေနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

“ဟူး . . . တော်သေးတယ်။ နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လို့”

ဟုတီးတိုးလေးဆိုကာ ကော်ဖီစားပွဲမှာဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ခါတိုင်း
သူမအဲလိုထိုင်နေလျှင် ပြေးလာနေကျဖြစ်သော ဟေမာန်နှင့်ဗွေးက
ရောက်မလာခဲ့သဖြင့် သူမမှာ အောင့်သက်သက်ကြီးနှင့်ကြည့်လိုက်ရာ
ဟေမာန်နှင့်ဗွေးကို ရယ်မောလျက်ပင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒွန်းကီက ဘာများပြောနေလို့ အဲဒီလောက်ထိပဲများပြီး ဟန်
လုပ်ရယ်နေရတာလဲ။

သူမဒေါသဖြစ်သွားမိ၍ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်ပစ်လိုက်ရာ
ဟေမာန်နှင့်ဗွေး၏လှမ်းအကြည့်နှင့်ဆိုသွားရ၏။

သည်တော့မှ ဟေမာန်နှင့်ဗွေး၏မျက်နှာက ရုတ်တရက်တည်
သွားရကာ ရုတ်ချည်းထရပ်ပြီး သူမထံပြေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟုကျိတ်မာန်လိုက်ရပေမယ့် ဒွန်းကီမြင်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်
ရသေး၏။ ဒွန်းကီရဲ့အာရုံမှာ သူမက နူးညံ့ယဉ်ကျေးသူပဲဖြစ်ချင်ပါ၏။

“မမကြီး မနိုးသေးဘူးထင်လို့ပါ”

“မင်းကို ငါဘာပြောထားသလဲ”

“ရှင်!”

“အခုမှ ဘာ၊ အုအု . . . အားအား . . . လာလုပ်နေတာလဲ။

နှစ်ရက်လောက် အမှောင်ခန်းထဲနေပြီး ထမင်းဝတ်ချင်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု ကျိတ်၍မာန်မဲလိုက်စဉ်မှာ . . .

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ဒွန်းကီကြောင့် ဂိဗ္ဗာန်နွေလေရဲ့
မျက်နှာမှာ ပြောင်းလဲသွားရပေမယ့် ဟေမာန်နှင့်ဗွေးရဲ့မျက်လုံးတွေ
ကတော့ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

ထိုသို့ဒွန်းကီကြောက်လိုက်လျှင် သူမသိပ်လန့်ရပါ၏။

ထိုသို့နေရချိန်တိုင်း ဘဝကိုစိတ်ကုန်မိလောက်အောင် ခံရဆိုး

သောဝေဒနာက မချီမဆန့် ရင်ထဲဝင်လာရလို့ပါ။

ဒွန်းကီက သူမအပေါ်ကောင်းပါတယ်ဆိုတာသိပေမယ့်လည်း သူမကိုကြည့်နေခဲ့သောဒွန်းကီကို သူမဂရုမစိုက်တော့ပါဘဲ အသက်မဲ့ သောလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့မိပါသည်။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

ဒွန်းကီက ထပ်၍ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ ဂရုမစိုက် တော့ပါ။

“ကြက်သွန်ဖြူအခွံနွားပြီးပြီ။ ဆုံထဲထည့်ထောင်းရမှာလား”

သူက မေးသားမေးခဲ့ပေမယ့် ဖြေရမည့်သူကတော့ တရွေ့ရွေ့ နှင့်ဝေးသွားခဲ့ရပါသည်။

ဒါကို မလုံမလဲနှင့်ဒွန်းကီဘေးနားရပ်နေသော ဂိမ္ဗာန်နွေလေ က...

“ဘာချက်နေတာလဲဟင်”

“သူကပြောတယ်၊ ဝက်သားကို ထွေးအိနေအောင် ချက်မယ် တဲ့။ အဲဒါ ချက်နည်းသင်ပေးမယ်ပြောတယ်”

“ဒွန်းကီက တတ်ချင်လို့လား”

“အင်း၊ ဟမ္မီကို ဗမာစာချက်ကျွေးရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဒါလေးများ ဒွန်းကီရယ်။ ဂိမ္ဗာန်ကိုပြောပါလား”

“မင်းချက်တတ်သလား”

“ဂိမ္ဗာန်က ဒါမျိုးတွေ သိပ်ကျွမ်းကျင်တာ”

“တကယ်?”

“အင်း... လာလေ၊ ဂိမ္ဗာန်လက်စွမ်းပြမယ်”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လိုက်တော့ သူက အနောက်မှလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

မဝင်စဖူး မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာသော ဂိမ္ဗာန်နွေလေကြောင့် ဒေါ် လေးမြမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

အမြဲတမ်း ဂကျီဂကျောင်လုပ်တတ်တဲ့ ဂိမ္ဗာန်နွေလေက မီးဖို ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်မို့ ဒေါ်လေးမြမှာ ကျယ်ဝန်းသောမီးဖိုခန်းထဲ၌ ပင် နေစရာနေရာ ရှာမတွေ့နိုင်တော့။

“ဒေါ်လေးမြ ထမင်းက ဒီလောက်ဆိုရင်ရပြီလား”

ဟုဆိုကာ ထမင်းအိုးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သော ဒွန်းကီကို အကဲခတ်ကာ ဒေါ်လေးမြကို သူမက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့် လိုက်သည်တွင် ဒေါ်လေးမြမှာ ပျာပျာသလဲပင် ကိုယ်ကို ဆွေခနဲမတ် ကာ ထွက်သွားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဟင်! ဒေါ်လေးမြ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို... ဟို”

“ဪ... ဒေါ်လေးကြာ ဒီအချိန်ဆို အပေါ်ထပ်ကိုသန့်ရှင်း
ရေး ဝင်လုပ်နေကျလေ”

“အဲဒါ နေ့လယ်မှမဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဒွန်းကီအမြင်မှားတာပါ။ ရပါတယ်... ဒေါ်လေးမြ
သွားပါ... ဂိမ္ဗာန်နဲ့ဒွန်းကီ ချက်လိုက်မယ်”

ဟု သူမက လှလှပပလေး ဒွန်းကီရှေ့မှာပြုံးကာ ပြောလိုက်
တော့မှ ဒေါ်လေးမြမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်သွားလိုက်ရပါသည်။

တပွက်ပွက်ဆူနေသော ဟင်းရည်အိုးနှင့် ဘယ်လိုအခြေအနေ
မှန်းမသိနေတဲ့ ထမင်းအိုးကြီးရယ်၊ ဘယ်လိုချက်ပြုတ်ရမှန်းမသိနေသော
နှစ်ယောက်နှင့် စားပွဲပေါ်က ဟင်းတွေအပုံကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့
သည်။

ဒွန်းကီက ကန်စွန်းရွက်စည်းလေးကိုကောက်ကိုင်ကာ...

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးက ဘယ်သွားတာလဲ”

“အဲ... အပြင်... အပြင်ကိုခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဪ”

ဟုသာဆို၍ သူမရှေ့မှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ပမာ တည်
တည်ကြီးထိုင်၍ ကန်စွန်းရွက်များကို သင်နေပေမယ့် သူမက ဓားတစ်
ချောင်းနှင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ။

“ဝက်သားချက်မှာဆို”

“အော့... အင်း”

ဟုဆိုကာ တတ်သလောက်မှတ်သလောက်ကလေးနှင့် ကျွတ်
ကျွတ်အိတ်ထဲမှ ဝက်သားတုံးကိုထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဘေစင်ကို
သွားကာ ရေနွင့်ဆေးချစ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ။ အဆီတွေပေနေတုန်းပဲ”

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးကတော့ ဟိုအပေါ်မှာရှိတဲ့ဘရပ်ရှ်နဲ့ ပွတ်
ဆေးတယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးပူပူနဲ့ လောင်းဆေးတာ တွေ့ဖူးတာပဲ”

“ဪ၊ အင်း... ဟုတ်သားပဲ။ မီးခိုးချောင်ထဲမဝင်တာ ကြာ
တော့ ဘရပ်ရှ်ထားတဲ့နေရာကိုမေ့နေပြီ”

ဟုဆိုကာ ကမောက်ကမနှင့် ဘရပ်ရှ်ကို ခြေဖျားလေးထောက်
ကာ ယူလိုက်သည်တွင် မမှီမကမ်းနှင့်မို့ သူမ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင်
လှမ်းယူပေးလိုက်ပါသေး၏။

သင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းရနံ့ကြူကြူနှင့် အုပ်စုံထားသော

၁၆၄ * မယ်နိုင်း

အရပ်မြင့်မြင့်ကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပရမ်းပတာလှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

“ရော့ . . . ယူလေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ကယောင်ချောက်ချားနှင့် လှမ်းယူကာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အသားတုံးကြီးကိုပွတ်ပစ်လိုက်သည်တွင် ကိုင်းမရှိသောအရာမှ အဆီတွေနှင့်လျှောက်ကာ ချော်ထွက်သွားပြီး လက်သည် ရှည်ရှည်လေးများနှင့်ခိုက်မိကာ လက်ခလယ်မှ လက်သည်ချွန်ချွန်လေးမှာ ကျိုးသွားရပါတော့သည်။

“အား . . .”

“မင်းလက်သည်းကြီး”

“ဒုက္ခပဲ . . . ဒါ . . . အဲ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဂိဗ္ဗာန်လည်

ညှပ်မလို့ပဲ။ မညှပ်ဖြစ်သေးတာ”

“မင်းက လက်သည်းအရှည်နဲ့လိုက်ပါတယ်”

ဟု သူကပြောလာတော့ ကျိုးသွားတဲ့လက်သည်းလေးကို

ဆလောက် ပို၍နမောသွားရသည်မှာ ငိုချင်ရယ်ချင်။

“ဒါတွေက ကိုယ်လုပ်လိုက်မယ်”

“ဂိဗ္ဗာန်တတ်ပါတယ်”

“သိပါတယ်၊ ဆူနေတဲ့ဟင်းအိုးကိုပဲ စောင့်ရှောက်လိုက်တော့

ဆေးတာလောက်တော့ ကိုယ်တတ်ပါတယ်။ ဟော . . . ဟောမာန်နှင့်

ဖွေးက ဘယ်အထိသွားနေသလဲမသိဘူး”

“ဒွမ်း! ခလွမ်း!”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပူတယ် . . . အား . . . လား . . . လား . . .”

“အိုးကို ဒီအတိုင်းကြီးကိုင်ရင်တော့ ပူမှာပေါ့။ လက်ခုနဲ့ကိုင်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ဟင်းအိုးမှောက်ကုန်တော့မယ်။ ကြက်သွန်ပဲထောင်းတော့”

ဟု သူက သူမကို ဆရာကြီးမိုင်းနှင့်ပြောလိုက်လျှင် သူမမှာ ကျောင်းသူမလေးတစ်ဦးနယ် ခေါင်းလေးငုံလျှိုးသွားရကာ ဆုံထဲသို့ အခွံနှာထားသော ကြက်သွန်ကိုထည့်ပြီး ထောင်းချပစ်ပါတော့သည်။

သည်တွင် ကြက်သွန်ဥများက အားများသွားခြင်းကို မခုခံနိုင်တော့၍ အလျှိုလျှိုခုန်ထွက်လာကြကုန်၏။ သူမကလည်း အားကျိုးမာန်တက်ပင် တစ်ခုထွက်သွားလျှင် နောက်တစ်ခုပြန်၍ အစားထိုးပစ်လိုက်တော့ တစ်ခဏတွင်းမှာပင် ကြက်သွန်ဥများ အနီးတစ်ဝိုက်ဖွေးဖြူသွားတော့၏။

ကမောက်ကမနှင့်ဖြစ်နေသောသူမကို ဒွန်းကီလှ ဖိတ်ပျက်

ပျက်နှင့်ကြည့်ကာ...

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မင်းချက်မယ့်ဝက်သားဟင်းကို ကိုယ်စိတ်
ဝင်စားလာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီအရသာကို နိုင်ငံကျော်စားဖို့မျိုးတွေတောင် လိုက်မိမှာ
မဟုတ်လို့ဘဲ”

သူက ခပ်ရှဲ့ရှဲ့ပြောလိုက်လျှင် သူမမျက်နှာကြီး ပြိုဆင်းသွား
ကာ...

“အမှန်က ဂိဗ္ဗာန် မီးဖိုခန်းထဲဝင်တာ ဒါပထမဆုံးပါ”

“ကိုယ်သိလိုက်ပါတယ်”

“ရှင်တို့ ဒီလာတဲ့အကြောင်းအရင်းကို ရှင်တို့သိသလို ဂိဗ္ဗာန်
တို့လည်း သိပါတယ်။ ငယ်ကတည်းက အခုချိန်ထိ လိမ်မပြောခဲ့ဖူးဘူး
လူတစ်ယောက် ကြားနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြားနိုင်သည်ဖြစ်စေ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပဲ ပြုမူပြောဆိုတတ်တယ်”

“မင်းပွင့်လင်းတတ်မှန်း ကိုယ်ရိပ်မိပါတယ်”

“ဂိဗ္ဗာန် ရှင့်ကိုသဘောကျတယ် ဒွန်းကီ”

“ဟမ်!”

“ရှင်ရိပ်မိနေပါတယ်၊ ရှင်မညာပါနဲ့။ အမှန်က ရှင့်အစ်ကို
ရိုဘင်ကို ပိုနှစ်သက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ပိုကောင်းတယ်လို့ ဂိဗ္ဗာန်
ခံစားမိလာတယ်။ ရှင်က ကြင်နာတတ်တယ်။ ရှင့်မျက်လုံးတွေကို နှစ်
သက်တယ်။ ငယ်ငယ်က ဂိဗ္ဗာန်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူမျိုးပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဂိဗ္ဗာန်နွေလေ။ ငါ့ရင်ထဲကို မင်းရောက်
မလာဘူး”

“သာမန်အားဖြင့်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အဲ
ဒီစကားမျိုးဟာ သိပ်အရှက်ရစေပါတယ်”

“ဆောရီး... ငါက နိုင်ငံခြားမှာပဲ အနေများလာလို့ပါ”

“ရှင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တဲ့အတွက် နှစ်ယောက်
လုံးအတွက် ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူ့ဘက်ကပဲ စပြောပြော ဒီစကား
ပဲ ထွက်လာမှာမို့ စောစောသိလိုက်ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ရှင်အဲလိုပြောတာ အချိန်က သိပ်စောနေပါသေးတယ်”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းက ဝဿန်မိုးစွေထက် ပိုကောင်း
တယ်လို့ ငါခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟေမာန့်...”

“မပြောနဲ့တော့၊ သူနဲ့ဆိုလုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ဒယ်ဒီလွတ်လိုက်တာ တရားဝင်သမီးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ပါ”

“ဘာ!”

“ဂိဗ္ဗာန်ကို ရှင်တို့မရွေးချယ်ရင် ဝဿန်ကိုရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ တို့ ဒါကိုမှမလုပ်နိုင်ရင် ဟေမာန်နှင်းဖွေးရဲ့ဇာတ်သိမ်းနဲ့ ရှင်တို့နှလုံးသားတွေဟာ လှပနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ငါမစပ်စုချင်ဘူး။ မင်းတို့သက်ဆံ့ရေးကို ငါရိပ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရှိဘင်က ဟေမာန်နှင်းဖွေး ကို ရွေးချယ်ထားတယ်”

“မဖြစ်ဘူး... ဂိဗ္ဗာန်လည်းခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှိဘင်က ရှင်အစ်ကိုပဲ။ ရှင်သတိပေးလိုက်ပါ။ သူ့ရောဂါ မရင့်နိုင်သေးပါဘူး”

“နားမလည်နိုင်ဘူး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီအကြောင်း တွေပြောနေတာလဲ”

“ရှင်မျက်လုံးတွေကို ရိပ်မိနေလို့ပါ”

“မင်းက အနည်းငယ်လွှဲချော်တတ်တာကလွဲရင် တော်ပါတယ်”

ငါ့ကို ခဏလေးနဲ့သိနိုင်တယ်”

“ရှင်ယူဆထားသလိုပဲ... ဂိဗ္ဗာန်တို့ သူ့ကိုအနိုင်ကျင့်ပါတယ်။ ဒါ သူ့အမေရဲ့လုပ်ရပ်နဲ့စာရင် ပါးပါးလေးပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့အမေ ကြောင့် ဂိဗ္ဗာန်တို့တွေ သောကပင်လယ်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ လူးလို့မို့ခဲ့ ရတယ်”

ဟုဆိုကာ အတိတ်ကို နာကြည်းပုံမျိုးနှင့် သက်မကို ခပ်ထန် ထန်ချကာ...

“သူ့အမေက မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ဟမ်း!”

“ဒါကြောင့် ရှင်တို့လိုလူမျိုးနဲ့မဖြစ်ဘူးလို့ပြောတာပေါ့။ ရှင် သိထားပါ... ဖေဖေက သူ့သမီးမို့ ဘာမှမဆိုပေမယ့် ဟေမာန်နှင်းဖွေး ကိုရွေးချယ်ခဲ့ရင် ဂိဗ္ဗာန်တို့မေမေက ငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့မာမိ ကရော ဒီလိုမိန်းမမျိုးရဲ့သမီးနဲ့ သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ထင်သလား”

“ဟမ်း!”

သူအံ့သြလွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။

“ရှင်လည်းတွေ့တတ်ပါတယ်... ရှိဘင်က သိပ်အပြစ်ကင်း တဲ့လူလို့သိရတယ်။ ရိုးသားတဲ့ရှင်အစ်ကိုကို ဒီလိုအဆင်နဲ့ သဘောတူ

သလား။ သူက ဦးမိုးနှောင်းရဲ့သမီး အမည်ခံတစ်ခုကလွဲရင် ပညာ
မတတ်၊ အိမ်ဖော်အဆင့်ပဲရှိတာ။ ဒါ ရှိဘင်လိုလူမျိုးရဲ့ ပွဲတက်မယား
လုပ်နိုင်မှာတဲ့လား။ လူမှာအမျိုး ကြက်မှာအစိုးတဲ့။ ယောက်ျားငါးယောက်
လောက်ကို တရားဝင်ယူနေပြီး တခြားယောက်ျားတွေနဲ့လည်း ရှုပ်ပွေ
နိုင်သေးတဲ့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့သမီးကရော ကောင်းနိုင်ဦးမှာတဲ့လား။
ဒါ ရှင်တို့လို မျိုးရိုးသန်တွေရဲ့ဇနီးလောင်းတဲ့လား... ဟမ်း..."

သူ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်တော့ပါ။

အံ့ဩလွန်း၍ မှင်တက်စွာရပ်နေမိခဲ့ပါသည်။

ထိုစကားတွေကို ဂိမ္ဗာန်နွေလေက လိမ်ပြောနေတာမဟုတ်

ဘူးဆိုတာ သူသိနေပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တည်ငြိမ်ပြီး ခံစားနေရတဲ့ ဂိမ္ဗာန်နွေ
လေရဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့်ပါ။

သူက သာမန်နှင့်ချမျှလို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တာပါ။

အခုတော့ သူလုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာကြီး

မို့ မှန်ကန်မည်ဟုထင်ရသော ဂိမ္ဗာန်နွေလေရဲ့စွဲချက်များကို သူ ရုတ်
တရက် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်လိုက်ပါ။

ငှူကြီးရှိနေတဲ့သူကို ဂိမ္ဗာန်နွေလေက ဖြတ်ကျော်၍သွားလိုက်

ချိန်ထိ သူမှင်တက်နေခဲ့ပါ။

ဒါတွေအားလုံးကို မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရတဲ့ အခန်းနောက်ကွယ်
မှ ဟေမာန်နှင့်ဇွေးကတော့ ရှိုက်သံကို အံ့ကြိတ်ကာ မျက်ရည်တွေဖြိုင်
ဖြိုင်ကျ၍ နေရာမှာတင် တုန်ယင်၍ တိတ်တဆိတ်ငိုရှိုက်နေခဲ့ပါတော့
သည်။

သူမဘဝအကြောင်းကို ဒွန်းကီ သိသွား၍လား။ သူမဘဝကို
ရှက်မိ၍လား။ အားငယ်မိ၍လား။ သူမကို ဒွန်းကီ ဂရုမစိုက်တော့မှာစိုး
၍လားဆိုတာတော့ ရေရာသေချာစွာမသိရပေမယ့် ဝမ်းနည်းနာကျင်မိ
နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဒီလိုပဲ မကြာခဏတိတ်တဆိတ်ငိုရှိုက်တတ်တဲ့ သူမမျက်ရည်
တွေကို ဘယ်သူတွေက သုတ်ပေးမှာမို့လဲ။

ဖေးမခံစားပေးမယ့်လူမရှိတဲ့ဘဝမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအား
ပေးကာ နှိမ့်ချမှုမှန်သမျှကို ရင်ကော့ခံခဲ့ရသည်က သူမဘဝပဲလေ။ ဒီ
လိုအနိုင်ခံခဲ့ရတာ တစ်နှစ်တည်း။ တစ်လတည်းမှမဟုတ်တာ။ နှစ်တွေ
အများကြီးတောင် နေသားကျလာမှတော့ သူမက ဘာကိုနာကျင်ခံစား
နေရသေးလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ သူမရဲ့အမေ သူမရဲ့အမေ သူမရဲ့အစ်မတွေ

၁၇၂ * မယ်နိုင်

ပါပဲလို့တွေးပစ်မိလိုက်သည်မှာတော့ သူမမျက်ရည်များ စဲစပြုလာခဲ့ပါ
တော့၏။

* * *

အခန်း (၁၀)

ဒီနေ့တော့ သူမက စောစောထ၍ စံပယ်ပန်းများချွေးရန် လာခဲ့
သည်တွင် ဟင်ယံထက်မှာ ဖွေးဖွေးလှနေသောစံပယ်ပန်းများကို ပိုင်ရှင်
မဲ့စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ ဒွန်းကီဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာတာလဲဆိုတာ တွေး
မိလိုက်တော့ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းခြင်းများက တိုးဝှေ့လာခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်လည်း ငယ်ငယ်တည်းက သိမ်ငယ်လာခဲ့မိသည့်စိတ်
ကို ဆက်လက်မွှေးမြူကာ ခြင်းဆုံးလေးထဲ စံပယ်ပွင့်များထဲရောက်ကာ
ထည့်လိုက်သည်တွင် ၃၅၉ ဖွင့်မြောက်မှာတော့

“ဒီနေ့အများကြီးရသားပဲ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်အလာမှာတော့ တံခါးဝတွင် ဒွန်းကီနှင့်ဆုံစည်းမိသွား၏။

ဒွန်းကီက သူမကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် သူမက မသိကျိုးနွံဖြူကာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟေမာန်နှင်းပွေး”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“မင်း မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ မီးဖိုခန်းထဲ ထပ်မဝင်လာတော့တာလဲ”

“အလုပ်ရှိလို့ပါ”

“မင်းအသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု သူက ဂရုတစိုက်မေးလိုက်စဉ်မှာတော့ သူမက သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ပါဘဲ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

သူက မလှုပ်မယှက်နှင့် သူမပုံကိုအသည်းယားသွားကာ ပြန်လှည့်ပြီးခေါ်မည်လုပ်စဉ် လှေကားပေါ်မှဆင်းလာသော ဦးမိုးနှောင်းကြောင့် အရှိန်တန်သွားရပါသည်။

“ဒွန်းကီ... အစောကြီးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မနက်တိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပါတယ်”

“ဪ”

“ဖေဖေ ကော်ဖီသောက်တော့မလား”

“စောပါသေးတယ်”

“ဒါဆို သမီး ဘုရားပန်း လဲလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ လှေကားပေါ်တက်မည်အကြံမှာတော့...

“ဪ... သမီး”

“ရှင်၊ ဖေဖေ”

“ဒီနေ့ နေ့လယ် သမီးအားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“ဒါဆို သမီး ကိုလာခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ သမီးလာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟုသာပြောပြီး ခပ်အေးအေးသာကျော်တက်သွားသော သူမကြောင့် ထိုသားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို သူမစိတ်ဝင်စားသွားမိပါ၏။

“အန်ကယ်လည်း နည်းနည်းအညောင်းမိနေတာနဲ့ ဒွန်းကီအန်ကယ်နဲ့အတူ အဖော်မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း အန်ကယ်နဲ့စကားကောင်းကောင်းမပြော
ဖြစ်သလို ကောင်းကောင်းလည်း မနှုတ်ဆက်ရသေးပါဘူး”

ဟုဆိုလိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား လမ်းအတူတူလျှောက်ဖြစ်
သွားကြပါသည်။

“ရိုဘင်နဲ့အန်ကယ်က ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ မင်းကိုသာ အန်ကယ်
က အခုမှမြင်ဖူးတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း... အန်ကယ်ကိုမှတ်မိရဲ့လား။ ငယ်
ငယ်ကလေ”

“မှတ်မိပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သားလောက်
မှာ အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်ပျံတစ်စီး လက်ဆောင်ဝယ်
ပေးဖူးတယ်လေ”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းနဲ့ရိုဘင်က ညီအစ်ကို
တွေပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး မှတ်ဉာဏ်ကောင်းကြတယ်”

“ကျွန်တော်က ရိုဘင်လောက်မတော်ပါဘူး”

“မင်းမျက်လုံးတွေက ရိုဘင်ထက်မညံ့ဘူးလို့ အန်ကယ်ကို
ပြောနေသလိုပဲ”

“အန်ကယ်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်တိုင်း ကျွန်တော်သိပ်စိတ်ချမ်းသာ
ရတယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ရိုဘင်နဲ့သိပ်ရန်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်

မာဓိက ကျွန်တော့်ကို ရိုဘင်နဲ့အတူမထားတာထင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
ရိုဘင် ခွဲကြတော့မှ ကျွန်တော်က ရိုဘင်ကိုချစ်လာတာ။ ရိုဘင်လည်း
အဲလိုပဲပြောပါတယ်”

“သွေးချင်းဆိုတာ ဒီလိုပါပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ အချို့အချို့ကြတော့
မပြောင်းလဲနိုင်ကြဘူး။ နှစ်တွေသာ ကြာသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီစိတ်တွေကို
မပျောက်ဖျက်နိုင်ကြဘူး။ ဒွန်းကီကို အန်ကယ်တစ်ခုလောက် ပြောပါရ
စေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“မင်း သမီးငယ်ကိုခင်ပုံရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ်။ မင်းဟာ သူ့ဘဝမှာ
ပထမဆုံးစိတ်ဆွေပါ။ သူက သိမ်ငယ်စိတ်ကို အမြဲမွေးယူနေတတ်သူ
ပါ။ အန်ကယ်က အသက်ကြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သမီးငယ်လေးကို ဘယ်လို
မှ စိတ်မချနိုင်ဘူး။ သူက လိမ္မာသိတတ်တဲ့ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်
ရံမှာ အမှန်တရားက မျက်နှာလိုက်တတ်တယ်။ အန်ကယ်ယုံကြည်ဖို့
တယ်... မေတ္တာရဲ့ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကိုပေါ့”

အန်ကယ်ရဲ့စကားတွေက နည်းနည်းထူးဆန်းစေမယ့် ဘာလဲ၊

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာမျိုးကို သူထင်မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူရင်ထဲမှာ အလိုလိုနားလည်နေခဲ့မိလို့ပါ။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်တော့ မှားဖူးကြသူတွေချည်းပါပဲ။ မမှားဖူးဘဲ ဘဝကျေးဇူးတင်။ အမှားသေးသေးနဲ့အမှားကြီးဆိုတာပဲ ကွဲခြားမှုရှိတာ။ တချို့တချို့အမှားတွေက တစ်ဘဝလုံးကြေကွဲစားနေစေရသလို၊ တချို့တချို့အမှားတွေကြတော့ မိမိအပါအဝင် တစ်ပါးသူရဲ့ဘဝကို ဝါးမျှစ်ကြတယ်။ အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင်တော့ နောင်တတရားက အရှေ့ဆုံးက နေရာယူပါတယ်။ အန်ကယ်၊ မင်းကို ပြောချင်ပါတယ်။ ဘယ်အရာကိုမဆို ရင်ထဲကဆန္ဒတိုင်းတာပါ။ နောင်တ မရအောင်လုပ်ပါလို့ အဲဒါမှ အနာဂတ်မှာ အိပ်ရေးဝဝအိပ်နိုင်မှာ”

“ကျွန်တော် ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုခင်ပါတယ်”

“သူ့ကို နှင်းသိပ်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်လို့သိရပါတယ်။ သူက သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ စကားများများပြောခဲ့သူက မင်း ပထမဆုံးပဲ။ သူ့ရဲ့ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းလေ။ အန်ကယ် မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်... တကယ်ပါ”

အန်ကယ်မိုးနှောင်းရဲ့မျက်လုံးများကြောင့် ထိုစကားတွေဟာ သိပ်လေးနက်သည်ဟု သူတစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားခဲ့မိပါသည်။

သို့သော် အန်ကယ်မှာမူ သူ့ကိုဘာမှထင်မပြောတော့ပဲ လက်များကိုဆန့်တန်းပြီးမှသာ လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါတော့သည်။

အန်ကယ်က စကားကိုအစသာချီပေးခဲ့ပြီး အဆုံးမစီရင်နိုင်ခဲ့၍ သူရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး လိုအပ်မှုကိုခံစားနေခဲ့ရပါသည်။

ထိုစကားများက အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သလိုလိုရှိပေမယ့်လည်း အနက်ပါဝါက မပြည့်ဝသလိုလိုပင်။ အန်ကယ်နှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ ဟောမာန်နှင်းဖွေးကို မသိမသာရေး၊ သိသိသာသာပါရှာဖွေနေခဲ့ပေမယ့် မတွေ့ရတော့ပါ။

သူ့ပုံက သိပ်သိသာလွန်းနေပြီထင်ပါရဲ့။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒွန်းကီ”

ဟုပင် စာဖတ်နေသော ခိုဘင်က မေးယူရတဲ့ထိ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အဲဒီဘာမှမဖြစ်တာကိုပဲ မင်းဖြစ်နေတာ ဒွန်းကီ”

“မင်းက ဘာထင်နေလို့လဲ”

“ဟောမာန်နှင်းဖွေးကို ရှာနေသလားလို့ပါ”

“မရှာပါဘူး။ ဘယ်မှာရှာလို့လဲ... သူ့အလုပ်နဲ့သူရှိနေမှာပေါ့
ဒေါ်လေးမြနဲ့အတူ”

“မင်းတိုးတက်လာပြီ ဒွန်းကီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတို့ကျောင်းအတူနေရတုန်းကလေ၊ ဒီရိုင်ဘာရဲ့နာမည်ကို
မင်းဘယ်တုန်းကမှ အလွတ်မရဘူး။ အိမ်ကအလုပ်သမားအားလုံးကို
မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နာမည်မခေါ်ဘူး”

“ဒါက သူ ခဏခဏခေါ်နေလို့ မှတ်မိသွားတာပါ”

“ခဏခဏ? မင်းက သူ့နားမှာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အား... ငါက ဘာသွားလုပ်မှလဲ... ဟား ဟား ဟား
... အဲ... ငါဘာလုပ်လုပ် မင်းကိုပြောစရာလား။ သူများအကြောင်း
ကိုစိတ်မဝင်စားဘူးဆို ဘာကြောင့်လာစပ်စုနေရတာလဲ”

“မင်းကရော ဘာကြောင့်ရှာနေရတာလဲ”

“ငါက ဘာရှာလို့လဲ”

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးကိုရှာနေတာလေ”

“ဘာကိစ္စ ငါကရှာရမှာလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ငြီးရောလေ... သူ့ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်

မှာဆိုတာ ငါမပြောရုံပေါ့”

“မင်းသိနေမှတော့ ဒီဝင်းထဲမှာပဲရှိမှာပေါ့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထလိုက်သည်တွင်...

“စောစောကပဲ မရှာဘူးဆို”

ဟုပင် မကြားတကြားလေး အော်မိပါသေး၏။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ကာ မီးဖိုခန်းထဲ ချောင်းကြည့်မိ
လိုက်ပါသည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဒေါ်လေးမြလည်း မရှိသလို၊ ဟေမာန်နှင်းဖွေး
ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။

ဒါကြောင့်ပင် အထက်များလျှော်နေသလားဟု အထက်လျှော်ဖွတ်
ရာအခန်းဘက် ချောင်းကြည့်မိပြန်ပါသော်လည်း ဟေမာန်နှင်းဖွေးကို
မူ မတွေ့ရပြန်ပါ။

ဒါကြောင့်ပင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသလားဟု ဧည့်ခန်းထဲသို့
မယောင်မလည်လာမိပြန်တော့လည်း ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြောင်ရှင်း
တိတ်ဆိတ်လျက်။

ဒါကြောင့်ပင် ချောင်ကျကျသူမ၏အခန်းရှိရာသို့ မယောင်
မလည်နှင့် ချီတုန်ချတုန်လေးချည်းကပ်လာခဲ့ပြန်သည်တွင် ထိုအခန်းထဲ

ဝင်သွားသော ဝဿန်မိုးတွေကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၍ ဟောမာန်နှင်းဖွေး
များရှိနေလေမလားဟု နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။

“ဖေဖေရဲ့ဟောလီးဒေးတိုင်းကို မင်းဒီလိုဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်
တာက ဘာစတိုင်လိလဲ ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

“ရှင်!”

“ငါပြောလိုက်ရင် ပြူးတူးကြောင်တောင်နဲ့ တရှင်ရှင်မလုပ်နဲ့။
ဆွဲတီးပစ်လိုက်ရ... ပြောစမ်း! မင်းအခုဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟို... ဟို...”

“ဖေဖေနဲ့ အပြင်မှာတွေ့မလို့မလား”

ဟု သူမကို စူးစူးရှဲကြည့်လာခဲ့၍ သူမမှာ ရောက်တတ်ရာရာ
ဖြစ်သွားရပါသည်။

“သိပါတယ်... တစ်လမှတစ်ရက်နားရက်ကို ဖေဖေက အိမ်
မှာဧည့်သည်တွေနဲ့ မနေနိုင်ဘဲ အပြင်ထွက်သွားတည်းက ငါသိပြီးသား
မင်းတောင်းဆိုတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမလေးရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ... မင်းအကြံ ငါမသိဘူးမှတ်နေသလား။
ဟိုဟာပူဆာ ဒီဟာပူဆာနဲ့ မေမေရှိနေလို့သာ... နို့မဟုတ်ရင်တော့

ငါတို့ကုတ်ကို ခွစီးမယ့်ကောင်မ”

သူမရင်ထဲ နာကျင်ရပါသည်။

သူမမှာ ဖေဖေနဲ့ အခုလိုရင်းရင်းနှီးနှီးနေရတဲ့ရက်နေ့က ရှား
လှပါသည်။ ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ ခဲရဲခေါ်ပြီး ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့နွေးထွေး
မှုကို သူမက ရရှိရတာ တစ်နှစ်မှတစ်ရက်မျှသာပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ
ဒီတစ်ရက်တာလေးကို သူမအတွက် မဝေမျှနိုင်ရတာလဲ။

“မင်းလည်း မင်းအမေလိုပဲ ယောက်ျားတကာကို မျက်နှာလေး
ဖန်းပြပြီး ချူစားချင်တဲ့ကောင်မ”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့”

“ငါပြောတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ သူများအိမ်မှာနေ၊
သူများပေးတာစား၊ သူများဆင်တာဝတ် အဲဒီကျော့ဖူးတွေကိုမှမထောက်
အိမ်ထဲဝင်လာသမျှ သူဌေးသားတွေအကုန်ကို ချိုင့်ချင်သေး။ ဘာထူး
သလဲ၊ မင်းလည်း မင်းအမေလို လမ်းဘေးက အတန်းစားပဲ။ ဖေဖေရှိ
နေလို့၊ မဟုတ်ရင် မင်းလမ်းဘေးမှာ မင်းအမေလိုဘဝဆုံးပြီးပြီ။ ရောဂါ
ဆိုးကြီးနဲ့... ဒီအမေရဲ့သမီးက ဘာဖြစ်လာမှာမို့လဲ... မင်းကိုပုန်းမင်း
ဘာထင်နေသလဲ”

“မပြောပါနဲ့... အဲလိုမပြောပါနဲ့”

“ဘာ! မင်းကငါ့ကိုပြန်အော်တယ် ဟုတ်လား... ‘ဖြန်း’... သူများကျေးတဲ့ထမင်းနဲ့အသက်ဆက်လာပြီး သခင်ကိုပြန်ကိုက်ချင်တဲ့ခွေးမ”

ဟုဆဲရေးကာ လက်တစ်ဖက်ကို လေထဲမှာမြှောက်လိုက်သည်တွင် တံခါးကြီးက ဂုန်းခနဲပွင့်လာပြီး လေထဲမှာ သူမရဲ့လက်ကိုတင်းကြပ်စွာဆုတ်ကိုင်ထားခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! ဒွန်းကီ”

“အင်း... ငါပဲ”

ဟု သူမကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီးမှ ဟောမာန်နင်းဖွေးဘက်ပြန်ကြည့်ကာ...

“မငိုပါနဲ့... မင်းမျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ပါ။ မင်းသွားစရာရှိတာကိုသွားပါ။ အန်ကယ် မင်းကိုစောင့်ဖြစ်အောင်စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ မင်းမလာမချင်း...”

ဟုဆိုကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သူမ၏မျက်ရည်စလေးတွေကိုသုတ်ပေးလိုက်ပြီး ရှုပ်ပွသွားသောဆံပင်လေးကို သပ်သင်ပေးလိုက်၏။

ထိုအချင်းအရာကို ဝဿန်မိုးစွေက အံ့သြခြင်းများစွာတို့နှင့်

မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်စိုက်ကြည့်ပြီး ကြောင်အနေနဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒွန်းကီ”

ဟုသာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးဆိုပြီး ပြေးထွက်သွားသော သူမကြောင့် ဂိမ္ဗာန်နွေလေရဲ့ ရင်ထဲမချီတင်ကဲကြီးခံစားလိုက်ရသလို ဒွန်းကီကိုသိပ်ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

ဟောမာန်နင်းဖွေး ထွက်ခွာသွားပြီးမှ ဂိမ္ဗာန်နွေလေရဲ့လက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာလွှတ်ချပစ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင်...

“ရှင် ဒီအခန်းထဲ ဘာလာရုပ်တာလဲ”

“မင်းက ငါ့ရဲ့အထက်လူကြီးမင်းလား”

“ဒါ ကျွန်မပိုင်တဲ့အိမ်”

“မင်း အဲဒီလိုပြောတတ်မှန်း အစောကြီးတည်းက သိပြီးသားပါ”

“နေရာတကာဝင်ပါတတ်တာ ရှင့်စတိုင်လ်လား ဒွန်းကီ”

သူ့သူမနှင့်စကားများချင်စိတ်မရှိပါ။

ဒါကြောင့်ပင် သူမဘာပြောနေနေ သူမကိုဘာမှမပူမပြော

တော့ပဲ ဥပေက္ခာပြုကာ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သို့သော် ဝဿန်မှီးစွေကမှာမူ အခန်းထဲ၌ သောင်းကျန်းချင်
တိုင်းသောင်းကျန်းပြီး ဝုန်းဒိုင်းကျဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၁)

“အစ်မက ဟောမာန်နှင်းပွေးလား”

ဟု ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ကောင်လေးတစ်
ယောက်က မေးလာခဲ့၍ သူမမှာ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သောအစိမ်းရောင်
ဝမ်းဆက်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဝမ်းဆက်ဝတ်လာတဲ့မိန်းကလေးလို့ ဆရာ
က မှာထားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ဟောမာန်နှင်းပွေးပါပဲ”

“ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ။ ဆရာ သီးသန့်စားခန်းထဲမှာ

စောင့်နေပါတယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူမမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးပင် ထိုလူနောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်တွင် မှန်တစ်ဝက်၊ လိုက်ကာတစ်ဝက် ကာထားသော အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဖေဖေ”

“လာထိုင်၊ သမီး”

ဟု ဆိုကာ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက် အိတ်ထဲမှနှိုက်လိုက်ပြီး ထိုလူကိုလှမ်းပေးလိုက်၍ ထိုလူမှာ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ထိုလူထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မန်းကြီးနှင့်စားစရာတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သယ်ချလာ၍...

“တခြားညည်သည်တွေရှိသေးလား ဖေဖေ”

“မရှိပါဘူး၊ ဖေဖေက ငါ့သမီးကိုကျွေးချင်လို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒါ ဖေဖေ့ရဲ့ညှပ်ဖျင်းမူပါ။ ငါ့သမီးလေး ဖေဖေ့ကို အဲဒီလို ပြောတာ ဖေဖေ့ညှပ်ဖျင်းမူပါ”

“အဲလိုမထင်ပါနဲ့ ဖေဖေ။ တကယ်ကျေးဇူးတင်မိလို့ပါ”

“ငါ့သမီးကို ဖေဖေတောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေ ငါ့သမီးလေး

အပေါ် တာဝန်မကျခဲ့ဘူး”

“ရပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါတွေ သမီးစိတ်ထဲမှာမရှိပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ဖျော်ရည်ခွက်ကိုမော့ချမည်ကြံတော့...

“ထမင်းစားပြီးမှသောက်လေ... ရင်ပြည့်နေမှာပေါ့”

သူမရင်ထဲ ကြည်နူးဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ဖေဖေက သူမကို ဂရုစိုက်တယ်ပေါ့။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုကြည့်နေရတာလဲ”

“ဖေဖေက ကြည့်ကောင်းလို့ပါ”

“ဖေဖေ... မင်းကို အများကြီးကောင်းပေးချင်ပါတယ်”

“မကောင်းပါနဲ့ဖေဖေ။ ဖေဖေ့အတွက် ခက်ခဲပါတယ်။ သမီး နေတတ်ပါတယ်ဖေဖေ။ သမီး နေသားကျနေပါပြီ”

“ဖေဖေ့အပြစ်ပါ။ ဖေဖေသာ သမီးအမေကို မရှာဖွေခဲ့ဖူးဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူတို့ပြောသလိုပဲ... မေမေက”

“သမီးမေမေက သိပ်စိတ်သဘောကောင်းပါတယ်။ သမီးမေမေက ဖေဖေ့ရဲ့ငယ်ချစ်ဦးပေါ့။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ချမ်းသာတဲ့သားသမီးဖြစ်တဲ့ဖေဖေက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ချမ်းသာတဲ့သမီးနဲ့

လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကိုစိတ်နာပြီး သမီးမေမေက အိမ်ထောင်ပြု
ခဲ့တယ်။ ဖေဖေ သိပ်နောင်တရခဲ့တော့ အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာ
ခဲ့ဘူး။ ဒီထက်ဆိုးတာက သမီးမေမေက အိမ်ထောင်သက်နှစ်လမှာပဲ
သူခင်ပွန်းကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ ကြင်နာတာတွေ၊ သနားတာတွေကြောင့်
ဖေဖေနဲ့သူနဲ့က ဇာတ်လမ်းမပြတ်ကြဘူး။ ဒါကိုသိသွားတဲ့ သီဂီယံက
ပွဲကြမ်းတော့တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဖေဖေတို့အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာခဲ့
ပါဘူး။ ဒါကိုသိသွားတဲ့ သမီးမေမေက သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ပြီး
လက်ထပ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဖေဖေတို့အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်ချောသွားပေ
မယ့် လူလိမ်သူဌေးသားမို့ မိန်းမကြီးရဲ့ထုရိုက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရပြန်တယ်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ ကံဆိုးတဲ့သမီးမေမေက ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ဖေဖေ
နဲ့အမှတ်မထင် တခြားမှာဆိုခဲ့ကြပြီး အကြောင်းပါလာလို့ သမီးမွေးတဲ့
အချိန်မှ သီဂီယံက သိသွားပြီး ရန်မူတော့တာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဖေဖေက
သီဂီယံကိုကွာမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ထက်တဲ့သီဂီယံရဲ့ခြိမ်းခြောက်စကား
တွေကြားမှာ တွေဝေခဲ့တယ်သမီး။ ဒါကိုသိသွားတဲ့ သမီးမေမေက ရှောင်
ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဖေဖေ ဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်
နှစ်လောက်အကြာမှာတော့ ကောင်းဆက်နဲ့တွဲပြီး မထင်မှတ်ပဲတွေ့
လိုက်ရတယ်”

“ကောင်းဆက်?”

“ဒွန်းကီရဲ့ဒယ်ဒီပါ... သမီးကငယ်သေးတော့ ဘယ်မှတ်မိ
ဦးမလဲ”

ဟုဆိုကာ ရေကိုတစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်ပြီး...

“သူက အရင်က သမီးမေမေကို ဖေဖေနဲ့အတူ ပိုးခွဲဖူးတယ်
လေ။ ဖေဖေအထင်လွဲသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖြစ်
မှန်ကို သိလိုက်ရပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားကိုးချင်တဲ့ သမီးမေမေကို
ကောင်းဆက်က အလုပ်ရှာပေးပြီး ကူညီထားတာပါ”

ဟုဆိုပြီး တခြားကိုမျက်နှာလွှဲကာ...

“ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်ပါပဲ။ ဘဝကို ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်
နေခဲ့တဲ့သမီးမေမေကြောင့် ဖေဖေရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲလာခဲ့ရတော့မှ
သမီးမေမေက မထင်မှတ်ပါဘဲ အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆို မေမေက သူတို့စွပ်စွဲသလိုမဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“သမီးမေမေက သိပ်သဘောထားဖြူစင်သူလေးပါကွယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

“ရော့...”

ဟုဆိုသဖြင့် ဖေဖေကမီးပေးသောအရာကို လှမ်းယူလိုက်မိ

ပေမယ့်...

“ဘာလဲဟင်”

“ဟိုနေ့ညက သမီးကအလှဆုံးပဲ။ ဝယ်စရာရှိတာဝယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မဝယ်တော့ပါဘူး”

“သမီးလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ။ ထတ်ချင်မှာပေါ့... ယူပါ”

“ရတယ်... တော်ပြီဗေဗေ”

“ဒါကိုမြင်ရင် သူတို့ရန်သူမှာစိုးလို့မဟုတ်လား။ သမီးကို ဖေဖေ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါတွေကိုရိပ်မိပေမယ့် ဖေဖေက သမီးကို မကာကွယ်ပေးခဲ့ဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရင်ထဲမှာ အမြဲတွေးပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူခံတွေ့ရရှိလာမယ့်သမီးဘဝကိုပေါ့”

“ရှင်!”

“သမီး ခဏပဲသည်းခံပေးပါ။ မကြာခင် ငါ့သမီးလေး လွတ်မြောက်တော့မှာပါ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ကောင်းဆက်ဆံက ဖုန်းဝင်တယ်... ရိုဘင်က သမီးကို ကြောင်းလမ်းခိုင်းတယ်တဲ့”

“ရှင်!”

“သမီးလက်ခံလိုက်ပါ”

သူမ တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

သူမ နားကြားများ လွဲသွားလေတာလား။

ဒါလည်း သူမနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့

ထိုကိစ္စကိုမယုံနိုင်လွန်း၍ သူမ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေနဲ့သူမက ဒီနေ့တော့ အိမ်ကိုအတူတူပြန်လာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဖေဖေမောင်းသောကားမှာ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရ၍ သူမပျော်ရွှင်ကြည်နူးရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုရောက်တော့ မမကြီးနှင့် မမလေးရဲ့အကြည့်စူးစူးကြောင့် ထိတ်လန့်ခဲ့ရပေမယ့်လည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ညနေပိုင်းမှာတော့ ဒွန်းကီက အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာကာ...

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်ရချင်လို့”

“ဪ... အင်း... ရပါတယ်... ကျွန်မဖျော်ယူလာခဲ့မယ်လေ”

“ငါစောင့်သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ ခုံမှာကျကျနနဝင်ထိုင်နေ၍ သူမက ပုလုပ်လက်စ

ကိစ္စကိုဖြတ်ကာ ကော်ဖီဖျော်ဖို့စဉ်ပါတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒွန်းကီ”

“သကြားအများကြီးမထည့်နဲ့နော်... ခါးခါးလေးပဲသောက်ချင်တယ်”

“အိပ်မပျော်ပဲနေမှာပေါ့”

“အိပ်မပျော်ချင်လို့”

“နို့ဆီနည်းနည်းတော့ ထည့်လိုက်မယ်လေ”

“အင်း”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက အဆင်တပြေလေး ဖျော်ပေးလိုက်ပြီး ခွက်ကိုအဖုံးလေးအုပ်ကာ ဒွန်းကီထံလှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရော့”

“ဘာကြီးလဲ”

“ဒါပေးမလို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“အဲလိုကြီးဂရုမစိုက်ပါနဲ့လား ဒွန်းကီ”

“ငါက ဂရုစိုက်နေလို့လား”

“ဒါဆို... ဒါက”

“လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ကြိုက်လို့ဝယ်လာတာ၊ ပေးစရာက

နပ်ပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့်... အင်း... အပေါ့စားပါ၊ ဈေးပေါတယ်။ နင်က ဈေးပေါတာကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ”

“ဖိနပ်ပါ... မင်းဖိနပ်ခုံက ပါးနေပြီ၊ အဲဒါပဲစီးလိုက်တော့”

“ဈေးပေါတာလား”

“ငါက သိပ်ကပ်စေးတာ၊ ဈေးအရမ်းကြီးတာမျိုး မသုံးဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဆောရီး၊ ဟေမာန်နင်းဖွေး... ငါ နင့်အပေါ် တွေ့ဝေသွား

မိခင်တယ် ဆောရီးပါ။

ဟု ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောချပစ်မိ၏။

သူမကတော့ သူပေးခဲ့သောအထုပ်ကိုကိုင်ပြီးမှသာ သူ့ကျော

ပြင်ကို မှတ်တက်စွာကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမ ဒွန်းကီကိုနားမလည်ပါ။

သူမအကြောင်းသိလိုက်ရ၍ အထင်သေးပြီး သူမကိုမခင်တော့

ဘူးဟု ထင်ထားခဲ့တာပါ။

“ဒါဘာလဲ”

ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆိုလာသဖြင့် လက်ထဲမှာ အထုပ်

ကြီးနှင့် သူမက လန့်သွားရပါသည်။

သို့သော် ထိုအထုပ်ကို ဆတ်ခနဲယူကာ ဖွင့်ကြည့်ပြီးဖြစ်သွား
ရပါ၏။

“ဖိနပ်”

“ဈေးပေါပါတယ် မမကြီး”

“ဖေဖေဆီက မဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထိုဖိနပ်လှလှလေးကို လျှိုကြည့်ပစ်
လိုက်သည်။

“ငါ့မှာ အနိမ့်လေးမရှိတာနဲ့အတော်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူမရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါသည်။

ထိုစဉ်မှာ ဖိနပ်ကိုစီးကြည့်နေသော ဂိဗ္ဗာန်နွေလေကလည်း
မျက်လုံးလေးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ပြာပြာသလဲ ခုံ
ကိုလက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမပင်လျှင် ကြောင်အင်းသွားရသည်။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း! ကောင်မ၊ ဒါ... မင်းဘယ်ကရသလဲ”

“ရှင်!”

“ဒီဖိနပ်က ပြင်သစ်က လာတာပဲ”

“ရှင်!”

“ဒါ မင်းဘယ်ကရသလဲ... ဟမ်း... ပြောစမ်း”

“ကိုယ်မေးလိုက်တာဆိုရင်ရော”

ဟု အသံဩဂူနှင့်အတူ ဘောင်းဘီအိတ်ကလေး လက်နှိုက်
ကာ ရှိဘင်က ဝင်ချလာခဲ့ပါသည်။

“ရှင်!”

“မင်းနဲ့တော်ရဲ့လား ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

ဟုဆိုကာ ဂိဗ္ဗာန်နွေလေရဲ့လက်ထဲမှ ဖိနပ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး
ဟောမာန်နှင်းဖွေးရဲ့ခြေထောက်ကို မ,ကာ စီးစေလိုက်ပါသည်။

“မင်း...”

အသည်းယားလွန်းသွားတာကြောင့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင်
ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၍ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွား
ရပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မမကြီး”

ဟုဆိုလာကာ ဝဿန်မိုးရွှေပါရောက်ရှိလာ၍ လူစည်သွားရ
ပါသည်။

“တို့တွေက ညီအစ်မတွေပဲ မမကြီး။ အဲလိုတော့ မလုပ်သင့်

ဘူး”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုတွဲထူလိုက်တော့
ဂိဗ္ဗာန်နွေလေမှာ အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ပြူးကြည့်
နေခဲ့ပါသည်။

“ဝဿန်”

စိတ်ကိုလျှော့ပါ မကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ထင်တိုးလာရင်လည်းရတယ်၊
ဒါမှ ငါက ရှိဘင်ရဲ့ရှေ့မှာ အမှတ်အများကြီးရမှာပေါ့။ ကြမ်းလိုက်စမ်း
မမကြီး... နင်ရှားလေ ငါက ပိုအဆင်ပြေလေပေါ့။

“တောက်!”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ မမကြီးရယ်။ လာ... ညီမလေး”

ဟုဆိုကာ တွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမမှာ ဖေးမလာသောလက်
ကို ပို၍ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

သို့သော်...

“ကိုယ်၊ ဟောမာန်နှင်းဖွေးနဲ့ခဏစကားပြောချင်တယ် ဝဿန်
မိုးစွေ”

“ဪ... အင်း... အဲ”

ပွင့်လင်းလှတဲ့ထိုစကားကြောင့် သူမမှာ မသက်သာကြီးဖြစ်
သွားရပါသည်။ သေလိုက်ဟု ကျိတ်၍ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ ပျက်ယွင်း

သွားသောဟန်ပန်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုပြင်ယူကာ...

“ဒါဆို ဝဿန်တို့သွားမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ကျော့ကျော့လေးပင် မမကြီးလက်ကိုဆွဲကာ လာခဲ့
ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လိပ်ခဲတည်းလည်းကြီးပါ။

“နင် ဘာစတိုင်လ်ချိုးနေတာလဲ ဝဿန်”

ဟုဆိုကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“နင်သိပ်သနားစရာကောင်းတယ် မကြီး”

“ဘာ!”

“မှတ်ထားမမကြီး။ သေချာတဲ့ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပုံမျိုး
မကြိုက်ကြဘူး”

“နင်ဘယ်လောက်အကြံကြီးကြီး၊ ဟိုကောင်မကို မိပွဲမလာ။

ဟို...”

“တော်တော့”

“ပြောရမှာပဲ... နင် လူပုံအလယ်မှာ မင်းသမီးခေါင်း
မဆောင်းချင်နဲ့”

“အစ်ကိုလိုလို၊ ညီလိုလိုနဲ့ ရုတ်ရုတ်၊ ရုတ်ရုတ်ရုပ်နေတဲ့
ကောင်မကတော့ သေမယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်တဲ့အံ့ကြိတ်သံကြီးကြောင့် ဂိဗ္ဗာန်နွေလယ်
တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါသည်။

* * *

အခန်း (၁၂)

“အန်ကယ်ဆီက မင်းတစ်ခုခုကြားပြီးပြီလား”

“ကျွန်မက ပညာလည်းမတတ်ပါဘူး။ ရုပ်လည်းမချောဘူး။
ပြီးတော့ မေမေသိရှိယံရဲ့သမီးလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

“ရှင်! ”

“ကိုယ် မင်းကိုတစ်ခုခုပြောသင့်တယ်ထင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်... မင်းကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိလက်ထပ်ချင်တယ် ဟေ

မာန်နှင်းငွေ့။ မင်းအံ့သြသွားသလား... ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြတယ်”

“ရှင်... ကျွန်မကို”

“ကိုယ် အရွယ်ရောက်ပြီလေ။ ကိုယ် တစ်နေ့နေတော့ လက် ထပ်ရမှာပဲ။ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်သင့်တယ်လို့ထင်တယ်”

“ရှင်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီပေါ့”

“ကိုယ်က စီးပွားရေးသမားပါ။ အကျိုးမရှိတဲ့အလကားစကား မျိုးကို သိပ်ပြောလေ့မရှိဘူး။ မင်းကို ကိုယ် ကောင်းကောင်းပေါင်းသင်း မှာပါ။ မင်းအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်စေရမယ်လို့ကတိပေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အခုလိုစကားကြာကြာပြောဖူးတဲ့မိန်းမဟာ မင်းပထမဆုံးပဲ။ ကိုယ့်ဆီမှာ မင်းစိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်။ မင်း ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ။ ကိုယ် မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်ကူးနေမိတယ်”

“ကျွန်မမေမေရဲ့အကြောင်းကို ရှင်သိသလား”

“ကိုယ် အဲဒါတွေစိတ်မဝင်စားဘူး ဟေမာန်နှင်းငွေ့ မသိချင် ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရသည်ဖြစ်စေ၊ မသိရစေဖြစ်စေ ကိုယ့် အတွက်တော့ ဘာမှထူးလာခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်

ဟာ အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်လို့ဘဲ”

“ကျွန်မ စဉ်းစားချင်သေးတယ်”

“စဉ်းစားပါ... စဉ်းစားသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ဘဝမဲ့တဲ့လူပါ။ ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရှင်သန်ချင် တယ်”

“ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်မကို အချိန်ပေးပါ”

“ကိုယ်ဟာ မင်းလက်ထပ်သင့်တဲ့လူလို့မြင်ပါတယ်”

“ကျွန်မကိုအချိန်ပေးပါ ရှိဘင်”

“မင်း ကိုယ့်အပေါ် နာမ်စားတစ်ခုခုသုံးကြည့်ပါလား။ မင်း အဲလိုခေါ်ရင် ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်မနှစ်သက်ဘူးဖြစ်သွားရလို့ပါ။ နည်း နည်း ကလေးဆန်မလားတော့မသိဘူး။ ကိုယ်လည်းရယ်ရတယ်နော် ဟင်း... ဟင်း”

သူမမှာ ထူးဆန်းစွာကြားလိုက်ရခြင်းမို့ မယုံကြည်နိုင်စွာ သူ ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးကြည့်နေမိပါသည်။

“မင်းရဲ့လက်ကို ကိုယ်ခဏကိုင်လို့ရမလား”

“ရှင်!”

သူမရင်အစုံမှာ တုန်ယင်သွားရပါသည်။ လှုပ်ခတ်သွားသော
ဒီရင်အစုံကို ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနှင့် ထိန်းချုပ်ရမှာတဲ့လဲ။

သူမကားကြောင့် နာသီးဖျားလေးများ နီရဲသွားရသော သူမရဲ့
ပုံက သူရင်ထဲကို နွေးနွေးလေးဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်း... ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်နိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“မင်းရင်ထဲက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တည်မှုကို ကိုယ့်ကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေးသိနိုင်မလား”

“ကျွန်မ အားကိုးမိတာတော့အမှန်ပါပဲ... ရှိ... အဲ...
ကို... ကို...”

“ကိုယ့်ကိုလေ့လာချင်သေးသလား”

“ဟုတ်...”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းက ရယ်ရသားပဲ”

“အဲလိုတော့မပြောချင်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်... အဲ... ကိုကိုက ခန့်ညားတဲ့လူပါ။ သားနားတယ်၊
ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကိုလက်ခံတော့မလို့လား”

“ဟင်!”

“ရပါတယ်... အချိန်ယူပါ။ တစ်ဘဝတာလုံးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့
ကိစ္စရပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အချိန်သိပ်ဆင်းရဲတယ်။ အမြန်ဆုံးဖြစ်
ချင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှပဲ ကိုယ် မင်းလက်ကိုကိုင်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောရိုဘင်ကြောင့် သူမမှာ ကြည်နူးပျော်
ရွှင်ရမယောင်၊ ကြေကွဲခံစားရမယောင်နှင့် ဒွိဟကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

ရိုဘင်ကို သူမက ချက်ချင်းလက်ခံသင့်တယ်ဆိုတာ သိနေပါ
သည်။ သို့သော်...

* * *

အခန်း (၁၃)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကို။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုက သမီးငယ်ကိုပဲ ကမ်းလှမ်းလာခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ရှိတင်လုပ်တာရောဟုတ်ရဲ့လား ကိုရဲ့”

“ကိုယ်စိစဉ်တာလို့ မင်းက စွပ်စွဲချင်နေတာလား”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တာတွေ မဟုတ်တာတွေထူးပြီး မင်းကိုရှင်းပြနေတာ”

မဟုတ်ဘူး သိရီ”

“နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ ကို။ ဒီကိစ္စကို သိရှိလုံခြုံစွာမပြုနိုင်ဘူး”

၂၀၈ ❖ ဖယ်နိုင်

“မင်း အများကြီးချုပ်ကိုင်ခဲ့တယ် သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတော့ မရဘူး”

“နောက်ဆုံးပြောမယ်... ရှင်ရပ်တန်းကရပ်ပါ ကို”

“မရပ်ဘူး”

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးနဲ့ရှိဘင်။ ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ကို”

“ဒါပေမဲ့ သူက သမီးငယ်ကိုကမ်းလှမ်းတယ်”

“ဂိမ္မာန်နဲ့ဝဿန်လည်း ရှင့်သမီးတွေပဲနော် ကို”

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးလည်း ဥတုသုံးလီရဲ့မျိုးဆက်ပါပဲ။ ကိုယ် ကတော့ စိစဉ်ရမယ်”

“ရိုဘင်နဲ့ဟေမာန်နှင်းဖွေး မဖြစ်ဘူးနော်၊ ကို”

ထိုအချိန်မှာပဲ တံခါးရှက်ကြီးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားကာ ဝဿန် မိုးစွေရဲ့မျက်နှာလှလှကလေးက ဘွားခနဲပေါ်လာရပါသည်။

“ဟင်! သမီး”

“ဝဿန်ကြားလိုက်တာ အမှန်ပဲလားမေမေ”

“သမီး”

“ဖေဖေ ဘာကြောင့် သူ့ကိုပဲ အမြဲကာကွယ်ပေးချင်တာလဲ။ ဝဿန်တို့က တရားဝင်သမီးတွေပါ ဖေဖေ။ ဖေဖေ ဘာကြောင့် မျက်နှာ

လိုက်ချင်တာလဲ”

ဒေါသဖြစ်နေပုံရတဲ့ ဝဿန်မိုးစွေရဲ့ပုံရင်းကြောင့် ဦးမိုးနှောင်း မှာ ဘာမှမပြောဘဲ လက်ပတ်မှကြယ်သီးကိုသာ မသိကျိုးနွံပြုကာ တပ် ဆင်နေလိုက်သည်။

“ဖေဖေဘာဖြစ်လို့အဲလိုလုပ်ချင်တာလဲ။ ဟမ်း... ဖေဖေ”

ဟုဆိုကာ မျက်ရည်ဥများပင် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ပြုတ်ကျလာ ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူမရဲ့ဖေဖေကမူ သူမကို ဂရုမစိုက်တော့ပါဘဲ အခန်းထဲမှထွက်သွားမည်အပြုတွင်...

“ဖေဖေရှေ့မှာ ဟေမာန်နှင်းဖွေးသာ ဒီလိုဖြစ်နေခဲ့ရင် ဖေဖေ အဲလိုပဲ မသိကျိုးနွံပြုပြီး ထွက်သွားမှာလား။ ဝဿန်လည်း ဖေဖေသမီး ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဟေမာန်နှင်းဖွေးကိုပဲ ဂရုစိုက်တာလဲ။ ဟေမာန်နှင်းဖွေး ပဲ ဖေဖေမျက်စိထဲမှာ မြင်နေတာလား။ ဝဿန်တို့လည်း ဖေဖေကိုချစ် ပါတယ်။ ဝဿန်တို့ကိုလည်း ဖေဖေချစ်လို့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဝဿန် တို့နဲ့ဆို ဖေဖေမျက်လုံးတွေက အေးစက်နေတာလဲ... ရပါတယ်ဖေဖေ။ အဲဒါတွေကို သည်းခံနိုင်ပါတယ်။ ရိုဘင်ကို ဝဿန်စိတ်ဝင်စားနေမှုနှင့် သိလျက်နဲ့ ဖေဖေ အဲလိုလုပ်တာ တရားရဲ့လား... ဟမ်း”

ဟုဆိုကာ ပင့်သက်ကိုငိုသံနှော၍ ရိုက်လိုက်ပြန်...

“ဝဿနိတို့လည်း ဖေဖေက တကူးတကဆီကျွေးတဲ့ နေ့လယ်
စာကိုစားချင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဖေဖေက ဟေမာန်နှင်းဖွေးကိုပဲ
ကျွေးရတာလဲ။ ဝဿနိတို့လည်း ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပေးတဲ့မုန့်ဖိုးကို ရချင်
တာပဲ... ဘာကြောင့်မရတာလဲ... ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ”

ဝဿနိမိုးစွေရဲ့စကားများက ဦးမိုးနှောင်းရဲ့ရင်ထဲကို တည့်တည့်
ကြီးထိမှန်သွားရပေမယ့် ဒေါသတကြီးနှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးပြောနေ
သောသမီးကို ဘာမှဖြေရှင်းဖြောင့်ဖျချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် ထွက်လာ
ခဲ့ပါသည်။

ဦးမိုးနှောင်း၏စိတ်များမှာ ထုံကျင်လေးလံနေရပါသည်။ ဒါ
ကြောင့်ပင် ကားစက်ကိုနှိုးကာ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားမည်အပြုတွင်
တကျူးကျူးမြည်ပြီး ရပ်တန့်သွားသောစက်သံကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နုနု
ပင် ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့တော့ ဒွန်းကီနှင့်ဆုံဖြစ်သွားရသည်။

“အန်ကယ် ဂျေဖ်ကွင်းသွားမလို့လား”

“အင်း... ကားစက်က နှိုးမရတာနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား အန်ကယ်”

“ဟဲ့လို့လား”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီကိုသွားကြမလို့ပဲ။ ရိုဘင်ကိုစောင့်

နေတာ”

“အဲဒါဆိုရင် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ချိန်းပွဲရှိတာလား အန်ကယ်”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်က ရိုဘင်ကိုအမြဲရှုံ့တယ်။ အန်ကယ်
က ဗိုလ်စွဲနေတဲ့ရိုဘင်ကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဖြိုပေးပါလား”

“အန်ကယ်က ကျန်းမာရေးအရပါပဲ”

“မာမိပြောပြပါတယ်။ အန်ကယ်ရဲ့လက်ရည်ကိုလေ။ ဒယ်ဒီ
နဲ့အမြဲပြိုင်နေကျဆို။ ဒယ်ဒီရဲ့လက်ရည်ကညံ့မှန်း ကျွန်တော်ကောင်း
ကောင်းသိတယ်။ အန်ကယ်က ဒယ်ဒီရဲ့ပြိုင်ဖက်ဆိုတော့ မလျှိုပါနဲ့”

“မျိုးမာန်တော့ လုပ်ပြီကွာ”

ဟူသော ဦးမိုးနှောင်းရဲ့စကားကြောင့် မာမိနဲ့လည်း ဦးမိုးနှောင်း
က ရင်းနှီးပါလားဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူ့ရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုနှင့်ပင် ဦးမိုးနှောင်းရော၊ သူရော
ရိုဘင်ပါ အတူတူရှိဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုသို့အတူတူရှိဖြစ်ကြခြင်းနှင့်
အတူ တစ်ယောက်စိတ်ကိုတစ်ယောက် ပို၍ခိုင်စားမိလာခဲ့ပါသည်။

သူယူဆတာ မမှားဘူးဆိုရင် ဦးမိုးနှောင်းဟာ မည်ကြည်မှန်

ကန်တဲ့ယောက်ျားမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖော်ရွေ
ပြီး စကားကို စည်းလေးဘောင်လေးနှင့် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောတတ်
၍ပါ။

သူတို့ ဂျေစ်ကွင်းမှပြန်တော့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ရိုဘင်က ည
စာဖိတ်ကျွေး၍ စားဖြစ်ကြရာ...

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အန်ကယ် တကယ်ပဲ မျက်
စိလည်သွားတယ်”

“ဘာကိုလဲ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်က ဒွန်းကီလို့ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်”

“မင်းတို့ဒယ်ဒီဆီက ဖုန်းဝင်ခဲ့တယ်။ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ရအောင်
တဲ့”

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ရိုဘင်”

“ဒွန်းကီ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟု သူ့ကိုပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်လာကြ၍ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးမိရန်

သေး။

“ငါ ဟေမာန်နှင်းဖွေးကို ကမ်းလှမ်းထားတယ် ဒွန်းကီ”

“ဘာ!”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ ဘယ်လိုမှထင်မထားခဲ့၍ပါ။ ရိုဘင်က
စနောက်နေတယ်ဟုပဲ ထင်မှတ်ထားခဲ့မိတာပါ။

“ရိုဘင်”

“မင်းသိပ်အံ့သြသွားသလား”

“မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီလား။ သူ့ကိုရောပြောပြီးပြီလား”

“အင်း... သူလက်ခံမှာပါ။ ဒယ်ဒီကိုဂျှိုင်းလိုက်ပြီ။ မကြာ
ခင် လိုက်လာလိမ့်မယ်”

“မာမီရော...”

“လာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အနီးကပ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု တက်တက်ကြွကြွဆိုလိုက်ပေမယ့် ဒွန်းကီရဲ့မျက်နှာမှာ
ပြိုဆင်းသွားရပါသည်။

“တစ်ခုခုပြန်မပြောတော့ဘူးလား”

“ကွန်ကရက်ကျူရေးရှင်း ရိုဘင်”

ဟု မသက်မသာကြီး ဟန်လုပ်ပြီးပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲ
မှာတော့ အောင့်မျက်နှာကျင်နေရပါသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်ထိ စိတ်တွေက ကစဉ်းလျားနှင့် ဦး

တည်ရာမဲ့ မျောလွင့်နေရပါသည်။

ရေကို တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပေမယ့် လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်ကပ်နေရ၏။

သူရဲထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် စာအုပ်တွေကိုလည်း မနှစ်သက်နိုင်တော့သလို အိပ်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

သူသိလိုက်ရပါသည်။ ဟေမာန်နှင့်ဖွေးကို ချစ်မိနေပြီဆိုတာကိုပေါ့။

ဘယ်တုန်းကလဲဆိုတာမျိုးကိုစဉ်းစား၍မရပေမယ့် စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်မိနေခဲ့ပြီဆိုတာ လုံးဝသေချာနေရပါ၏။

ထိုသို့သိလေ ပိုခံစားရလေပါပဲ။

ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ကျေကွဲခံစားနေရပါသည်။

တင်းကြပ်လွန်းတဲ့စိတ်အစဉ်ကြောင့် အခန်းထဲမှာနေရတာ မွန်းကြပ်လာ၍ ညလေပြည်ရဲ့လရောင်အောက်သို့ လေညှင်းခံရင်း ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ညချမ်းရဲ့လေထုသင်းရနံ့က သူ့နှလုံးသားထဲထိ စီးဝင်သွားရ

၍ သူကြာရှည်စွာလမ်းလျှောက်နေခဲ့မိသည်တွင် ကြာနီကန်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရ၏။ သည်တွင် မထင်မှတ်ပါဘဲ အရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်!”

သူမဆိုတာသေချာသွား၍ သူက ချဉ်းကပ်လာခဲ့မိစဉ်... .

“ငါ သူ့ကိုလက်ထပ်တော့မယ်”

“သေချာသွားပြီလား”

သူမဘာသာ စကားတွေကို ကစဉ့်ကလျားရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေမိသည်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသောအသံတစ်ခုက နောက်နားဖက်ဆီကမို့ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ဪ... ဒွန်းကီ”

“မင်း တကယ်ပဲ ရှိဘင်ကိုလက်ထပ်တော့မှာလား”

“အင်း”

“မင်းဘဝတစ်သက်လုံးကို အလွယ်တကူပဲ ပေးအပ်တော့မှာလား”

“ဖေဖေက ငါ့ကို ရှိဘင်နဲ့လက်ထပ်စေချင်ပုံပေါ်စွယ်။ ငါ ဖေဖေဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်။ ငါ ဖေဖေကိုနှစ်သက်လှည့်သွားတယ်။

အဲလိုမှမဟုတ်ရင် သူစိတ်ချနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း နိဘင်ကိုရောချစ်ရဲ့လား”

“ငါမသိဘူး ဒွန်းကီ”

“အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုတည်ဆောက်ဖို့ မင်းမှာ သတ္တိတွေရှိနေတယ်ပေါ့”

“အချစ်ဟုတ်လား?... အဲဒီအချစ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ ငါ့အမေလည်း သေရတယ်။ အဖေလည်း ဝမ်းနည်းနာကျင်ရတယ်။ ငါလည်း အခုလိုနေရတယ်။ မပြောနဲ့... ငါ အဲဒီအချစ်ကိုစိတ်နာတယ်”

“ပြောရမယ်... အချစ်မပါရင်ရော အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ သုခတွေပြည့်နေမယ်လို့ထင်သလား”

“သူက ငါ့ကိုပျော်ရွှင်အောင်ထားမယ်တဲ့။ ငါ သူ့ကိုယုံတယ်။ သူလိုလူမျိုးကို ငါလက်မခံရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုလက်ခံရမှာလဲ”

“မင်းရင်ထဲမှာ နာကျင်နေပါတယ် ဟေမာန်နှင်းဖွေး။ မင်းမညာနဲ့”

“ငါက မင်းကိုဘာညာရမှာလဲ ဒွန်းကီ”

“အဲဒါဆိုရင်ပြော... မင်း ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား”

“ဘာ! ဘယ်လို”

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ် ဟေမာန်နှင်းဖွေး။ ဘယ်တုန်းကမှန်းမသိပေမယ့် အခုတော်တော်ချစ်နေပြီ”

“သတိထားပါ ဒွန်းကီ။ ငါဟာ မင်းရဲ့မရိုးလောင်းဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုစည်းတွေဘောင်တွေနဲ့နေရတာလဲ”

“သူက ငါ့ဘဝကိုကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့လူပဲ။ ငါ သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ပြောလိုက်ပြီ။ ငါသူ့ကို လက်ထပ်မယ်။ သူ့များတွေလိုပဲ ကြင်နာ ယုယာမှုတွေကြားမှာ ပျော်ပျော်နေမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါ၏။ ထိုတစ်အင်္ဂါအတွင်းမှာ သူဟာ သူမဟုတ်တော့သလို အသည်းနှလုံးထဲမှာ ကိုက်ခဲထုံကျင်သွားရပါ၏။

သူမရဲ့ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသောအသံက သူ့ရင်ကို နာကျင်စေပါသည်။

“မင်း ဘာကြောင့်မျက်ရည်ကျနေရတာလဲ”

“ဘယ်မှာကျလို့လဲ”

ဟု မြောင်လိမ်နေခြင်းက သူ့ကိုပို၍ခံစားစေရပါသည်။ သူ

၂၀၈ * * * ဖယ်နိုင်

က သူမမျက်စည်စများကို လက်ကလေးနှင့်တို့ထိလိုက်ပြီး...

“ဒါ... မျက်စည်တွေလေ၊ ခက်ခက်ခဲခဲဆုံးဖြတ်ထားရလို့ ဒါတွေဖြစ်လာတာပေါ့။ မင်းဘာကြောင့် မြန်မြန်ကြီးဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲ”

“ငါ့ကို ဒီထက်ခွဲကျခိုင်းဦးမလို့လား”

ဟု နာနာကျင်ကျင်ကြီးထွက်ပေါ်လာသောအသံက သူ့ရင်ထဲ သို့ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

“ငါနောက်ကျသွားတယ်၊ မင်းကိုချစ်တယ် ဟေမာန်နှင်းဖွေး၊ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူမမျက်နှာကိုဆွဲမော့ပစ်လိုက်၏။

တဒဂံတာမျှ မျက်နှာနှစ်ခုက ပူးကပ်သွားရပြီး...

“ဖြန်း!”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တဖျပ်ဖျပ်ပြေးထွက်သွားသောခြေသံက ညအမှောင်ထုကို ကြီးစိုးသွားပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၄)

ပန်းခူးဆင်းမလာတဲ့သူမကြောင့် ပန်းများကိုခူးကာ ဘုရားခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ဘုရားအိုးလဲနေသောသူမကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

သူမက သူ့ကိုမြင်ပေမယ့်လည်း မမြင်ဟန်ပြုကာ ဆက်လုပ်နေပါ၏။

သူကသာ နားရွက်ကုတ်၊ ခေါင်းကုတ်နှင့်ချဉ်ကပ်သွားပြီး စံယုန်ပန်းများကို သူမထံပေးလိုက်၏။

“ငါ့ခူးလာခဲ့တာ”

ဟုပြောပေမယ့် သူမက ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပါ။

“ဆော့နိုး... ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ အဲလိုကြီးမရည်
ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါမှားသွားတယ်”

ဟုဆိုကာ အပြစ်ရှိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဟာ သူမ
နားတွင် မားမားကြီးရပ်နေမိပါသည်။ သူမက ဘုရားအိုးလဲပြီးချိန်ထိ
ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုရှိနေသော ဒွန်းကီကို တစ်ချက်လေး စောင်းငဲ့ကြည့်
လိုက်သည်။ စံပယ်ပန်းများကို ဘုရားလှူပြီးချိန်ထိ ပေကပ်ကပ်နှင့်ရပ်
နေသော ဒွန်းကီကို ရယ်ချင်လာရပါသည်။

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း ဒွန်းကီက ကလေးဆိုးကြီးတစ်
ယောက်လိုပင်။

“မသွားသေးဘူးလား”

“ခွင့်မှမလွှတ်သေးတာ။ မင်းက အဲလိုကြီးစိတ်ဆိုးနေရင်
နေလို့မရဘူး”

“သွားတော့”

“ငါ တကယ်တောင်းပန်တာပါ။ ရင်ထဲမှာ နေမကောင်းဘူး”

“အရှူးထတာလို့ပဲ တွေးထားတယ်၊ မှတ်မထားဘူး”

“တကယ်လား၊ ဟန်ဆောင်ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကလေးကျနေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ မျက်စောင်းရွယ်လိုက်တော့ သူ့မှာ ရင်ခုန်လိုက်ရ
စမ်းပါဘိ။

“နှင်းလေး”

အခေါ်အဝေါ်တွေဆန်းကာ ဘုရားဆန်းထဲဝင်လာသော ရိုဘင်
ကြောင့် ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ဘယ်ဆီလွင့်စင်ကုန်မှန်းမသိ။

“ဪ... ဒွန်းကီရောရှိနေတာကိုး”

“အင်း၊ ပန်းလာဖို့တာ”

“အဲဒီခုံးကြီးကို ဒွန်းကီကိုပေးထားခဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်နဲ့အပြင်သွားရအောင်။ ဒီနေ့ လူကြီးတွေရောက်လာ
ကြလိမ့်မယ်”

“ရှင်!”

“ကိုယ်တို့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲမှခြင်းဆုံးလေးကို ဒွန်းကီထံပစ်ပေးလိုက်
၍ ဒွန်းကီမှာ ယောင်နှုတ်နှင့်ပင် ဖမ်းလိုက်ရပါသည်။

“လာလေ”

ဟု သူမလက်ကိုဆွဲလိုက်သည်တွင်

“ခဏလေး ကိုကို. . .”

ဟူသောအသုံးအနှုန်းကို အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရသည်တွင် သူ့ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး ခြောင်းဆန်သွားရပါတော့သည်။

သူမက မျက်နှာပျက်ယွင်းနေသောသူထံသို့ လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါလျှင် သူက ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ်ကာ ရေဖွင့်ပြီး လက်ကိုရောက်တတ်ရာရာဆေးနေလိုက်၏။

“ဒွန်းကီ”

“အော့”

“တစ်ခုခုမလိုချင်ဘူးလား”

ငါက လိုချင်ရင်ရော နင်ကပေးနိုင်မှာမို့လား ဟောမာန်နှင်းဖွေးရယ်။

“ငါ တစ်ခုခုဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

“ဒွန်းကီ. . . ငါ မင်းကားခဏယူသွားမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောခြေသံများကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်သွားရပါသည်။

ပန်မှရေပျားက တရဟောစီးကျနေတာမို့ ရေတွင် လက်ကိုခံ

ထား၍ လက်များမှာ ထုံကျင်အေးစက်နေသည်ထိပင် သူ့စိတ်တွေက မငြိမ်သက်နိုင်သေးပါ။

အောက်ဘက်ဆီက ကားစက်နှိုးသံရေးရေးကို ပိုးတဝါးကြားလိုက်ချိန်တွင် သူ့ကြည့်လိုက်ရာ ရှိဘင်ဆွဲဖွင့်ပေးသော တံခါးရွက်ထဲဝင်သွားသော ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သိပ်ကြင်နာနေတယ်ပေါ့။

တစ်သက်လုံး သူများဆွဲဖွင့်ပေးတဲ့တံခါးရွက်အတိုင်း အခန့်သင့်စီးနင်းခဲ့တဲ့ရှိဘင်က သိပ်ချစ်နေတာပေါ့။ တကယ်ပဲ ရှိဘင်က ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုလက်ထပ်တော့မှာလား။

တကယ်ပဲ ဟောမာန်နှင်းဖွေးက ရှိဘင်ရဲ့ဇနီးမယားဖြစ်တော့မှာလား။ ဒါဆို သူ့အချစ်တွေက လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံးထဲက လောက်တစ်ကောင်သက်သက်ပဲလား။

ဟောမာန်နှင်းဖွေးကရော ရှိဘင်ကိုတကယ်ပဲအားကိုးပြီး ချစ်မြတ်နိုးသွားပြီလား။ ရှိဘင်ကရော ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုချစ်ရဲ့လား။

ဒါဆို သူဘာလုပ်ရမလဲ။ သူတကယ်ရော ဟောမာန်နှင်းဖွေးကို စွန့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား။

သူက ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားလျှင်ရော ဒါဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ရှိဘင်က

သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မွေးချင်းအစ်ကို။ ဟေမာန်နှင်းဖွေးက အနိုင်ခံ
ဘဝမှာ မလှုပ်မယှက်။ သူက ဘဝပြီး ဖိအားပေးလိုက်လျှင် ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်ကြား ကြားညှပ်နေမယ့် ဟေမာန်နှင်းဖွေးရဲ့အခြေအနေ။

သူ့ရင်ထဲ မွန်းကြပ်လာခဲ့ပါသည်။

“ငြိမ်လှချည်လား”

“ဪ... ”

“ရှင်ခံစားနေရသလား ဒွန်းကီ”

သူပြန်မဖြေပါ။

“ဟေမာန်နှင်းဖွေး မသိပေမယ့် ဝဿန်သိနေတယ်။ အထူး

သဖြင့် ဒွန်းကီရဲ့စိတ်ကိုပေါ့”

သူမက အကဲခတ်သလို ဒွန်းကီရဲ့မျက်နှာကို စွဲကြည့်လိုက်

ပြီး...

“ရှင်က သတ္တိနည်းတာပဲ။ ရှင် ဒီပုံအတိုင်းနေရင် မကြာခင်

ရိုဘင်က ဝါးမျိုသွားတော့မယ်”

“ငါကလည်း မင်းရဲ့စိတ်ကိုသိနေတယ် ဝဿန်မိုးစွေ။ မင်း

ငါ့ကို လူမိုက်ငှားနေတာ”

“ရှင်ကြောက်နေတာ၊ ချင့်ချိန်နေတာ... အဲလိုလူဟာ အရှုံး

သမားကြီးပဲ”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဝဿန်က ရိုဘင်ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

“အဲဒါမင်းကိစ္စပါ... တစ်ခုတော့ပြောနိုင်တယ်။ ရိုဘင်က

မင်းကိုလုံးဝစိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ်... သိပ်သိတာပေါ့။ ရှင်သိထားလိုက် ဒွန်းကီ၊

ဝဿန်မိုးစွေက ကိုယ်မသောက်လိုက်ရတဲ့ရေကို တစ်ပါးသူက သောက်

တာမျိုးကိုလည်း မကြည်ဖြူတတ်ဘူး”

“ဝဿန်မိုးစွေ... မင်း”

“တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုတိုက်လာခဲ့တဲ့လူကို ပလ္လင်ထက်

ထားပြီး မော်ဖူးနေမယ်လို့ထင်နေသလား။ ဟင်း... ဟင်း... ရိုဘင်

နဲ့သူ မတန်ပါဘူး။ သူ့မျိုးရိုးကို ရှင်မသိသေးလို့ပါ ဒွန်းကီသိရင် ရှင်

သူ့ကိုကြည့်ချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“သိတယ်... အကုန်သိတယ်”

“ဟင်!”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ ဘုရားခန်းထဲမှထွက်မယ်ကြံတော့...

“ရှင့်မာမိရောက်နေတယ်”

“ဟင်!”

“အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကိုလာခေါ်တာ”

သူက ထိုစကားကြောင့် ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် အံ့သြသွားရပါသည်။ နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့မာမိက ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုမြန်မြန်ကြီးရောက်လာခဲ့ရသလဲ။ သူအံ့သြမိပါသည်။ ရိတင်ပူဆာလိုက်လို့လား။

ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ရှိတင်က အဲလိုလူမျိုးစားမဟုတ်လို့ပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကပဲ သူနှင့်ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသေးတဲ့မာမိက ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားဘဲ ရုတ်တရက်ပေါ်လာခဲ့တာလဲ။ အလုပ်သိပ်များတဲ့မာမိက ဘာကြောင့် အချိန်တွေ အဲဒီလောက်ပိုနေရတာလဲ။ ဟု ဝေခွဲမရဖြစ်နေတုန်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောရင်းတွေ့လိုက်ရတဲ့ မာမိကြောင့် မာမိဟုတ်ပါတယ်ဟု အတည်ပြုလိုက်မိပါသည်။

“မာမိ”

“အိုး... ငါတို့ခွန်းကီလေး နေကောင်းလား”

“မာမိရော”

“ခွန်းကီလေးကိုလွှမ်းတာကလွဲရင် အားလုံးပကတိပါပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ့ပခုံးလေးကိုဖက်လာခဲ့ပါသည်။

“မာမိ၊ ကားနဲ့လာခဲ့တာလား”

“ကားသံမကြားလိုက်ဘူးလား မြည်းကလေး။ ဘာတွေ အာရုံဝေဝါးနေတာလဲ”

“မာမိ ဘာဖြစ်လို့ရောက်လာတာလဲ”

“အမယ်လေး... ကိုယ့်သားတွေဆီကိုတောင် မလာရတော့ဘူးလား”

ဟုပြုံးကာပြောလိုက်တဲ့ မာမိ့ရဲ့အပြုံးက လျှို့ဝှက်လွန်းလှပါသည်။ မာမိဟာ အဲလောက်ထိ နှောင်ဖွဲ့မနေတတ်မှန်းကိုလည်း သူကောင်းကောင်းသိပါ၏။

သူစဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါပဲ။

“ရိတင်ရော”

“သူ့အပြင်သွားတယ် မာမိ။ ရိတင်ကိုပြောစရာရှိလို့လား”

“မေးခွန်းတွေများလှချည်လား။ ဘာကို ဒီလောက်ကြီးစိုးရိမ်နေရတာလဲ။ ကြည့်... သိဂီရေ... ကိုယ့်သားက အမြဲပဲ ကိုယ့်ကို မယုံသကားနဲ့”

“မိခင်နဲ့ရင်းနှီးလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါ... ခွန်းကီက ကိုယ်နဲ့အနေများတယ်။ သူ ဒီကို

လာခဲ့စဉ်ကဆို ကိုယ့်မှာ မနေတတ်မတိုင်တတ်တောင်ဖြစ်ရသေး။ သူ
က မိခင်ကိုမှသတိရရဲ့လား။ မိခင်မှာ လွမ်းရတယ်”

“ဟာ... မာမိကလည်း သားက ကလေးမှမဟုတ်တာ”

“ဒါပဲကြည့်... သူက သိပ်လူကြီးလုပ်ချင်တာ။ သူက ရိုဘင်
လိုမဟုတ်ဘူး။ အမြဲ လူကြီးတွေကိုပုန်ကန်တယ်”

“ဒါကြောင့်ပဲ မျိုးမာန်တို့က ချစ်နေရတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ မသိရဲ့... ဒွန်းကီကိုဆို ဘယ် သွား
သွားစိတ်မချနိုင်ဘူး”

ဟုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားတွေ
ဖောင်ဖွဲ့နေကြပေမယ့် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေခဲ့သော ဦးနှိုးနှောင်းကြောင့်
ထူးဆန်းမှုအငွေ့အသက်ကို သူဦးတဝါးရှုရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

ထိုစဉ် လှပစွာဆင်းလာခဲ့သော ညီအစ်မနှစ်ယောက်က...

“မာလာပါ အန်တီ”

“ဪ... ဒါ သီရိရဲ့သမီးနှစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်ပါ။ အကြီးမက ဂိဗ္ဗာန်နွေလေတဲ့၊ အငယ်မက ဝဿန်
မိုးစွေ။ သူတို့က ဥတုသုံးလီရဲ့သခင်မလေးတွေပေါ့”

“ချစ်စရာလေးတွေပဲ။ ကိုယ်တို့ဆွေမျိုးတော်ကြရင် မကောင်း

ဘူးလား”

“ကမ်းလှမ်းလာရင်တော့ အတိုင်းမသိပေါ့ မျိုးမာန်ရယ်”

“ကိုယ်လည်း ဒီသားနှစ်ယောက်ကို မတော်တရော်လေးတွေနဲ့
ဆုံစည်းသွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်တာ။ ကိုဦးနှောင်းနဲ့ မသိကီယံတို့လို မျိုးသန့်
ရိုးသန့်လေးနဲ့ဆို ပိုစိတ်အေးရတာပေါ့ ဟုတ်တယ်နော် ဒွန်းကီ”

“မာမိ ခရီးပမ်းလာတယ်။ မနားသေးဘူးလား”

“ဒွန်းကီလေးကို ကျန်းကျန်းမာမာတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ပဲ မာမိ
က ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး”

“မျိုးမာန်အတွက် အခန်း တို့စီစဉ်ထားတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ သူပို၍အံ့သြသွားရပါသည်။

မာမိရောက်လာမှာကို မာမိနှင့်အနီးကပ်နေခဲ့တဲ့သူပင်လျှင် မသိ
ခဲ့ပါဘဲ ဒေါ်သီကီယံက သိနေသောကြောင့်ပါ။

“ကဲ၊ ဒါဆို ကိုယ်နားလိုက်ဦးမယ်။ သားရေးသမီးရေး နောက်
မှပြောကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထလိုက်သည်တွင်...

“ဝဿန် သယ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင် အတော်အိတ်ကို မလာ

၍ ဂိဗ္ဗာန်နွေလေကလည်း အားကျမခံပင်။

“ဂိဗ္ဗာန်လည်း သယ်ကုမယ်”

ဟုဆိုကာ အတူတူမလိုက်ကြတော့...

“ဒီလောက်ချစ်ရာကောင်းတဲ့သမီးလေးတွေကို ကိုယ်အမြန်ဆုံး ချွေးမတော်ပစ်တော့မယ် သိရှိရေ။”

“ဖြစ်စေရမှာပေါ့ မျိုးမာန်ရယ်...ဟင်း...ဟင်း”

သူမတို့နှစ်ယောက်က မာမိရဲ့အိတ်ကို လှမ်းမနေကြ၍ သူက အေးအေးသက်သာပင် မာမိနှင့်အတူ တက်လာခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့တွေ အဲလို မာမိကိုဖမ်းတော့ သူသက်သာတာပေါ့။

“ဒီအခန်းပါပဲ အန်တီ။ ဟိုဘက်က ရိုဘင်ရဲ့အခန်း။ ဒီက ဇွန်းကီရဲ့အခန်း။ နီးနီးလေးနေရာချထားပေးတာ”

“Thank you ပါ... အန်တီလည်း သားတွေနဲ့ နီးနီးမနေဖူးတာပဲကြာပြီ”

“အိတ်ကိုထားခဲ့ပါ။ ကိုယ်မနိုင်ပါဘယ်။ ကိုယ် မာမိနဲ့စကားပြော စရာရှိသေးတယ်”

ဟုပင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် နှင်လွှတ်လိုက်၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ မသက်သာကြီးထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ချစ်စရာလေးတွေနော် ဇွန်းကီ၊ ဘယ်သူ့ကိုသဘောကျလဲ”

“မာမိ ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာတာလဲ။ မှန်မှန်ပြောနော်၊ သား... မာမိအကြောင်းသိတယ်”

“ဇွန်းကီ၊ မင်းလည်း မငယ်တော့ဘူးပဲ။ ရိုဘင်လိုပဲ အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီ”

“ဘာမှ သားမသိရဘဲ မစီစဉ်ခဲ့နော်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို သားမကြိုက်ဘူး”

“ရိုဘင်ရော”

“သူလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူကြိုက်တဲ့လူနဲ့လည်း မာမိသဘောမတူနိုင်ဘူး”

“သိပြီ... မာမိရောက်လာတဲ့အကြောင်းအရင်းက အဲဒါပဲ မဟုတ်လား”

“မာမိသားတွေကိစ္စလောက် အရေးကြီးတာ မာမိဘဝမှာမရှိဘူး။ မာမိသားတွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ဟေ့မာန်နှင်းဗွေးက ဘာမဟုတ်တဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး”

“တခြားလူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ကာလွယ်နေရတာလဲ”

ဒွန်းကီ”

“သူက အဆိပ်မဲ့တဲ့လူပါ။ မာမိပြုသမျှလည်း သူကနုရမှာပဲ။

မာမိ အဲလိုမလုပ်နဲ့”

“ဒီမိန်းကလေးက စွမ်းလှချည်လား။ မာမိသားနှစ်ယောက်
လုံးကို စည်းရုံးထားတာပါလား... ဟမ်း”

“ရိုဘင်က သူ့ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းပြီးပြီ”

“ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက အဲလိုထိုက်တန်ရဲ့လား”

“ထိုက်တန်တယ် မာမိ၊ အများကြီးထိုက်တန်တယ်။ ပိုလို့
ထိုက်တန်တာက ရိုဘင်ပြောင်းလဲနေလို့ပဲ”

“မာမိနားချင်ပြီ ဒွန်းကီ”

“မာမိ သူ့ကိုဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မာမိကိုအမိန့်ပေးစရာမလိုဘူး ဒွန်းကီ”

“မာမိ သူ့ကိုဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မာမိနားချင်ပြီ ဒွန်းကီ”

ဟု ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်တဲ့မာမိရဲ့စကားများကြောင့် သူက
မာမိကိုမသက်သာလိုကြည့်ပြီးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေခဲ့ပါ

သည်။ သိနေခြင်းနှင့်အတူ ပို၍စိုးရိမ်လာရ၏။

တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့တာကို သူ့ မသိလိုက်ရမှာ။ မသိရသေးခင်
ပြီးဆုံးသွားမှာ စိုးရိမ်မိပါသည်။

ဒါကြောင့် ရိုဘင်နှင့်သူမ ပြန်အလာကိုသာ အိမ်ရှေ့က ဒန်း
ကလေးပေါ် ထိုင်စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

သူ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ကားကလေးက သူ့မြင်ကွင်း
ထဲ တန်ဆင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ရိုဘင်က ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ရုံရှိသေး...

“မာမိရောက်နေတယ် ရိုဘင်”

“ဘာ!”

“မာမိရောက်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ရောက်နေတာလဲ။ အချိန်က စောသေးတာပဲ။ ငါ
က ဒယ်ဒီရောက်လာမယ်ထင်နေတာ”

“မာမိက အချိန်တွေကို သိပ်နဲ့မြောတတ်တယ်ဆိုတာ မင်း
မသိဘူးလား ရိုဘင်”

“ငါလည်း ဒါပဲစဉ်းစားနေတာ”

“မင်းဟောဟန်နင်းပွေးကိုပြန်ပြန်လက်ထပ်ရတာတော့ ရိုဘင်”

ဟု လိုက်လိုက်လှဲလှဲကြီးပြောလာသော ဒွန်းကီရဲ့စကားများ
ကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရပါသည်။

“မင်း သူ့ကိုကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပါ ရီဘင်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် စိုးရိမ်မှုလွန်ကဲနေတာလဲ
ဒွန်းကီ”

“လိုအပ်နေတာပါ။ စိုးရိမ်မှုလိုအပ်နေတာ။ မင်း ငါ့ကိုပြော
စမ်းပါ။ ဟေမာန်နှင်းဖွေးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ပါဘူးလို့”

ဟု သူပြောလိုက်စဉ်မှာ ရီဘင်က သူ့ကိုသံသယနှင့်ကြည့်လာ
ခဲ့သလို ဟေမာန်နှင်းဖွေးက ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး...

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒွန်းကီ။ ကျွန်မ ရီဘင်ကိုလက်ထပ်မှာပါ”

ဟုပြောလိုက်တဲ့ ဟေမာန်နှင်းဖွေးရဲ့စကားများက နာကျင်ခြင်း
များ နှောယှက်နေခဲ့ရပါသည်။

ရီဘင်က တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့သောအခြေအနေကို တိဖြတ်
ပစ်လိုက်၏။

“နှင်းလေး ပစ္စည်းတွေသယ်ထားလိုက်နော်။ ကိုယ် မာမီနဲ့
သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားတော့မှ သူမက ကားထဲပစ္စည်းများကို

သယ်ချလိုက်သည်တွင်...

“ငါသယ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကိုင်ထားသောပစ္စည်းများကို ဆွဲယူလိုက်သည်
တွင်...

“ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ပြန်ဆွဲလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်မကို အဲဒီလောက်ကြီး ရှင့်အစ်ကိုလက်ထဲ ထိုးထည့်
စရာမလိုပါဘူး”

ဟု သူမက စုစုအောင်အောင်ကြီးပြောပစ်စဉ်မှာ သူက သူမ
ရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆုတ်ကိုင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းကိုဘယ်လောက်ထိစိုးရိမ်နေသလဲ သိသလား။ ငါ့ရင်ထဲ
ကိုဝင်ကြည့်စမ်း! သွေးတွေအားလုံး ဆူပွက်နေပြီ”

“ရပါတယ်၊ ရှင့်စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး... ကျွန်မရှေ့မှာ ရီဘင်
တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ သူကိုင်ထားသောလက်ကိုင်ရုံး
လိုက်ပြီး အထုပ်များကိုမကာ ဝင်သွားသော ဟေမာန်နှင်းဖွေးကြောင့်
သူ့ရင်ထဲမှာ နေရာမလပ်နာကျင်နေရပါသည်။

သူက ကားတံခါးကိုဖိုရပ်ကာ တာရှည်စွာငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီးမှ
စိတ်မပါစွာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် မီးဖိုခန်းထဲ အလုပ်ရှုပ်နေ
သော ဟေမာန်နှင့်ဖွေးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူက မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ
လှေကားအတိုင်းတက်လာခဲ့ပြီး ရိုဘင်ရဲ့အခန်းရှေ့သို့အဖြတ်မှာတော့
အသံရေးရေးကို ပိုးတပါးကြားလိုက်ရ၍ နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီမိန်းကလေးနဲ့ဆို မာမီလုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး ရိုဘင်”

“သား သူ့ကိုပဲရွေးချယ်ထားတယ် မာမီ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မာမီစကားကိုနားထောင်ပါ ရိုဘင်”

“သားကိုလည်း ဒီတစ်ခါတော့ ပုန်ကန်ခွင့်ပြုပါ မာမီ”

“မဖြစ်ဘူးသား... ဟညာမတတ် အိမ်ဖော်သာသာအဆင့်က
ငါ့သားရဲ့ပွဲတက်မယားဖြစ်နိုင်လို့လား။ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်တွေ
စမ်းပါ ရိုဘင်ရယ်”

“သူ့ကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ကတိဖေးပြီးပြီ”

“နှင်းမှုန်ပျော်ရဲ့သမီးဟာ နှင်းမှုန်ပျော်ရဲ့အကျင့်တွေ ကိန်းဝယ်
နေပါတယ်ဆိုတာ မာမီလုံးဝလက်ခံသွားပြီ ရိုဘင်။ မင်းလည်း ဒါကို
လက်ခံလိုက်ပါ။ အမေက ငါ့ယောက်ျားကိုမြူဆွယ်၊ သမီးက သားနှစ်
ယောက်လုံးကိုအပိုင်ကြံ။ မာမီက ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ခြေရင်းမှာ ဒူး

ထောက်ရှုံးရတော့မှာတဲ့လား”

“နှစ်ယောက်လုံး... ဟုတ်လား”

“မမေ့စမ်းပါနဲ့ ရိုဘင်ရယ်။ နှင်းမှုန်ပျော်ကြောင့် မာမီဘယ်
လောက်ထိငိုခဲ့ရသလဲ။ အဲဒါတွေကို မင်းမမေ့ပါနဲ့ရိုဘင်။ သူ့အမေကြောင့်
မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခုလိုခွဲနေကြရတာ။ နာကြည်းစရာ
ကောင်းတဲ့အတိတ်ကို မင်းမေ့သွားပြီလား ရိုဘင်။ ဟမ်း... မေ့သွား
ပြီလား... ဒီမိန်းကလေးကို မာမီဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ သဘောတူ
ရမှာတဲ့လဲ။ ပြောစမ်း! ရိုဘင်... မာမီကိုပြောစမ်း”

ငိုသံနှောနေတဲ့ မာမီရဲ့အသံကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ရို
ဘင်ကို သူ့အားရကျေနပ်မှုမရှိပါ။

ရိုဘင်က သူမရဲ့အကြောင်းတွေကို သူ့ထက်ပိုသိနေခဲ့သည်
ပေါ့။ တကယ်ပဲ သူမမေမေကို ရိုဘင်က သိနေခဲ့သည်ပေါ့။ တကယ်ပဲ
သူမမေမေက သူတို့မိသားစုရဲ့ဘဝကို မွှေနှောက်သွားခဲ့တာလား။

သူ့ရင်ထဲနာကျင်ခံစားရမယ့် ဒါက လူကြီးတွေရဲ့ပြဿနာ
ပဲ။ ဘာကြောင့် လူငယ်တွေအထိ သယ်ဆောင်ချင်လာရတာလဲ... ဘာ
ကြောင့်လဲ။ ရိုးသားပြုစင်တဲ့ ဟေမာန်နှင့်ဖွေးရဲ့ သိမ်ငယ်တဲ့ဘဝကို
မှ ရိုက်ခတ်ချင်နေရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“သား၊ ဝသန်မိုးစွေဖြစ်ဖြစ်၊ ကိမ္မာန်နေ့လေဖြစ်ဖြစ် တွေးကြည့်ပါလား သားရယ်”

“မာမိ”

“သူတို့တွေဆို ပညာလည်းတတ်တယ်၊ ပွဲလယ်တင့်တယ်၊ မိဘမျိုးရိုးလည်းကောင်းတယ်... ချောမောလှပကြတယ်”

“မာမိ”

“မာမိ ဒီကိုလာတာ အဲဒီကိစ္စစိစဉ်ဖို့ပဲ။ သားက အမြဲတမ်း လိမ္မာခဲ့တာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း လိမ္မာပါသားရယ်။ မာမိက ဂုဏ်ယူချင်တယ်နော်... သားနော်... မေမေက ယုံကြည်တယ်၊ သားကို။ သားက လူတွေအများကြီးကိုအုပ်ချုပ်နေတဲ့လူကြီးလူကောင်းပါ။ ဘဝကို ကောင်းကောင်းရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမယ်”

ဟု မာမိက အချက်အလက်ကျကျပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ ငြိမ်ကျသွားသောရိုဘင်ကြောင့် သူ့ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်တော့၍ ယဉ်ကျေးမှုအရ တံခါးကိုပင် မခေါက်တော့ပါဘဲ ဂုန်းဒိုင်းဖွင့် ဝင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်! ဒွန်းကီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သားက ဒွန်းကီပါ။ အသုံးမကျတဲ့မြည်းကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်မာတယ် မာမိ။ ရိုဘင်၊ ငါ မင်းကိုသိပ်အံ့သြတယ်။ ငါ

သူ့ကို မင်းနဲ့ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်တော့ဘူး။ မင်း ဘာကိုတွေဝေနေတာလဲ။ မင်း ဟောမာန်နှင်းဖွေးကိုမချစ်ဘူးမဟုတ်လား။ မချစ်ဘဲနဲ့ သူ့ဘဝကို ငရဲခံခိုင်းဦးမလို့လား။ တော်တော့ရိုဘင်... မင်းကလည်း ဘာမှမထူးခြားတဲ့ သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မင်းသတ္တိမရှိဘူး”

“အဲဒီစကားက မင်းကိုပြောရမှာ ဒွန်းကီ။ မင်း မိန်းကလေးကို ချစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါ မင်းသိဖို့မလိုပါဘူး”

“ငါက မင်းအစ်ကိုပါ ဒွန်းကီ။ မင်းနှလုံးသားကိုနှင်းခြေပြီး ကျော်တက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်က အဲလိုစကားမပြောခဲ့ပါလား ရိုဘင်။ ဘာလဲ... သူက နှင်းမှုန်ပျော်ရဲ့သမီးဖြစ်သွားလို့လား”

“ဘာ...”

“ခွပ်!”

“ရိုဘင်... သားဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မှတ်ထား ဒွန်းကီ။ မင်း ငါ့ကိုမစော်ကားနဲ့”

“အပျိုကိုထိသွားလို့လား ရိုဘင်”

“မင်း...”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်။ အဲလိုတွေ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့။ ငါ သေချင်တယ်။ မင်းတို့အဲလိုတွေမဖြစ်ကြနဲ့ . . . တွေ့ရခဲ့တဲ့ညီအစ်ကိုတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပါကွယ်”

“ထိုးပါစေ မာမိ . . . ထိုးစမ်း ရှိဘင်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေတယ် . . . ထိုးလိုက်စမ်းပါ . . . မတွေ့ဝေဘူး။ ဟောမာန်နှင်းဖွေးဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘယ်တော့မှမတွေ့ဝေဘူး။ မင်းဟာ ငါ့အစ်ကိုမို့ ငါ့အခွင့်အရေးပေးခဲ့တယ် ရှိဘင်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအခွင့်အရေးက မင်းနဲ့ မတန်ဘူး။ မင်းဝင်ကခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းမို့ ပြီးဆုံးအောင်ကပါ။ လွဲချော်သွားခဲ့လို့ တစ်ယောက်ယောက်သာ နာကျင်ရရင် ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုးနဲ့”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် ရှိဘင်မှာ ခုတင်ပေါ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးထိုင်ချစ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဒွန်းကီက တံခါးရှက်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သောမျက်နှာတစ်ခုကြောင့် . . .

“ဟင်! ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး မှတ်တက်သွားခဲ့ရသလို ဒေါ်မျိုးမာန်ကလည်း သူမကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟို . . . သန့် . . . သန့်ရှင်းရေးလာလုပ်တာပါ”

သူတို့ပြောသမျှကို သူမ ကြားသွားမှာပဲဆိုတာ မိမိမိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် အဖြစ်အပျက်က တိုက်ဆိုင်လွန်း၍ အားလုံးမှာ မှတ်တက်နေကြ၏။

ပျက်ယွင်းနေသောသူမမျက်နှာ အုအုအားအားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာလည်း မှတ်တက်နေကြရပါသည်။

သူမက ကိုင်ထားသောဖုန်သုတ်ပဓါကို လွှတ်ပဲချရတော့မလို နံရံတွေကိုပဲ အပြေးအလွှားဝင်သုတ်ရမလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရပါသည်။

မနေတတ်မတိုင်တတ်ဖြစ်နေတဲ့သူမရဲ့ပုံကို သူရင်ထဲက နာကျင်ခံစားရပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ဖုန်သုတ်ပဓါကို သူမလက်ထဲမှဆွဲလှပြီး လုံးချေကာ လွှင့်ပစ်ပြီးမှ သူမလက်ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲ၍ ခေါ်လာမိခဲ့ပါတော့သည်။

“ဒွန်းကီ . . . ဒွန်းကီ . . . သား”

မာမိရဲ့အော်သံကိုလည်း သူမရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ အေးစက်နေသောသူမရဲ့လက်ဖျားလေးများကသာ သူရင်ခုန်သံတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားရပါသည်။

“လွှတ်ပါ... လွှတ်”

သူ မလွှတ်ပါ... သူမရဲ့လက်ကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

“ကျွန်မက ဘယ်တော့မှ ရှုပ်ထွေးတဲ့လူ မဖြစ်စေရပါဘူး။ အတိတ်ရဲ့အရိပ်မည်းကြီးတွေ ဝါးမျိုမခံပါဘူး။ ရှင် ဘာမှ ကျွန်မကို မကာကွယ်ပါနဲ့လား ဒွန်းကီ”

“မင်းသိရဲ့လား ဟောမာန်နှင်းဖွေး။ မင်းကို နှင်းတွေ အရမ်း ကျတဲ့အချိန်မှာ ဖွေးဖွေးတယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“ဟင်!”

“အန်ကယ် ပြောသလိုပဲ။ ငါ အနာဂတ်မှာ အိပ်ရေးဝဝအိပ် ချင်တယ်။ နောင်တဆိုတာမျိုးမရချင်လို့ ငါ ခိုဘင်ကိုဦးစားပေးခဲ့တယ်။ အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ကြိမ်ပေးတာနဲ့လုံလောက်ပါပြီ။ ဟောမာန်နှင်း ဖွေး... ငါ မင်းကိုချစ်တယ်... ရင်ထဲကချစ်တာပါ”

“မပြောနဲ့... အဲဒီအချစ်ကိုမုန်းတယ်။ ကျွန်မကိုလာမချစ်နဲ့... မချစ်ပါနဲ့”

“ချစ်တယ်... အရမ်းချစ်တယ်”

“မချစ်နဲ့ ကျွန်မကြောက်တယ်။ အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ ကျွန်မ ဘဝက မလှမပ ရှင်သန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ လူအများကြီး

က ကျွန်မကိုမုန်းခဲ့တယ်။ မေမေသေရတယ်။ ဖေဖေ သောကတွေရောက် ရတယ်။ မချစ်ပါနဲ့... ကျေးဇူးပြုပြီး မချစ်ပါနဲ့။ ကျွန်မကောင်းကောင်း ရှင်သန်ချင်တယ်... ကျွန်မကိုမချစ်ပါနဲ့”

ရောက်တတ်ရာရာစကားလုံးတွေနှင့် မျက်ရည်တွေ တသွင်းသွင်း စီးကျနေခဲ့သော ဟောမာန်နှင်းဖွေးရဲ့ခပ်နွမ်းနွမ်းဟန်ပန်က သူရင်နှစ် လွှာကို အစိမ်းလိုက်ခုတ်ပိုင်းပစ်သယောင် နာကျင်လှပါသည်။

အချစ်ကိုကြောက်နေရှာတဲ့သူမကို အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်များကို သူဘယ်လိုရှင်းပြရမှာတဲ့လဲ။

ချစ်သူ... အချစ်ဆိုတာ သိမ်မွေ့နက်နဲသောအရာပါ။

မှန်မှန်ကန်ကန်ခံယူတတ်ရင် ပန်းရနံ့များ၊ သင်းပျံ့နေတဲ့ ကနုတ် ဘောင်အခန်းထဲမှာ တခမ်းတနားရှိနေရသလို ပြီးပြည့်စုံစွာခံစားရပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားသွားခဲ့လျှင် နောက်ကျိနေသောရေများနှင့် ခင်း ကျင်းထားတဲ့အဆိပ်ဆူးခံ ခယောင်းလမ်းတစ်ခုက ပုပ်အဲ့အဲ့ရနံ့တစ်ခု နှင့်အတူ ဘဝအမောကို ခက်ခဲစွာခံစားနေရတတ်ပါသည်။ ဒါကို ချစ်သူ မင်းသိအောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာတဲ့လဲ။

အချစ်ကိုသိပ်မုန်းနေတဲ့မင်းကို လူသားဆန်လာအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုပြုပြင်ပေးရမှာလဲ။

ကိုယ်ယုံကြည်နေမိပါတယ် ချစ်သူ... ကိုယ့်အချစ်က မင်း
အတွက် ပန်းခင်းလမ်းပဲဖြစ်စေရမယ်လို့ပေါ့။ မင်း အချစ်ကိုယုံကြည်
ကိုးကွယ်လာစေရမယ်။

ကိုယ်သက်သေပြမယ် ချစ်သူ...

အချစ်ဟာ သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့အရာဆိုတာကိုပေါ့။

မင်းကို ကိုယ် သုခတွေ့ပြည့်နေတဲ့ လှပတဲ့အိမ်လေးကိုခေါ်
ဝင်ပါရစေ။

အဲဒါ ကိုယ့်ရင်ခွင်ပဲဆိုတာ မင်းသိအောင် သက်သေပြပါရ
စေ... ချစ်သူ... ကိုယ်... မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။

ကိုယ့်အချစ်နဲ့ မင်းဘဝကြီးကိုလှပအောင် တန်ဆာဆင်ခွင့်
ပြုပါ။

အချစ်ကိုမရှောင်ဖယ်ပါနဲ့ ချစ်သူ။

အရိပ်မည်းကြောင့် အချစ်က ဘဝဆိုးသွားမှာကို စိုးရိမ်ရင်
သုခဘုံနဲ့လည်း ကင်းဝေးတတ်ပါတယ် ချစ်သူ။ မင်းမှတ်ထားပါ... မင်း
ကလည်း ဒေါ်နှင်းနုနုပျော်မဟုတ်သလို ကိုယ်ကလည်း ဦးမိုးနှောင်းမဟုတ်
ပါဘူး။ ကိုယ်သိတယ် ရိုတင်ကလည်း ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ
ဆိုတာ။

ကိုယ်တို့ မင်းဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ နာခံဖို့ အဆင်သင့်ပါ ချစ်သူ။
မင်း နောင်တမရအောင် ဆုံးဖြတ်ရမယ်နော်။

မငိုပါနဲ့ချစ်သူ... မင်းမျက်ရည်တွေက ကိုယ့်နှလုံးသားကို
ထုရိုက်နေတဲ့အကြီးဆုံးလက်နက်မို့ပါ။ မငိုပါနဲ့လား ချစ်သူရယ်။

သူမရဲ့ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းထားသည်ထိ သူမက
တသိမ့်သိမ့်မိုက်နေမိခဲ့ပါ။ သူမ ဘာကြောင့်ငိုနေမိတာလဲဆိုတာ သူမ
ကိုယ်တိုင်မသိပေမယ့် သူမရဲ့နှလုံးသားကလည်း ခံရဆိုးစွာ နာကျင်
နေမိတာကိုတော့ သိနေပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ... ဘယ်သူ့အတွက်လဲ... ။

* * *

အခန်း (၁၅)

“ဟေမာန်နှင်းဖွေးဆိုတာ မင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ ငါ့အခန်းထဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

သူမရင်ထဲ အေးစက်စက်မျက်နှာကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပေ

မယ့်...

“ဟုတ်”

ဒေါ်မျိုးမာန်နောက်သို့ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ရှေ့ကတော့

တမမနှင့်၊ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာသိနေ၍ ထိတ်လန့်နေမိတာတော့

ခတ်စေချင်ဘူး။ အဲဒါ မင်းကို ကိုယ်တန်ဖိုးထားလို့ပဲ။ မင်းဘယ်မှ ထွက်မသွားပါနဲ့။ မင်းကို ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ကိုယ်ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ် ဟုတ်ပြီလား။ မင်းမငိုပါနဲ့ . . . မင်းထပ်ပြီးမခံစားရတော့ပါဘူး။ ကဲ၊ မာမီကျေနပ်ပြီလား”

“မင်း ဝသန်မိုးတွေကိုလက်ထပ်ပါ ရှိဘင်”

“မိခင်က မိခင်ပါ မာမီ . . . ဒါပေမဲ့ ဘဝကိုတော့ မချုပ်ကိုင်ပါနဲ့။ ချစ်သူနဲ့တွေ့ကွင်းရခြင်းဒုက္ခထက် မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့အတူနေရခြင်းဒုက္ခက ပိုဆိုးတယ် မာမီ။ သားဘဝကို မာမီကိုယ်တိုင် မီးလောင်တိုက်သွင်းတော့မလို့လား”

“နောက်တော့လည်း . . .”

“ခံစားချက်ဆိုတာ တဒင်္ဂလေးမှာပဲ အဖြေပေါ်တတ်ပါတယ် မာမီ။ သားက စီးပွားရေးသမားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက ငွေမဟုတ်သလို အိမ်ထောင်ရေးကလည်း ကွန်ပျူတာတစ်လုံးမဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်တာလုံး နှစ်တွေအများကြီး နေ့ရောညပါမြင်နေရမယ့်ဒီမျက်နှာကို ခံစားချက်မပါဘဲ ဘယ်လိုကြည့်မှာလဲ မာမီ”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ အဲလိုတွေဝေပြီး ခံစားနေရတာလဲ ရှိဘင်။

မင်းဟာ မျိုးမာန်ရဲ့သား ရှိဘင်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“အခုတော့ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ခါတိုင်းက ကွန်ပျူတာကြီးပဲ။ ကျေးဇူးပဲ ဟောမာန်နှင်းဖွေး။ မင်းနဲ့သာမတွေ့ခဲ့ရင် ဒါတွေကို ကိုယ်နားလည်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကိုကြောက်နေတဲ့မင်းကို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိထားပါ။ မင်းက အချစ်ကို ပုန်းရှောင်လေ၊ အချစ်က မင်းကိုငါးမျှီလေပါပဲ။ မင်းကိုယ်မင်း မသိပေမယ့် ကိုယ်သိနေတယ်။ မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေပြီ။ မင်းလက်ခံလိုက်ပါ ဟောမာန်နှင်းဖွေး။ သုခတွေ တွေ့ရှိလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ် မင်းကိုလွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတယ်။ စည်းတွေ၊ ဘောင်တွေ၊ အတိတ်တွေကိုလွှတ်ပစ်လိုက်ပါ။ အဲတော့မှ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလာလိမ့်မယ် ဟုတ်လား။ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ်သိလာရတယ်။ မင်းကို ကိုယ်နောင်တမရစေချင်ဘူး။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားကြည့်လိုက်ပါလား။ မင်းပျော်ရွှင်ဖို့ ကိုယ်လိုလားတယ်”

ဟု သူက နူးညံ့စွာပြောလိုက်လျှင် သူမရင်ထဲ နင့်နင့်နဲနဲကြီး ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

“ကိုယ် မင်းကိုတောင်းဆိုချင်တယ်။ မင်းဘယ်မှာထွက်မသွားပါနဲ့”

ဟုဆိုနေသောသားရဲ့မျက်နှာငယ်လေးကြောင့် ဒေါ်မျိုးမာန်ရဲ့ ရင်ထဲ ထိရှခံစားရပါသည်။

အမြဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုအမိန့်ပေးကာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားနေ တတ်သောသားက ဒီဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးရှေ့မှာမှ ဝပ်ဆင်းနေခဲ့ လို့ပါ။

တကယ်ပဲ သားကို ဒီမိန်းကလေးက လွှမ်းမိုးသွားပြီလား။ သားတွေကို တကယ်ပဲ သူမ မနိုင်တော့ဘူးလား။

“မင်းထွက်မသွားပါနဲ့နော် ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

ဟု အခန်းထဲမှထွက်သွားသောသူမကို သားက ထပ်မံပြော လိုက်သောကြောင့် သူမမှာ တစ်ခုခုကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရသူပမာ ကျေကွဲခံ စားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးပျောက်ကွယ်သွားပြီးမှ သားက သူမဘက် လှည့်လာကာ...

“မာမိ အဲလိုတွေလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ သားမကျွက်ဘူး။ သားတို့ က ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေမဟုတ်ကြတော့ဘူး မာမိ”

“အဲဒါကြောင့် ပိုစိုးရိမ်ရတာပေါ့”

“အဲလိုမြင်ရတော့ မာမိကိုစိတ်ပျက်မိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောရတာလဲသား။ ဘယ်တုန်းကမှ အဲလို

မပြောခဲ့ဖူးဘူးလေ”

“ဒီလိုအချိန်မျိုးကိုသာ ခွန်းကီနဲ့ဆုံခဲ့ရင် သားစိတ်ပျက်မိတာ ထက် နှစ်ဆ ခွန်းကီက မာမိကိုပိုစိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်။ ခွန်းကီရဲ့ စိတ်ကို မာမိသိပါတယ်။ မာမိကိုဘယ်တော့မှလာမတွေ့ဘဲ နေသွားနိုင် တယ်။ ဟောမာန်နှင်းဖွေးကို သားချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားထက် ခွန်းကီက သူ့ကိုပိုချစ်တယ်။ ပိုစိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် သားနောက်ဆုတ်ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်တာပဲ။ အတူနေလာတာ နှစ်တွေမှမနည်းတော့ပဲ။ ခွန်းကီရဲ့မျက် လုံးတွေကို မာမိသိဘူးလား။ ခွန်းကီက အမြဲစိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ် တယ်။ ခွန်းကီကို မာမိချစ်ရင် ခွန်းကီဆုံးဖြတ်တာကိုလက်ခံလိုက်ပါ။ သားကလည်း တစ်ဦးတည်းသောညီလေးမို့ ခွန်းကီဘာလုပ်လုပ် လက် ခံမှာပါ။ သားတစ်သက်လုံး ခွန်းကီကို ညီဆိုပြီး မညှာတာခဲ့ဖူးဘူး။ မာမိ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ငယ်ငယ်က ဟောမာန်နှင်းဖွေးကို ဒယ်ဒီ ပွေ့ချိုပြီး အိမ်ခေါ်လာတတ်တာလေ။ မှတ်မိမှာပါ။ အဲလိုနေ့တိုင်း မာမိတို့ စကားများကြတာကိုး။ သားသိနေတယ်။ ဒယ်ဒီက ဟောမာန်နှင်းဖွေးဆို ပျော်ပျော်ကြီးလက်ခံလိမ့်မယ်လို့။ မိသားစုပါ မာမိ။ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်နေရင် မာမိပဲ အထီးကျန်နေရမယ်။ ဒါကို မာမိဟာမာမိဆုံးဖြတ် ပေါ့။ ခွန်းကီကတော့ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတာ ပေးဝသေချာတယ်”

အမှန်ပါပဲ။

သူမ ထိုအခန်းထဲရောက်တော့ သူမထံ သော့တစ်ချောင်းနှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်ပေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဘာကြီးလဲ အန်တီ”

“အဲဒါ အိမ်သော့ပဲ။ သော့တွဲမှာ အိမ်ရဲ့လိပ်စာပါတယ်။ အဲဒီ အထုပ်ထဲမှာ မင်းနာမည်နဲ့စာချုပ်ထည့်ထားတယ်။ လက်မှတ်ထိုးလိုက် ရုံပဲ။ ဒီငွေခွဲဆို မင်းကောင်းကောင်းရှင်သန်လို့ရပြီ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အန်တီ”

“ငါကလည်း မိခင်တစ်ယောက်မို့ အတ္တကြီးမိတာတော့အမှန် ပဲ။ မင်းကို ငါ့သားတွေနဲ့သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ငါက ပါးစပ်နဲ့မပေးဘူး။ လက်တွေ့ပေးတာပါ။ မင်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ရှောင်ထွက်သွားပါ ဟော မာန်နှင်းဖွေး”

“ရှင်!”

“မင်းကိုစကားသိပ်များများပြောချင်ဘူး။ ဆိုလိုရင်းကို မင်း သဘောပေါက်မှာပါ။ မင်းကိုလည်း ဒုတိယနှင်းမှန်ပျော်မဖြစ်စေချင်သလို ဟောမာန်နှင်းဖွေးနောက်တစ်ယောက်လည်း လောကမှာထွက်ပေါ်မလာ ပါစေခဲ့တော့။ မင်းဘဝကို ကောင်းကောင်းရှင်သန်လိုက်ပါ။ မင်းနဲ့အဲလို

မပြောချင်ပါဘူး။ ရိုဘင်က နားလည်တတ်သူမို့ သိပ်မစိုးရိမ်ရပေမယ့် ဒွန်းကီကို ငါစိုးရိမ်တယ်။ မင်းပျောက်ကွယ်ပေးပါ ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို အဲဒီလိုကြည့်ရှုပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်တီ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မလက်မခံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကတိပေးပါတယ် အန်တီ။ ကျွန်မထွက်ခွာသွားမှာပါ။ ကျွန်မလည်း နာ ကျင်ခံစားရတာပါပဲ။ ဖေဖေရှိနေလို့သာ ဒီအချိန်ထိနေလာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မထွက်သွားပေးပါ့မယ်။ ထွက်သွားသင့်တယ်ဆိုတာသိပါတယ်”

“မင်းဘယ်မှသွားစရာမလိုဘူး ဟောမာန်နှင်းဖွေး”

ဟုဆိုကာ ဝင်လာခဲ့သောရိုဘင်ကြောင့် သူမရော၊ ဒေါ်မျိုးမာန် ပါ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“မာမိ ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်စားအလုပ်တွေလုပ်နေရတာလဲ။ ဒီ စကားကို မာမိ စည်းကျော်ပြီးမပြောသင့်ဘူး။ ဟောမာန်နှင်းဖွေးဟာ ဦးမိုးနောင်ရဲ့သမီးတစ်ယောက်ပဲ။ မာမိမနှစ်သက်ရင် သားတို့ကိုပဲပြော သင့်တယ်။ သူ့ကိုသွားမထိခိုက်ပါနဲ့ မာမိ။ သူက အဆိပ်မဲ့တယ်။ ခြေကျ နေပြီ။ ထပ်ပြီး နှင်းချေချင်သေးလို့လား။ ဆောရီး... ဟောမာန်နှင်းဖွေး ကိုယ့်ကြောင့် မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်ရတော့မလို့။ မော့ရီးကွာ ကိုယ့်ကြောင့် မကောင်းလာချင်နေ။ ကိုယ့်ကြောင့် မင်းဘဝကိုမလွှပ်

ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပြောကာ ထွက်သွားသောရိုဘင်ကြောင့်
သူမမှာ ခုတင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချခိုလိုက်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၆)

“ဖေဖေ”

“သမီး တစ်ခုခုပြောစရာရှိနေလို့လား”

လွေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန်ဆင်းလာသောဖေဖေကို သူမ မပြောချင်
ပါပဲ မနက်ခင်းကြီးမှာ ပြောရပေတော့မည်။ ဖေဖေနဲ့သူမက အခုလို
အေးဆေးတွေ့ရချိန်နည်းတယ်မဟုတ်လား။

“သမီး ခဏလောက်ခဏီးထွက်ချင်တယ်ဖေဖေ”

“သမီး သိပ်မွန်းကြပ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ”

“ခဏနော် သမီး”

ဟုဆိုကာ သူမရှေ့မှ ဖေဖေက ခေတ္တပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ပြန်လာတော့ တစ်ခုခုကို သူမထံပေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဒါက အိမ်သော့ပါ။ သမီး အဲဒီမှာသွားနေပေါ့။ ဖေဖေ သမီးကို မကြာခဏလာတွေ့ပါမယ်”

“ဖေဖေ”

“လူတွေနဲ့အဝေးဆုံးမှာနေပြီး သမီးမှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေလို့ ဖေဖေဆန္ဒပြုပါတယ်”

“သမီး မယူ...”

“ယူသွားပါသမီး... ဒါ သမီးကို ဖေဖေလုပ်ပေးနိုင်တဲ့တစ်ခုတည်းသောအရာပါ။ သမီးအတွက် ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာပါ။ ဖေဖေလည်း ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ သိရှိခဲ့စကားများချင်ပါတဲ့။ ဒါ သိရှိမသိဘူး သမီး။ သမီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေရမှာပါ။ ငါ့သမီးလေး ဝဋ်ကျွတ်ချိန် တန်သွားခဲ့တာပေါ့”

ဟု ဖေဖေကဆိုသဖြင့် သူမက ဖေဖေကိုနှုတ်ဆက်သလိုကြည့်ကာ...

“သမီး ခုပဲသွားတော့မယ် ဖေဖေ”

“အင်း”

“သမီး ဖေဖေကိုကန်တော့ချင်တယ်”

ဟုဆိုကာ မြေပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေအပေါ်အထင်လွဲခဲ့မိတာတွေအားလုံးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဟူသောစကားက အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားရသလို ဦးမိုးနှောင်းထံမှလည်း ဆုပေးသံက ထွက်ပေါ်မလာတော့ဘဲ သူမကိုသာ ကျောခိုင်းပြီးနေခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေက အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“သွားတော့လေ၊ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး ဖေဖေ။ သမီးသွားတော့မယ်”

ဟုသာ ဖေဖေကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပြီး အထုပ်များယူရန် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင်...

“သမီး တကယ်ပဲသွားတော့မလို့လား”

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဒေါ်လေးမြ၊ သမီးအပေါ် သိပ်ကြင်နာပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သွားပါကွယ်၊ ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

၂၁၈ ❖ ဖယ်နိုင်

“ဒေါ်လေးမြ ဈေးသွားတော့မလို့လား”

“ဟင့်အင်း၊ သမီးကိုလိုက်ပို့ဖို့စောင့်နေတာ”

“ရှင်!”

“မနေ့က သမီးအထုပ်အပိုးတွေပြင်နေတည်းက ဒေါ်လေးမြ
ရိပ်မိပြီးသားပါ”

“ဒါလေးယူထားပေးဦးနော်၊ သမီးအိတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“မြန်မြန်လုပ်နော်... လူတွေမနိုးလာခင်”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်တွင်...

“ဟင်!”

မှန်ပါသည်။ သူမအိတ်တွေကိုပွစာကျဲကာ လုပ်နေကြသော
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြောင့်ပါ။

“ဒါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟေမာန်နှင်းဖွေး”

“ဟို... ဟို...”

သူမဘာမှမဖြေနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသွားရပါသည်။

“ငါတို့က နှိပ်စက်တယ်၊ ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့

ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ အဝတ်အစားတွေကို တစ်ခုမကျန်သွန်ချပြီး ဆိုလာ
သော ဂိဗ္ဗာန်နွေလေကြောင့်...

“မလုပ်ပါနဲ့ မမကြီး”

“ဟင်! မီးကျွမ်းထားတဲ့အင်္ကျီပါလား”

“မမကြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အဲဒါ သူ့အမေ မကောင်းဆိုး
ဝါးမကြီး ထတ်ခဲ့တာလေ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား၊ တွေ့မယ်”

ဟုဆိုကာ နံရံမှကတ်ကြေးကိုဆွဲဖြုတ်ကာ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွား
အောင် ညှပ်ဖြတ်ပစ်ပြန်ပါသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ကြပါနဲ့”

ဟု တကြော်ကြော်အော်ပြီးမှသာ ကတ်ကြေးကိုဆွဲလှူရှာပါ
သည်။

သူမက အဲလိုလုပ်လေ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ကြမ်းလေပါပဲ။
သုံးယောက်သား လုံးထွေးသွားရကာ ဂိဗ္ဗာန်နွေလေကိုင်ထားသော ကတ်
ကြေးအဖျားလေးမှာ ဝဿန်မိုးတွေကိုထိုးခြစ်မိသွား၏။

“အား”

အော်သံကြောင့် ဂိဗ္ဗာန်နွေလေမှာ တုန်လှုပ်သွားရကာ လက်ထဲ

မှကတ်ကြေးကို ဟောမာန်နှင်းဖွေးရဲ့လက်ထဲသို့ထိုးထည့်ပစ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခွက်ကပွင့်သွားပြီး ဒေါ်သီဂီယံရောက်ရှိလာရပါသည်။

“ဟင်! သွေးတွေ”

“ဟောမာန်နှင်းဖွေး နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မေမေ ဝဿန်ကိုကြည့်ပါဦး။ ရဲ့လား ဝဿန်”

“ဖြန်း! ”

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်မ၊ သခင်ကိုပြန်ကိုက်တဲ့ခွေးမ”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ချက်ပြန်ရိုက်ဖို့ လက်ကိုရွယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့သော် သူမ၏လက်မှာ လေထဲမှာပင် ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“တော်ကြပါတော့”

“ဟင်! ဒွန်းကီ”

“တခြားလူကိုချောက်တွန်းပြီး နာမည်ကောင်းယူတတ်တာ မင်းတို့အကျင့်လား”

“ဒွန်းကီ၊ ရှင် ရမ်းပြီးမပြောနဲ့။ ဝဿန်ဆိုမှာ သွေးတွေ၊ ရှင် မမြင်ဘူးလား”

“မသေနိုင်ပါဘူး။ ရှုပ်ပါးလေးထိမိရုံပါ”

“ရှင်ဘက်လိုက်မပြောနဲ့ ဒွန်းကီ”

“ရိုဘင်ရင်ထဲကို မင်းတို့မရောက်သွားတာ ရိုဘင်ကံကောင်းသွားတယ်။ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်တတ်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြုပြင်ပြီးပြီဆိုမှ မင်းတို့ရဲ့ဘဝက လှပလိမ့်မယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းက နှာခေါင်းနဲ့အသက်ရှူကြတာပါ။ လူသတင်းကို လူချင်းဆောင်၊ ပန်းသတင်းကို လေညှင်းဆောင်၊ ပုပ်အက်နံ့ဟောင်နေတဲ့မင်းတို့ရဲ့သတင်းကြောင့် မင်းတို့ဘဝဟာ ဘယ်တော့မှသာယာလာမှာမဟုတ်ဘူး။ သိပ်လှတဲ့မင်းတို့မျက်နှာလေးတွေဟာ သိပ်နှမြောစရာကောင်းပါတယ်။ မင်းတို့ သူ့ကိုမှန်းကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲတော့ ကိုယ်သူ့ကိုခေါ်သွားမယ်။ ရိုဘင်လည်း အခုချိန်ဆို လေယာဉ်ကွင်းရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဟင်! ”

မြန်ဆန်လွန်းတာကြောင့် အားလုံး မှတ်တက်သွားကြရပါသည်။

“ရိုဘင်ကတော့ ပြောပါတယ်။ ကိမ္ဘာန်နွေလေထက် ဝဿန်မိုးစွေက ပိုလို့စိတ်သဘောပြည့်ဝတယ်တဲ့။ ကိုယ်ပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး။ ဝဿန်မိုးစွေက ကိမ္ဘာန်နွေလေထက် ပိုဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ မင်းတို့စိတ်သဘောထားတွေကို ပြင်လိုက်ပါ။ အချိန်မပါသေးတယ် ဟုတ်လား။ အခုတော့ ကိုယ် မင်းတို့သိပ်မှန်းစရာသူ့ကို အပြီးခေါ်

သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့နောက်နားမှ နံရံနှင့်ဖိကပ်ကာ ရပ်နေခဲ့သော
ဟောမန်နှင်းဖွေးထံလှည့်ကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဟောမန်
နှင်းဖွေးရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ။ ဟောမန်နှင်းဖွေး”

ဟု အားလုံးရှေ့မှာ တောင်းဆိုပစ်လိုက်၏။

ထင်မှတ်မထားခဲ့တဲ့သူရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ဟောမန်နှင်းဖွေး
အပါအဝင် အားလုံးမှာ မှတ်တက်သွားမိကြပါသည်။

“ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ ဟောမန်နှင်းဖွေး။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်
ချစ်တယ်”

ဟု သူက ဒုတိယအကြိမ် လေးနက်စွာပြောပစ်မိပါသည်။

ထိုသို့ပြောပစ်ရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မောင်ကျေရယ်ပါ။

သူမများ သူ့ကိုငြင်းပယ်ပစ်လိုက်မည်လားဟု ရင်တမမနှင့်။

ကိုယ့်ကိုလက်ခံပေးပါ ချစ်သူ... ကျေးဇူးပြု၍ လက်ခံပေးပါ။

ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်မိနေလို့ပါ။

မင်းဘယ်မှထွက်မသွားပါနဲ့လား။ ကိုယ့်ကိုလက်ခံပြီး ကိုယ့်ရင်
ထဲဝင်လာခဲ့ပါ။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခုချိန်မှာ မင်းကိုယ့်ကိုမစဉ်းစားဘဲ လက်ခံလိုက်ပါကွယ်။

ဒါ တစ်သက်လုံးခေါင်းငုံ့လာခဲ့တဲ့မင်းအတွက် တစ်ခုတည်းသောတုံ့ပြန်
မှုဖြစ်မှာမို့ပါ။ ကိုယ့်ကိုလက်ခံခြင်းအားဖြင့် အားလုံးကိုအနိုင်ယူလိုက်
စမ်းပါချစ်သူ။

မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းမော့နေလိုက်စမ်းပါ။

ကိုယ့်ရင်ခွင်က မင်းအတွက် တစ်သျှူးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
တောင် ကိုယ်ကျေနပ်တယ်။ ကိုယ်ကမ်းပေးတဲ့လက်ကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်စမ်းပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်မျိုးစုံတို့က မငြိမ်သက်နိုင်အောင် လှုပ်
ရှားနေရပေမယ့် သူမကတော့ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

သူမထံက အတန်ကြာငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီးမှ...

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကိုချစ်ပါတယ် ဒွန်းကီ”

“ဟင်!”

သူ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့အဖြေမျိုးပါ။

သူမက လက်ခံပါတယ်ဟုပဲ အလွန်ဆုံးဖြေခဲ့မယ်လို့ထင်ထား
ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့သောအဖြေစကားကြောင့်
တခြားကမ္ဘာရောက်သွားသူတစ်ယောက်လိုခံစားရပြီး မှတ်တက်နေ

ရပါတော့သည်။

“ရိုဘင်ကို ကျွန်မပြောခဲ့တယ်၊ လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူးလို့။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောခဲ့သလဲလို့မသိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မသိပ်ကြောက်တဲ့အရာက ကျွန်မရင်ထဲ ဆိုးဝါးစွာဝင်ရောက်လာခဲ့လို့ပဲဆိုတာ ကျွန်မသိလာရတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်မိသွားတယ် ဒွန်းကီ။ ရှင်က ကျွန်မဘေးမှာ အမြဲရှိနေခဲ့လို့လား။ အဲဒါကြောင့်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတိုင်းက ရင်ထဲမှာ နာကျင်စေတာပါ။ သေချာတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုသိပ်ချစ်မိသွားခဲ့ပါတယ် ဒွန်းကီ”

သူ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ကမ်းပေးလာသောသူမရဲ့လက်ကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ပစ်ကာ...

“ကိုယ်တို့သွားရအောင်လေ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက သူ့ကိုမော့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပေးပါ။ ကိုယ့်ကိုမနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့။ ကိုယ် မင်းနဲ့အတူ ဘဝကိုသာယာပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းချင်တယ်။ ခွင့်ပြုနိုင်မလား”

“ရှင့်ကိုယ့်ပါတယ် ဒွန်းကီ။ ဒါကြောင့်လည်း ရှင့်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်တာပေါ့”

ဟု သူမက ပြုံးပြုံးလေးမပြောလိုက်စဉ်တွင် သူမက သူမရဲ့ပခုံးစွန်းလေးကို ယုယစွာဖက်တွယ်လိုက်ပြီး အားလုံးကိုကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
.com